

ምን ላድርግ?

ተርጓሚዎች
ደርበው አዱኛ እና ዳውሎስ ፈቃዱ

ራዕይ አሳታሚ
አዲስ አበባ 2005 ዓ.ም.

ምን ላድርግ?

ይህ መጽሐፍ የተተረጎመው
What shall this man do?
ከሚለው መጽሐፍ ነው።
 Watchman Nee

ይህንን መጽሐፍ ያሰ ስላታሟው ፈቃድ ማባዛት
 ወይም እንደገና ማሳተም በሕግ የተከለከለ ነው።

ራዕይ አሳታሚ
 የፖ. ሳ. ቁ 2332
 አዲስ አበባ

RPTR-36 3M

ማውጫ

መቅደም	4
ምዕራፍ አንድ	
ባለሙያ የእግዚአብሔር ሠራተኞች	5
ምዕራፍ ሁለት	
ጴጥሮስ - እና መንገዱ	16
ምዕራፍ ሦስት	
ሰዎችን ማጥመድ	30
ምዕራፍ ዐራት	
ጳውሎስ - እና ሕይወት	48
ምዕራፍ ዐምስት	
የእግዚአብሔር ጽኑ መሠረት	65
ምዕራፍ ስድስት	
ባለ ኩባር የሆነችዋ ቤተ ክርስቲያን	81
ምዕራፍ ሰባት	
በፍቅር መገንባት	94
ምዕራፍ ስምንት	
ሕይወትን ማገልገል	113
ምዕራፍ ዘጠኝ	
በስሙ መስብሰብ	135
ምዕራፍ ዐሥር	
የሐንስ - እና እውነት	155
ምዕራፍ ዐሥራ አንድ	
ድል የሚነሣ	176

መቅደም

አንደ ቀደመት ሁለት መጻሕፍት (የተሸነፈ ዓለም እና በረከት በምድረ በዳ) ሁሉ፤ ይህኛውም የዋቅማን ኒ የሰብከት አገልግሎት ስብስብ የተዘጋጀው፤ ያኔ እርሱ ሲናገር በሰፍራው የነበሩ ሰዎች ከያዙት ማስታወሻና ትርጉም ላይ በመሆኑ አሁንም እነዚህ ወገኖች ባለውለታዬ ናቸው። ትምህርቱን መጀመሪያ ያቀረበውም በቻይና ውስጥ ለነበረችው ቤተ ክርስቲያን በጣም ጎይለኛ የፈተና ቀናት በነበሩት እ.ኤ.አ. 1938-42 ባሉት ዓመታት ውስጥ በስፋት የቻይና በምዕራቡ ዓለም በተለያዩ ወቅቶችና በተለያዩ ሁኔታዎች ውስጥ ነው።

እነዚህን መልእክቶች አሁን በምትመለከቱት ቅርጽ በማሳተም ማቅረብን በተመለከተ አንድ የጥንቃቄ ቃል መናገር አስፈላጊ ይመስለኛል። በዚህ ስብስብ ውስጥ ያደረግሁት አንዳንድ ያልተሟላ ጉዳይ ከመጀመሪያ ያን ያህል (በዚህ) ቅርበት አልነበረም። በየትኛውም መልኩ ምሉዕ አንደሆነም መታሰብ አይችልም። የቀረበልኝን ነገር በጸሎትና ያለ ምንም የሕሊና አድልዎ ስጠቀም፤ መልክ መልክ ማስያዙ በተወሰነ መልኩ የእኔ ድርሻ ነበር። መጽሐፉም፤ ደራሲው በቀላሉ የሚደርስበት ቢሆን ኖሮ፤ ለማቅረብ ይመኛቸው የነበሩት የጭብጦቹ አንዳንድ ሁኔታዎች የግድ ተዘልለው ይሆናል። በተጨማሪም አይቀሬው የአርትዖት ተግባር፤ ጥናቶች በመጀመሪያ ከታሰበው በላይ መልክ አንዲኖራቸው ማድረግ ነውና ይህ ራሱ ሊያሳስብ ይችላል። ምክንያቱም፤ የተሰጣቸው ቅርጽ ቢኖርም እንኳ በመሠረቱ ንግግርነታቸውን ጠብቀው ነው የሚቆዩት፤ ሰባኪው እጽንዖት ለመስጠት የፈለገበትንና ሰሚዎቹ አሳቡን በደንብ ይዘው ይሄዱ ዘንድ ትንሽ የሚያጋነነውን እንኳ ያንጸባርቃሉ።

በክርስትና አስተምህሮ በአሠራር "ዘዴ" ርዕሰ ጉዳይ ላይ፤ ደራሲው ራሱን እንዲገልጽ ሊፈቀድለት ይገባል። ዋቅማን ኒ ከ20 ዓመታት በፊት በቻይናኛ ካቀረባቸው ቀደምት ጽሑፎቹ ስለ አንዱ ሲናገር "ከጥቂት ዓመት በፊት በጣም ታምሜ ነበር፤ ዶክተሮቹም መኖር የምቻለው ለጥቂት ወራት ብቻ መሆኑን ተናገሩ። በዚህ ጊዜ በመንፈሳዊው ሰው ርዕሰ ጉዳይ ላይ ጌታ ያሳየኝን ነገር በመጽሐፍ መልክ ለመጻፍና የተቀበልኩትን ብርሃን ከሌሎች ጋር ለመካፈል ሽክም ተሰማኝ። እናም ጻፍኩትና ታተመ፤ አሁን ግን የታተመው አልቆለል። በድጋሚም አይታተምም። ይህ የሚሆነው የጻፍኩት ነገር ስሕተት ስለ ነበር አልነበረም፤ አሁን ሳነበው እንኳ ሙሉ በሙሉ አቀበለዋለሁና። እውነቱ በጣም በግልጽና በሙላት የቀረበበት ነው። ነገር ግን ድክመቱ እዚያ ላይ ነው። አጅግ ትክክል ነውና ፍጹምነቱ ሊያሳደር የሚችለው የተሳሳተ አመለካከት ነው

የሚያስቸግረኝ። ርዕሶቹ፤ አቀራረቡ፤ ጭብጡ የተገለጠበት ደንበኛ መንገድ፤ የክርክሮቹ አመክንዮ - ሁሉም በጣም ፍጹም መሆናቸው መንፈሳዊነቱን ያጠፋብኛል። በቀላሉ ለአእምሮአዊ አድናቆት ራሳቸውን የሚሰጡ ናቸው። አንድ ሰው መጽሐፉን ካነበበው ምንም ጥያቄ ያቀርባል ተብሎ አይጠበቅም፤ ሁሉም መልስ ያገኛሉና!

"እስካሁን አንደ ተረዳሁት ግን፤ እግዚአብሔር በዚህ መንገድ አይደለም የሚሠራው፤ እናም እንደንሠራቸው የሚፈቅድልን አንዲህ አይደለም። እኛ ሰብአዊ ፍጡራን "ፍጹም የሆኑ" መጻሕፍትን የምናዘጋጅ አይደለንም። የዚህ ዐይነት ፍጹምነት አደጋው ሰው ያለ መንፈስ ቅዱስ ርዳታ ሊረዳው መቻሉ ነው። ነገር ግን እግዚአብሔር መጽሐፍትን ሲሰጠን፤ አብዛኛውን ጊዜ የተሰባበሩ፤ ማጠቃለያ የጐደላቸው፤ ግልጽ ወይም ተስማሚ ወይም አመክኖኖአዊ ያልሆኑ አድርጐ ሲሆን፤ ወደ እኛ ሲመጡ ደግሞ በሕይወት ውስጥ ሆነው ሕያወትን የሚያገለግሉን ሆነው ነው። መለኮታዊ እውነታዎቹን መሰንጠቅ፤ በዝርዝር መተንተንና መልክ ማስያዝ አንችልም። ያልበሰለ ክርስቲያን ብቻ ነው አጥጋቢ ምሁራዊ ማጠቃለያዎችን (ድምዳሜዎችን) የሚሻው። የእግዚአብሔር ቃል ራሱ ሁልጊዜም ለመንፈሳችንና ለሕይወታችን በጣም አስፈላጊ (መሠረታዊ) ነገር የመናገር መሠረታዊ ባሕርይ አለው።"

ቀጣዮቹን ገጾች የሚያነቡ ሰዎች የላይኛውን አስተያየት በአእምሮአቸው ቢይዙ ጥሩ ነው። ይህ መጽሐፍ ለአንዳንዶች ከልክ በላይ የሚጥርና ከሚመልሰው ይልቅ ብዙ ጥያቄዎችን የሚፈጥር ሆኖ ያገኘታል። ይበልጥ የኢየሱስ ክርስቶስ ውጤታማ ባሪያዎች የመሆን ምኞት ላለን ለማንኛችንም ግን መልእክቶቹ በተወሰነ ደረጃም ቢሆን ቢያንስ ከእግዚአብሔር ዘንድ የሆነ አሳብ ያስተላልፋልን ይሆናል።

አንስ ኬነር
1961፤ ለንደን

ምዕራፍ አንድ

ባለሙያ የእግዚአብሔር ሠራተኞች

የእግዚአብሔር ጥሪ ልዩ ጥሪ ነው። በእርሱ ለተጠሩ ሁሉ ይህ አባባል በተወሰነ ደረጃ አውነት ነው። የሚሰጣቸው ተልዕኮም ሁልጊዜ የግል ነው፤ ሁሉን አቀፍ ፣ ለሁሉ ሰው አንድ ሆነ ፈጽሞ አያበቃም። "ልጁን በእኔ ሁኔታ ሊገልጥ በወደደ ጊዜ የእግዚአብሔር መልካም ፈቃዱ ነው" ይለናል ጳውሎስ።

በተጨማሪ ዐላማውም ሁልጊዜም ግልጽ ነው። ያለ ዕቅድ የሆነ፣ ያልታሰበበትና በግልጽ የማይታወቅ አይደለም። ይህን የምለው እግዚአብሔር ለእናንተም ሆነ ለእኔ የሆነ አገልግሎት ሲሰጠን፣ እኛን በአገልግሎት ለመያዝ ሲል ብቻ ሳይሆን፣ ዐላማውን ከመፈጸም አኳያ በእያንዳንዳችን በኩል ሁልጊዜ የሚያከናውነው የታወቀ ጉዳይ ስላለው ነው። በርግጥ እግዚአብሔር ቤተ ክርስቲያኑን በሚመለከት "አሕዝብን ሁሉ . . . ደቀ መዛሙርት አድርጓልቸው" የሚል ሁሉን አቀፍ ተልዕኮ መኖሩ አውነት ቢሆንም፣ ለማንኛችንም እግዚአብሔር የሚሰጠን ኃላፊነት የሚወከለውና ሁልጊዜ መወከልም ያለበት ግላዊ ኃላፊነትን (ዐደራን) ነው። ሲጠራን በራሱ የምርጫ ክልል እንድናገለግል የክርስቶስን ሙላት በሚመለከቱ እንዳንድ ልዩ ሁኔታዎችን (አሠራሮችን) ወይም ከመለኮታዊ ዕቅድ ጋር በሚያያዝ ሌላ ጉዳይ ሕዝቡን እንድንጋጠም ነው። በተወሰነ ደረጃ እያንዳንዱ አገልግሎት ቢያንስ ሥራው ተለይቶ የሚታወቅ አገልግሎት መሆን አለበት።

እግዚአብሔር ባሪያዎቹን ሁሉ ለአንድ ዐይነት ተግባር እንደማይጠራ ሁሉ ለዝግጅታቸውም (ለሥልጣናቸውም) ተመሳሳይ መንገድ አለመጠቀሙም ከዚህ ጋር የተያያዘ ነው። የተለያዩ አሠራሮች ሁሉ ጌታ እንደ መሆኑ፣ እግዚአብሔር ልዩ ልዩ የሥልጣና ወይም የትምህርት ዐይነቶችን ወይም አብዛኛውን ጊዜ ደግሞ ተጨማሪ የመከራ ፈተና የመጠቀም መብት ይዞአል። ግቡም አጠቃላይና የተለመደ አንድ ዐይነት ብቻ ሳይሆን በዚያ የታወቀ ወቅት ሕዝቡ የሚያስፈልገውን ለማገልገል በልዩ ሁኔታ የታቀደ አገልግሎት ነው። ይህ አገልግሎት ለራሱ ለባሪያውም ቢሆን ለራሱ ብቻ የተለየ ይሆናል፤ ማለትም በተለየ መንገድ ስለተለማመደው በተለየ መንገድ የሚገልጸው መሆን አለበት። ከዋናው ምንጭ የተገኘ በመሆኑ ግላዊ ነው፤ ከእግዚአብሔር ዕቅድ ጋር በቀጥታ የሚገናኝ በመሆኑም ማምለጥ አይቻልም፤ ያ ዕቅድ ራሱ ተፈጻሚነቱን ይሻል (ይፈልጋል)።

በመንፈስ ቅዱስ የተማረ እያንዳንዱ የዐዲስ ኪዳን አንገባቢ ስለዚህ ጉዳይ የሆነ ነገር ያስተውላል። በዐዲስ ኪዳን ውስጥ በሦስት መሪ ሐዋርያት የተለየ ታሪካዊ አስተዋፅኦ የተወከሉ ሦስት እንዲህ ዓይነት የአገልግሎትና ልዩ አጽንኦቶችን እንደምናስተውል ዐስባለሁ። እነዚህ ሦስት ሰዎች በርግጠኝነት በጣም ብዙ ተመሳሳይ ነገር በጋራ ቢኖራቸውም በእንዳንድ ነጥቦች ላይ ለእያንዳንዳቸው በእግዚአብሔር የተሰጣቸው የትኩረት (የአጽንኦት) ልዩነቶችን በዘገባው ውስጥ ያሳያሉ። በርግጥም የጴጥሮስን፣ የጳውሎስንና የዮሐንስን ልዩ አስተዋጽኦዎችን (መዋጮዎችን) አነሣለሁ። በዐዲስ ኪዳን ውስጥ በሁሉም ሐዋርያት በተለያዩ መጠን የተገለጠ ሦስት ዐይነት አሳቤዎችን ያለ ጥርጥር መረዳት እንደሚቻል ዐስባለሁ፤ ሆኖም በእነዚህ በሦስቱ ሐዋርያት ስጦታ በኩል በልዩ ሁኔታ ተተንትኖ ተመስሎአል።

የሦስቱ አገልግሎቶቻቸው ልዩነት በተወሰነ ደረጃ የቅደም ተከተል አንደ ሆነ፤ እያንዳንዱ ሐዋርያ በታሪክ ሂደት ውስጥ የራሱን ትኩስና ወቅታዊ አጽንኦት እንዳመጣ ወደፊት ማየት ይቻላል። በተጨማሪም፣ ሦስቱን ሰዎች ለመነጣጠል ወይም ለማጋጨት አይቻልም፤ እያንዳንዱ የያዘው ተቃራኒን ነገር ሳይሆን ሌላኛው ከያዘው ነገር ጋር የሚጋጠምና የሚያሟላ ነውና። እንዲሁም አገልግሎታቸው ጠቅለል ተደርጎ ሲታይ በመካከላቸው ያለው ልዩነት ለትምህርታችን ከምንጠቀምበት ያነሰ ነው። ሆኖም በቃለ እግዚአብሔር ውስጥ ተዘርግተው የሚታዩ የጴጥሮሳዊው፣ የጳውሎሳዊውና የዮሐንሳዊው ጭብጦች ወይም ነገሮች እግዚአብሔር ለሕዝቡ ለሁልጊዜውም የሰጠውን ሦስት ዐቢይ ታሪካዊ አጽንኦቶችን እንደሚያሳዩ ዐስባለሁ። በርካቶቹ የዐዲስ ኪዳን አገልግሎቶች ሁሉ፡- ለምሳሌ የፌልጶስና የበርናባስ፣ የሲላስና የአጽሎስ፣ የጢሞቴዎስና የያዕቆብ፣ ከቁጥር በላይ ከሆኑ ከሌሎች በታሪክ ውስጥ እነርሱን ከተከተሏቸው ባሪያዎች ጋር ሲታይ በተለያዩ መጠን የእነዚህን የሦስቱን የተለያዩ ባሕርያት ይዞአል። ስለዚህ የእነዚህን በሦስት ዐይነተኛ ሰዎች ልምምድ በኩል እግዚአብሔር የሚናገረንን ለመረዳት ብንፈልግ መልካም ይሆናል፤ የዚህ ጥናት ዐላማም ይህ ነው።

“መረብን ወደ ባሕር መጣል”

በጴጥሮስ እንጀምራለን። ማርቆስ ወንጌሉን ሲጽፍ፣ አውነታው ጴጥሮስ ስለ ጌታው በነበረው ትዝታ (ትውስታ) ላይ ተመሥርቶ እንደ ሆነ በጥቅሉ ይታወቃል። ከዚህ በተጨማሪም የራሱ የጴጥሮስ መልዕክቶችም አሉን፤ በርግጥም በአራቱ ወንጌላትና የሐዋርያት ሥራ ውስጥ የሕይወቱ ሂደት (ታሪኩ)

ተዘግቦአል። የእርሱ አገልግሎት ምን ነበር? የእርሱን መልእክት ስንመለከት ምን ያህል የሐዋርያን ሥራ ሰፋ አድርጎ እንደሚወክል ይጠቁመናል፤ ሆኖም በትረካው ምንባቦች ውስጥ ምናልባት አንድ ነገር ከሌሎቹ ይልቅ ጎልቶ ይታያል። ሳስበው ይከተለው ዘንድ ሲጠራው ጌታ ልዩ ትኩረት ያደረገበት ነገር ይመስለኛል፤ "ሰዎችን አጥማጆች" የሚል አነጋገር ነበር የተጠቀመው። ይህም የጴጥሮስ ልዩ ተግባር (ድርሻ) የነበረ ሲሆን፤ የመጀመሪያው በእርሱ ላይ የወደቀ ድርሻ ነበር። ሰዎችን በአስቸኳይና በብዛት ወደ እግዚአብሔር መንግሥት ማምጣት ነበረበት። በዚህም ላይ በትረካው ውስጥ ጴጥሮስ በፊልጶስ ቂሳርያ አገር ከርስቶስ የሕያው እግዚአብሔር ልጅ መሆኑን ሲያውጅ ኢየሱስ ይህንን እንጂ ገና አረጋግጦታል። ጌታ ቤተ ክርስቲያኑን ይገነባና ጴጥሮስ በዚያ "በጐችን ወደ ማሰማራት" ለመጋቢነት አገልግሎት ወደ በኋላ ላይ ይጠራል፤ ነገር ግን ከዚያ ቤተ ክርስቲያን ጋር በተያያዘ ኢየሱስ የተናገራቸው የመጀመሪያ ቃላት፤ "የመንግሥተ ሰዎችን መከፈቻዎች አሰጥሃለሁ" የሚሉ ናቸው።

ቁልፍ መግቢያን፤ ጅማራን ያሳያል። የምትገቡት በበር ነው፤ በሩን ለመከፈት ወይም ሌሎችን ለማስገባት ደግሞ ቁልፍ ትጠቀማላችሁ። በውጤቱም የጴጥሮስ አገልግሎት ብዙውን ጊዜ እንዲህ ዐይነት ጅማራን ያሳያል፤ እናም የእርሱ አገልግሎት በርግጥም የመጀመር አገልግሎት ነበር። በኢየሩሳሌም የምትገኘው ቤተ ክርስቲያን የተጀመረችው ሦስት ሺህ ነፍሳት ቃሉን ሲቀበሉ ሲሆን፤ የቂሳርያም ቤተ ክርስቲያን ደግሞ እርሱ ባለበት በቆርኔሌዎስና ቤተሰቦቹ ላይ መንፈስ ቅዱስ ሲወርድ ነው የተጀመረችው። ስለዚህ ጴጥሮስ ከዐሥራ አንዱ ጋር ሲቆም ለአይሁዳውያን በሩን ከፈተ፤ በኋላ ደግሞ ወንጌሉን በርማዊ ቤት ሰበከና በሩን እንደገና ለአሕዛብ ከፈተ ማለት አንችላለን። ተልዕኮው በጐኑ ወዳሉትም ወገኖች የሚዘረጋ ነውና በርግጥ በሁሉም ወቅቶች ጴጥሮስ ብቻውን አልነበረም። በኋላ ላይ ጳውሎስም በአሕዛብ ዘንድ ሰፋ ያለ የወንጌል አገልግሎት ይኖረው ዘንድ በእግዚአብሔር የተመረጠ ሆኖ ብናገኘውም በትክክል እንናገር ከተባለ ጅማራው ጴጥሮስ ነበር። ታሪካዊ በሆነ ሁኔታ ቁልፉን ይዞ በሩን ከፍቶአል። የእርሱ ተግባር፤ የሆነ ነገርን የማነሳሳት ነበር። ጅማራዎችን ለማድረግ በእግዚአብሔር ታዞሏል።

የጴጥሮስ መልእክት ሽክም ደኅንነት ነበር፤ ስለ ራሱ ስለ ደኅንነት አይደለም፤ ነገር ግን ከእግዚአብሔር መንግሥት ሙሉት ዕይታ ከከበረው ንጉሥ

ኢየሱስን በሚመለከት እንጂ። ሆኖም መጀመሪያ የእግዚአብሔር መንግሥት ሲሰበክ፤ በሌሎቹ አሠራሮች ላይ ሳይሆን በጅማራው ላይ ትኩረት ማድረጉ አይቀራ ነበር። ይህም ቁልፎቹን እና የእግዚአብሔርን መንግሥት ለሰዎች የማስተዋወቅ አሠራራቸውን ለማጉላት ነበር። ቀደም ብለን እንዳልነው፤ ይህም ጴጥሮስ ራሱ ከተጠራበት ጥሪ ዝርዝር ጋር መጣጣሙ ከአጋጣሚነት የሚያልፍ ነገር ነው። ጴጥሮስ የተጠራው ከጳውሎስ አጠራር እና ቀጥለን እንደምናየው ከየሐንስም አጠራር እንኳ እጅግ በተለየ ሁኔታ ነበር የተጠራው። እነዚህም ሁኔታዎች በቃለ እግዚአብሔር ውስጥ የቀረቡልን ስለሆነ እንደ አጋጣሚ ቆጥረን ችላ ማለት አይኖርብንም። ልብ ልንላቸው የሚገቡ ናቸው።

ጴጥሮስ የተጠራው በዋና ሙያው ላይ ተመሥርቶ ሳለ ማለትም መረቡን ወደ ባሕር እየጣለ ሳለ እንደሆነ ተነግሮናል። ይህም ሥራ (በተምሳሌነት ስንናገር) በሕይወቱ ዘመን ሁሉ ለአገልግሎቱ ባሕርይ መግለጫ ሆኖአል። ከሁሉ አስቀድሞ በላቀ ሁኔታ ወንጌላዊ መሆን ነው የነበረበት። ይኸውም ሰዎችን ከነሕይወታቸው በመያዝ የሚጀምር ማለት ነው። መረባችሁን ወደ ባሕር በመጣል ዓሳ ትይዛላችሁ፤ ሁሉንም ዐይነት ዓሳ። ያ ነው ጴጥሮስ፤ በስፋት የሠራቸውንና የጸፋቸውን ለአንድ አፍታ እንኳ ባንረሳም ስለ አገልግሎቱ የተዘገበው ነገር እጽንኦት የሚያደርገው እዚህ ላይ ነው።

“ሥራቸው ድንኳን መስፋት ነበር”

ቀጥለን ወደ ጳውሎስ እንመጣለን። እርሱ የጌታ ሠራተኛ ቢሆንም የተለየ ነበር። ጳውሎስ ወንጌል አልሰበከም ብሎ ማንም መናገር አይችልም። በርግጥም ሰብኮአል። በሌላ በኩል ደግሞ የጴጥሮስን የቀዳሚነት ሥራ እና በእርሱ የተዘጋጀውን ስፍራ መካድም የለብንም። በእነዚህ በሁለት ሰዎች አገልግሎት መካከል ግጭት እንዳለ ወይም የእግዚአብሔር ሠራተኞች መሐል ግጭት ይኖራል ወደ ሚል የተሳሳተ አስተሳሰብ አንግባ። ለገላትያ ሰዎች ሲጽፍ፤ እነዚህ ልዩነቶች መልካም ምድራዊ እና የዘር እንደሆኑና የእነርሱ ተግባር መጣጣሙም በእርስ በርስ ስምምነት ብቻ ሳይሆን በዋጋ አሰጣጣቸውና በእግዚአብሔር በተሰጣቸው ቃል ላይ እንደሆነ ጳውሎስ ግልጽ ያደርግልናል (ገላ 2፡7-12)።

ነጥቡ ያለው ጳውሎስ ዐልፎ እንዲሄድ የሚጠበቅበት ቀን መምጣቱ ላይ ነው። ጴጥሮስ ነገሮችን የሚያነሳሳ (የሚጀምር) ሲሆን፤ የጳውሎስ ድርሻ ደግሞ የማዋቀር (የመገንባት) ነበር። እግዚአብሔር ቤተ ክርስቲያኑን

የመንግሥት ሥራ ወይም በሌላ አገላለጽ፣ ክርስቶስን በሙላት ለሰዎች የማቅረቡንና እነዚህንም ሰዎች እግዚአብሔር በክርስቶስ ወዳሰበላቸው ነገር ውስጥ እንደ አንድ ለማምጣት በልዩ መንገድ ዐደራ ሰጥቶታል። ጳውሎስ ያንን ሰማያዊ እውነታ ከሙሉ ታላቅነቱ ጋር በጨረፍታ ዐይቶአል። እናም ተልዕኮው የተሰበሰበውን የእግዚአብሔር ሕዝብ በእውነታው መሠረት በአንድ ነገር መገንባት ነበር።

ይህን በምሳሌ ልግለጠው። ጴጥሮስ በቂሃርያ ወደ ኢትዛብ ለመግባት ከመነሣቱ አስቀድሞ የተሰጠውን ራሳይ ታውቃላችሁ። በአራት ማዕዘን የተያዘና ርኩስ የሆኑና ያልሆኑ ሁሉም ዐይነት እራዊት ያሉበት ሽማ ከሰማይ ሲወርድ አየ። ያ ራሳይ የወንጌሉን የሁሉን አቀፍነትና የሁለንተናዊነት አሳብ ይገልጻል። ይህም ለፍጥረት ሁሉ የተመራ ነው። እንደ ገና ከሁሉ ቀዳሚውና መጀመሪያው ጴጥሮስ ነው። የእርሱ አገልግሎት በሽማ፣ ወይም ከፈለጋችሁ በመረብ በሉት፤ ከሁሉም ዐይነት አንድ ነገር የማስቀመጥ (የማኖር) አገልግሎት ነበር። “ሰማይ ተከፍቶ” የወረደ ነውና የእግዚአብሔር ትእዛዝ ነው። እዚህ በኢየሱስ አየታደሰና አየተረጎመ ያለው ከእግዚአብሔር የተቀበለው ተልዕኮ፣ ከእያንዳንዱ ዐይነት የተቻለውን ያህል ብዛት ወደ አዳኙ እንዲያመጣ ነበር።

ነገር ግን ወንድማችን ጳውሎስ በዚህ ይለያል፤ ሽማ የያዘ ሰው ሳይሆን ድንኳን ጠገኝ ነበር። በጴጥሮስ ራሳይ ውስጥ ያለው ሽማ - አሁንም በምሳሌነት ነው የምናገረው - በጳውሎስ እጅ ውስጥ ድንኳን ሆነ። ምንድን ነው የምለው? ለማለት የፈለግሁት የሽማ ቅርጽ የለሽነትና ምንም ነገር እንዲሆን “ያልተሠራ” መሆኑን ነው። ነገር ግን አሁን ጳውሎስ ወደ ስፍራው በድንኳን ጠገኝነት መጣና በእግዚአብሔር መንፈስ ምሪት - ከጴጥሮስ የሚሰተካከል የራሳይ አስገዳጅነት ከሰማይ መጣለትና (2ቆሮ 12፡2-4፤ ኤፌ 3፡2-10) ለዚያ ቅርጽ የለሽ ሽማ ቅርጽና ትርጉም ሰጠው። እናም በእግዚአብሔር ሉዐላዊ ጸጋ የእግዚአብሔርን ቤት ገንቢ ሆነ።

በጳውሎስ ዘንድ፣ አሁንም ጥያቄው የሚድኑት ነፍሳት ብዛት ብቻ ሳይሆን የታወቀ ቅርጽ የመያዝ ጉዳይ ነው። ምናልባት ጳውሎስ በአንድ ቀን ሦስት ሺህ ነፍሳትን ያህል ሲያምኑ አጋጥሞት ላይሆን ይችላል። ያ የጴጥሮስ ልዩ መብት ነበር፤ የጳውሎስ ልዩ አገልግሎት ግን ያመኑትን ነፍሳት እግዚአብሔር በሰጠው ሰማያዊ ራሳይ መሠረት በአንድነት መገንባት ነበር። እግዚአብሔር ሕዝቡ ስላመነ፣ “ቤተ ክርስቲያን ስለመሄዳቸው” በደንብ የተዘጋጁ ሰብከቶችን ቁጭ ብሎ ስለሚያዳምጥ እና ጥሩ ክርስቲያኖች ስለ

መሆናቸው እርካታ ስለሚሰማቸው እግዚአብሔር አይደሉትም (አይረካም)። እንደዚሁም “ሁለተኛ በረከቶች”፣ “ቅድስና”፣ “ነጻ መውጣት” (ወይም የፈለጉትን ስም ይጠቀሙ) በመሳሰሉ ልምዶች አይመሰጥም። ከዚህ የሚልቅ አሳብ፣ ከሰማይ የሆነውን ዐዲሱን ሰው የሚመለከት አሳብ በእግዚአብሔር ውስጥ አለ። እግዚአብሔር በመዋጀት ውስጥ ዐላማና ግብ ብሎ የያዘው ነገር አለ፤ ራስ የሆነው የክርስቶስና አካል የሆነችው ቤተ ክርስቲያን መዋሃድን በዚህም ክርስቶስ እና ቤተ ክርስቲያኑ በአንድነት ሆነው ዐዲሱን ሰው “ክርስቶስን” ያበጁ ዘንድ ነው።

“ክርስቶስን” ለማግኘት ቅዱሳት መጻሕፍትን መመልከት መልካም ነው። በእግዚአብሔር እለምሮ ያለው አንድ አሳብ ልጁ ኢየሱስ ክርስቶስ መሆኑ ምን ያህል የተባረከ ነው! በቃለ እግዚአብሔር ውስጥ ብዙ ጊዜ ኢየሱስ ክርስቶስ ሲሆን፣ እንደ ገናም በብዙ ስፍራ “ክርስቶስ” ብቻ ተብሎ ይገኛል። በጥንቃቄ ብትመለከቱ ግን አባባሉ በግል ለእግዚአብሔር ልጅ ብቻ የዋለ ሳይሆን ሌሎችንም ከእርሱ ጋር ለማካተት ጥቅም ላይ የዋለ ነው (በተለይ 1ቆሮ 12፡12ን ተመልከቱ)። ምን ዐይነት ልክ አልባ ጸጋ ነው! እግዚአብሔር የተዋጁ በርካታ ልጆችን ለራሱ በርግጠኝነት እያቆየ ነው፤ እንደ ግለሰብነታቸው ሳይሆን እንደ ሕዝብ በአንድነት። በምን ዐላማ? እነርሱን ከክርስቶስ ጋር እና በክርስቶስ ውስጥ አድርጎ አንድ ዐዲስ ሰው ለማበጀት። ይህም አንድ የተባበረና በውስጡም በእነዚያ ሰብአዊ ሕይወቶች ውስጥ የእግዚአብሔር ልጆች ሰማያዊነት፣ ሕይወት እና ክብር የሚገለጽበት ነው።

ይህ የእግዚአብሔር አስደናቂ ዐላማ ነው፤ ጳውሎስም ይህን እንዲያስጀምርና የእግዚአብሔርን ሕዝብ ወደዚህ እንዲያመጣ፣ የዚህ ምስጢር መጋቢ (አስፈጻሚ) እንዲሆን፣ በልዩ መንገድ በእግዚአብሔር የተጠራ ነበር። ይህን ስንል የጴጥሮስን አገልግሎት ለማሳካት አይደለም። ወንጌልን መስበክ ከሙሉ ስፍራው ያነሰ ስፍራ ይኖረዋል አንልም። ነገር ግን ሁላችንም ማየት የሚያስፈልገን፣ የጳውሎስ ልዩ አገልግሎት የጴጥሮስ አገልግሎት አስፈላጊ ምልዐት (ተጋጣሚ) መሆኑን ነው። ጳውሎስ ከጴጥሮስ ዐልፎ ቢሄድም የጴጥሮስን ሥራ የሚያሳካ ወይም ዋጋ የሚያሳጣ አይደለም። እንዲያውም ወንድም ጴጥሮስ፣ ስለ እግዚአብሔር “መንፈሳዊ ቤት” እያደገ ካለው የራሱ መረዳት ጋር (1ጴጥ 2፡1-9)፣ በተወሰነ ደረጃ ጳውሎስ በዚህ ጉዳይ ዐልፎት እንደሄደ ተገንዝቦአል። ለጳውሎስ የተሰጠውን “ጥበብ” የሚጠቅሰበትንና የጳውሎስን ጽሑፎች “ከሌሎች ቅዱሳት መጻሕፍት” ጋር ወደ መመደብ

የሚደርስበትን የመጨረሻ መልእክቱ መደምደሚያ ላይ ያሉትን ቁጥሮች ማንበብ በጣም መልካም ነው። ይህን ለማድረግ ጸጋ ያስፈልጋል፤ ጴጥሮስ ግን በእግዚአብሔር ዕቅድ ውስጥ የጳውሎስ አስተምህሮ የእርሱን አገልግሎት ወደ ሙሉ የሚያደርስ መሆኑን ወደ ሚረዳበት ስፍራ ደርሶአል።

“ወንጌልን ባልሰብክ ወጥልኝ” ይላል ጳውሎስ፤ እስከ የሮማውያን ዓለም ሩቅ ዳርቻ ድረስ ወንጌሉን ተሸክሞ ለማድረስም የእግዚአብሔርን ርዳታ ሲፈልግ ቆይቶአል። ነገር ግን በሰበከበት ስፍራ ሁሉ በሰብከቱ የመጀመሪያ ውጤት ላይ የሚያቆም ሳይሆን በቅዱሳኑ ውስጥ እስከሚኖረው ተጨማሪ ዕቅድ ድረስ ሁልጊዜም የሚከተል ነው። በመሠረቱ እርሱ ግንባኛ ነበር። በርግጥም እርሱ ራሱ እንደሚናገረው እርሱ ብልሃተኛ የአናጺ አለቃ (1ቆሮ 3፡10) ነበር። መሠረቱን አኖረ-አዎን፤ የኢየሱስ ክርስቶስን መሠረት-ከዚያም ዐረፈና በዚያ መሠረት ላይ ገነባ። በሌላ በማንኛውም መሠረት ላይ ለመገንባት መሞከር ሥራን ሙሉ በሙሉ ውድቅ እንደሚያስደርግ አጥብቆ አመለከተ። የግንባታው ባሕርይም ልዩነት እንደሚያመጣ ተረዳ። የምትገነቡበት ሁኔታና የምትጠቀሙት ጥሬ ዕቃም ለውጥ ያመጣል። ምንም ዐይነት መኖሪያ አሠራር በእግዚአብሔር ቤት ሊኖር አይችልም፤ ለዚህ ተለዋጭ አይኖረውም። እግዚአብሔር ሕዝቡ በፍቅር እንዲተሳሰሩ፤ የልጁን ከብሮች ለመግለጽና ለማሳየት ቅዱስ መቅደስ ወደ መሆን በጌታ ተጋጥመው እንዲዋቀሩና እንዲገነቡ ይሻል። ይህም ጳውሎስ በአገልግሎቱ በፊታችን ያኖረልን ግብ ነበር። ብዙ ነገር የተፈጸመበት (ያለፈበት) የሕይወቱ ጠቅላላ ትምህርቶች፤ የሰፋ ጊዜ፤ ስፍራና ድርጊትን ከፍተኛ የሚሸፍኑት የበርካታ ጽሑፎች ባለጸጋ አስተዋጽኦም ሁሉ ይህን እንድ ፍጻሜ ነው የሚያሳዩት። ክርስቶስ የሞተላትን የከበረች ቤተ ክርስቲያን ለክርስቶስ ያገኛት ዘንድ።

“መረባቸውን ሲያበጁ”

በመጨረሻ ግን መሰናክሎችና ቅሬታዎች ብቅ አሉ። በፊልጵስዮስ መልዕክቱ ጳውሎስ ይህ ለምን እንደ ተከሰተ ይነግረናል። “ሁሉ የራሳቸውን ይፈልጋሉና የክርስቶስ ኢየሱስን አይደለም” (ፊል 2፡21)። ከጥቂት ቆይታ በኋላም ለጤሞቴዎስ፤ በአንድ የሮማ ከፍለ አገር ውስጥ ሰላላ ቅዱሳን ሲጽፍ፤ “በእስያ ያሉት ሁሉ” ፈቀቅ እንዳሉ ተናግሮአል። የእስያ አማኞች እነማን ናቸው? ከእነዚህ ጥቂቶች ራሱ ጌታ በመግለጡ (በራሳይ መጽሐፍ) ያስጠነቀቃቸው መሆናቸው ርግጥ ነው። በእስያ ከፍለ አገር ውስጥ ያሉት አብያተ ክርስቲያናት ተጠቅሰዋል፤ ምክንያቱም በመንፈሳዊ ሁኔታቸው በሞላ

የዚህ ዘመን አብያተ ክርስቲያናት ዐይነተኛ መግለጫ መሆናቸውን እናምናለን (ራሳይ 1፡11)። በእግዚአብሔር ዐይኖች ፊት የዚያ የመጀመሪያው የዐዲስ ኪዳን ወቅት ያሉ አብያተ ክርስቲያናት ሁሉ እግዚአብሔር ከስቀመጠው ደረጃ የተለዩና ከመለኮታዊው ዐላማ የሆነ ነገር የሳቱ ይመስላሉ።

እዚህ ነጥብ ላይ እግዚአብሔር የሕንሰን ጠርቶ አስገባው። እስካሁን፤ ቢያንስ የዐዲስ ኪዳን ዘገባ እንደሚያሳየን፤ ከበስተጀርባ ነበር ያለው። ግን ልክ ጳውሎስ ሲያልፍ፤ ጌታ ሌላኛውን (ተጨማሪ) የአገልግሎት ዕቃውን ብቅ አደረገ፤ ከእርሱም ጋር ደግሞ ዐዲሱን ፍላጎት የሚገናኝበትን ትኩስና የተለየ የትኩረት አቅጣጫ ቀየሰ።

የሁሉን አገልግሎት ከጴጥሮስ የተለየ ነው። የሁሉን እንደ ጴጥሮስ አንድን ነገር ለመጀመር በግሉ ወይም በልዩ ሁኔታ ተልዕኮ አልተሰጠውም። ዘገባችን እስከሚነግረን ድረስ፤ እግዚአብሔር መጀመሪያ ላይ ከጴጥሮስ ጉን ብቻ ነበር የተጠቀመበት። የቤተ ክርስቲያንን ምስጢር የማሳወቅን ተግባር ሆነ ዐይራ እንዲወስድም በልዩ መንገድ አልተገለጠለትም። ርግጥ ነው፤ እንደ ሌሎ ሐዋርያት ሁሉ እርሱም መሠረቱ ይመለከተው ነበር (ኤፌ 2፡20)፤ ነገር ግን በዚህም ውስጥ የእርሱ ጥሪ የተለየ አልነበረም። በአስተምህሮ ደረጃ ሲታይ፤ ለጳውሎስ በተሰጠው መገለጥ ላይ የሚጨምረው አልነበረም። በጳውሎስ አገልግሎት የእግዚአብሔር ነገሮች ወደ ከፍተኛ ደረጃና ፍጹምነት ደርሰዋልና ምንም ልትጨምሩባቸው (ልታሻሽሉአቸው) አትችሉም። ጳውሎስ አጽንኦት የሰጠው (ትኩረቱን ያደረገው) ዓለም ከመፈጠሩ አስቀድሞ በእግዚአብሔር ዘንድ የነበረውን መለኮታዊ ምክር ሙሉ በሙሉ በመረዳት ነበር። እነዚህንም ምክሮች እግዚአብሔር በልጁ-ምክሩ የሰው መዋጀትና የክብር ዕቅድ ነው - ከዘመን ወደ ዘመን፤ ቀስ በቀስ (ደረጃ በደረጃ) እንዲገለጥ ሲያደርግ ቆየና በመጨረሻ በዚህ ልዩ የጸጋ ዘመን በክርስቶስ መወለድ፤ ሞት፤ ትንሣኤና መከበር በሙሉ ተገለጠ። ያንን ዕቅድ በሙሉ ማቅረብና በእግዚአብሔር ዕቅድ ውስጥ በሙሉ ተፈጻሚነት እንዲኖረው ማድረግ የጳውሎስ ልዩ ሽክም ነበር። የእርሱ ተግባር ልክ ከእግዚአብሔር ልብ የሚወጣውን ከዘላለም በፊት የነበረውንና በጊዜው ወደ ብርሃን የመጣውን ለእኛ ጥቅም መግለጽ ነበር። እግዚአብሔር ለጳውሎስ ዐይራ የሰጠውን ነገር ለማሻሻል መሞከር ማለት በእግዚአብሔር ዘንድ ያለውንም ለማሻሻል ግድ ይላል፤ ይህ ደግሞ የማይታሰብ ነው። መለኮታዊ ዕቅድ ፍጹም ነውና።

ታዲያ በጳውሎስ ላይ ለምን የሐንስ ተጨመረ? የዚህ ተጨማሪ አገልግሎት አስፈላጊነትን ምንድን ነው? መልሱ እንዲህ ነው፡ በዐዲስ ኪዳን ዘመን በመጨረሻው ላይ፤ የነፍሳት ጠላት የሆነው በእግዚአብሔር ቤት መግቢያ አግኝቶ የመዋጀት ወራሽ የሆነውን የእግዚአብሔርን ሕዝብ ከመንገዶቹ ፈቀቅ እንዲሉ ማድረግ ላይ ነው። “ኤፌሶናዊው” ራሳይ በዐዲራ የተሰጣቸው እንኳ አቃታቸውና ወደቁ፤ በርግጥም የኤፌሶኗ ቤተ ክርስቲያን ቀድሞ (ከሁሉ በፊት) በዚህ ወድቀት ውስጥ ነበረች። ለኤፌሶን ሰዎች የተጻፉትን የመጀመሪያውን መልእክት ከሁለተኛው የኤፌሶን መልእክት ጋር ስታነጻጽሩ፤ ጳውሎስ የጻፈውንና ኢየሱስ በዮሐንስ በኩል ያስተላለፈው (ራሳይ 2፡1-7)፤ ሁለቱ ደብዳቤዎች ሰዎቹ የት ላይ እንዳሉ ያሳዩላችኋል። የሆነ መጥፎ ነገር ተከስቶአል፤ እናም አሁን የሐንስ እንዲመጣ ተደርጎ ተልእኮ ተሰጠው ለምን? ወደ ተጨማሪ ነገር እንዲመራ ሳይሆን እንዲያድስ ነው ተልዕኮው። በዐዲስ ኪዳን ውስጥ በሞላ ብታዩ፤ የዮሐንስ አገልግሎት የማይሰ (የመመለስ) አገልግሎት ሆኖ ታገኛላችሁ። በራሱ ዐዲስ ወይም ወጥ የሆነ ነገር አልተናገረም። ምንም ተጨማሪ ነገር አላስተዋወቀም (በዮሐንስ ራሳይ ውስጥ ማጠቃለያ የሚሆነውን ነገር መሸከሙ እውነት ቢሆንም)። የሐንስን በወንጌል፤ በመልእክትና ወይም በራሳይ ውስጥ ልዩ የሚያደርገው ነገር የእግዚአብሔር ሕዝብ ወዳጣው ስፍራ መልሶ ለማምጣት ማሰቡ ነው።

እንደ ገና አሁንም፤ ይህ ጉዳይ የሐንስ ሐዋርያ እንዲሆን ከተጠራበት ሁኔታዎች ጋር የተያያዘ ነው። ጴጥሮስ መረቡን ወደ ባሕር እየጣለ ሳለ ነው የተጠራው፤ ጳውሎስ ደግሞ እግዚአብሔር “ለእኔ የተመረጠ ዕቃ ነው” ብሎ ሲሰይመው ድንኳን ሰፊ ሆኖ ንግድ ውስጥ ነበር፤ የሐንስ ግን እንደ ገና በተለየ ሁኔታ ነበር የተጠራው። የሐንስ እንደ ጴጥሮስ ዓሣ አጥማጅ ቢሆንም እንኳ፤ በተጠራ ጊዜ እንደ ጴጥሮስ ታንኳ ውስጥ ሳይሆን፤ ዳርቻው ላይ ሆኖ ከወንድሙ ጋር “መረባቸውን ሲያበጁ” (ሲጠጋግኑ) እንደ ነበር ተነግሮናል። እንድን ነገር ለመጠገን ራሳችሁን ስትሰጡ ያንን ነገር ወደ መጀመሪያ ሁኔታው መልሶ ለማምጣት ትፈልጋላችሁ። እንድ ነገር ተበላሽቶአል ወይም ጠፍቶአል፤ እናም የእናንተ ድርሻ የመጠገን (የማይሰ) ነው፤ የዮሐንስም ልዩ አገልግሎት ይህ ነበር። እርሱ ሁልጊዜም ወደ እግዚአብሔር መነሻ መልሶ ያመጣናል።

ምናልባት ይህ አባባል ሙሉ ትንተናን የሚፈልግ ይመስላል፤ ነገር ግን ወደፊት ስለሚጓዝ ይህን ለጊዜው እንተወዋለን። የእነዚህን ሦስት ሐዋርያት የቀድሞ ሥራቸውን እንደ ግጥምጥሞሽ (ኢጋጣሚ) ካልቆጠርናቸው በቀር

ያለጥርጥር አሳባችንን የምንሰቅልባቸው ችካልና እያንዳንዳቸው ለእግዚአብሔር አገልግሎት የቆሙለትን ወሰን አልባ ታላላቅ ነገሮች ላይ አእምሮአችንን እንድናሳርፍ ይረዳናል።

እናም ከፊታችን እነዚህ ሦስት ተወካዮች አሉን። መጀመሪያ ነፍሳትን ለመሰብሰብ ግድ የሚለው ጴጥሮስ አለን፤ ከተሰጠው ሰማያዊ ራሳይ አኳያ የሚገነባቸው ብልህ የእናጺ አለቃ (ግንበኛ) ጳውሎስ አለን፤ ከዚያም የሸንፈት (የውድቀት) ሥጋት ሲፈጠር፤ በእግዚአብሔር ዕይታ ፈጽሞ ያልተተወ የመጀመሪያ ዕቅድ አሁንም እንዳለ በድጋሚ የሚያረጋግጥልን የሐንስን ተዋውቀናል። በተጨማሪ እግዚአብሔር ለማሟላት የሚያስበው ሌላ ነገርም አለ፤ ይህ አሳቡ ደግሞ በፍጹም አያጨናግፍም።

እያልን የነበረው ተግባራዊ ነጥብ ይህ ነው፤ ቤተ ክርስቲያንን ፍጹም ለማድረግ እነዚህ ሦስት ተደጋገፊና የተቆራጁ አገልግሎቶች ያስፈልጋሉ። በየትኛውም ሁኔታ ውስጥ ነገሮችን ለመጀመር የጴጥሮስ አገልግሎት ይፈለጋል፤ በዚያ ጅማሪ ላይ ግንባታ ለማካሄድ ደግሞ የጳውሎስ አገልግሎት ያስፈልጋል፤ ነገሮችን ወደ መጀመሪያው የእግዚአብሔር አሳብ መስመር ለማምጣት ደግሞ የዮሐንስ አገልግሎት አስፈላጊ ነው። ዛሬ ዛሬ የእነዚህን የሦስት አገልግሎቶች ተፈላጊነትና የማይሰ የሆነው ሦስተኛው አገልግሎት በዚህ የዘመን ማጠናቀቂያ ጊዜ ምናልባት ከሁሉም በሚልቅ ሁኔታ እንደሚያስፈልግ የሚከዱት ጥቂቶች ብቻ ይሆናሉ። ስለዚህ በይበልጥ ተግባራዊ በሆነ ዝርዝር ሁኔታ የእያንዳንዳቸውን ቁልፍ አሳብ ብንመለከትና ከሦስቱ መሐል የመጨረሻው ባለንበት ዘመን በሚኖረው እንድንታ ልዩ ትኩረት ብንሰጥ ይጠቅመናል።

በዚህ መሠረት በሚቀጥሉት ምዕራፎች በቅደም ተከተል ጴጥሮስን፤ ጳውሎስን እና የሐንስን እናጤናለን፤ መጀመሪያ ሰዎቹን ራሳቸውን፤ ከዚያም የጅማሪ፤ የመገንባትና የማይሰ አገልግሎታቸውን ባሕርይ እንመለከታለን። ይህንን እያደረግን ሳለ የእግዚአብሔር መንፈስ በእነርሱ በኩል የሚፈልገውን ሁሉ ለእያንዳንዳችን ልብ እንዲናገር እንፍቀድለት።

ምዕራፍ ሁለት

ጴጥሮስ - እና መንገዱ

የሐዋርያት ሥራ የመጀመሪያ ምዕራፎች የሚያነብን የትኛውንም አንባቢ ከሁሉ ይልቅ እጅግ የሚያስደንቀው ሐዋርያው ጴጥሮስ በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል የሚገኘውን የደንገነት ወንጌል ያውጅበት የነበረው ለጥያቄ የማይቀርብ ሥልጣን ነው። እስቲ ሰዎችን ወደ እግዚአብሔር ሲያመለከት አዳምጡት። “አይሁድ በኢየሱስምም የምትኖሩ ሁላችሁ ... ቃሎቼንም አዳምጡ ... ንስሐ ግቡ ... እያንዳንዳችሁ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም ተጠመቁ ... ከዚህ ጠማማ ትውልድ ዳኑ” (ሐሥ 2፡14፤ 38፤ 40)። “እናንተ የሕዝብ አለቆችና ሽማግሌዎች ... ለእናንተ ለሁላችሁ ለእሥራኤልም ሕዝብ የታወቀ ይሁን ... መዳንም በሌላ በማንም የለም ... እኛስ የያነውን የሰማነውን ከመናገር ዝም ማለት አንችልም” (ሐሥ 4፡8፤ 10፤ 12፤ 20)። ይህንን በመሳሰሉ አስደንጋጭ ሐረጎች ጴጥሮስ ለሰዎች የሕይወትን መንገድ እንደ ንጉሡ አዋጅ ነጋሪ ሆኖ ሲናገር እንሰማለን፤ እግዚአብሔርም በመንፈስ ቅዱስ ተገልጦ ዐብሮት በመገኘትና በአድማጮቹ ውስጥ ጥልቅና ዘላቂ የሆነውን የመውቀስ ሥራ ገመሥራት የንግግሩን እውነተኛነት ሲያረጋግጥለት እናያለን።

ስለዚህ ጴጥሮስ የእግዚአብሔር አፍ እንዲሆን ብቁ ያደረገው ምን እንደ ነው ከሁሉ በፊት ብንገነዘብ ጠቃሚ ነው። ጴጥሮስ ከመናገሩ አስቀድሞ ሲነገረው፤ “የመንግሥተ ሰማያት ቁልፎችን” ጠባቂ ሆኖ ከማገልገሉ በፊት፤ የዚያን መንግሥት ፍላጎቶችን በራሱ ላይ መፈጸም ነበረበት።

“መንግሥት” የሚለው አባባል (ቃል) ትርጉም ምንድን ነው? በርግጥ ይህ የንጉሥ ግዛት ነው። የሥልጣኑ፤ የንጉሥነቱ ክልል ነው። ስለዚህ ኢየሱስ ወደ መንግሥቱ ሲመጣ፤ ወደ ጎይል ስፍራ ነው የመጣው። የጌታ ኢየሱስ ሉዐላዊነት በሚታወቅበት ስፍራ ሁሉ መንግሥቱ አለች፤ ይህ ሉዐላዊነት በማይታወቅበት ስፍራ ደግሞ በዚያ መንግሥቱ አልመጣችም። የእግዚአብሔር መንግሥት በምድር ላይ መመሥረት ካለበት፤ ሰዎች ወደ የማያጠራጥረው የእግዚአብሔር አገዛዝ ሥር እንዲመጡ መደረግ አለባቸው። ሰው ለኢየሱስ ክርስቶስ ፍጹም ሥልጣን፤ የበላይነትና ሉዐላዊ አገዛዝ መስገድ (መገዛት) አለበት። ልትመጣ ያለችው የእርሱ ንጉሣዊ መንግሥት ናት።

በወንጌል ትረካ ውስጥ ስለ መንግሥቱ ቁልፎች ለጴጥሮስ ከተሰጠው የተስፋ ቃል ቀጥሎ ምን እንደ ተከተለ ልብ ማለት በጣም የሚረዳው ለዚህ ነው። በመጀመሪያ ጴጥሮስ በልብ ጽኑነት የመንግሥቱ ተገዢ እንደሆነ ሳይሆን ለጌታው ዕንቅፋት መሆኑን በግልጽ ያሳየበት መሰናከል እዚያ ላይ ጣልቃ ይገባል። ከዚያም የሰው ልጅ “በመንግሥቱ ስለ መምጣቱ” ኢየሱስ ለደቀ መዛሙርቱ የተናገራቸው ጥቂት አስደናቂ ቃላት ይከተላሉ። ከዚያም ከጥቂት ቀናት ብቻ በኋላ፤ የቃላቱ ጎይል በተለይ ለጴጥሮስ በልዩ መንገድ አስከረሰው ድረስ፤ እነዚህ ቃላት በመገለጥ ተራራ ላይ ጉልህ መግለጫ አገኙ።

ከስተቱን በደንብ እናውቀዋለን። ኢየሱስ በዚያ ቅጽበት የመንግሥቱን ባሕርይና ፍሬ ነገር አያቀረበ - በርግጥ በሙሉ ልቡ ሳይሆንም እንኳ - በንጉሥ ማንነት ሆኖ በዕይታቸው ተለወጠ። ወዲያውኑ ጴጥሮስ ድንገተኛ ምላሹን ተናገረ። “የሚለውን አያውቅም ነበር”፤ ሆኖም የሆነ ነገር ለመናገር ሁሌም ዝግጁ ነበረና፤ ሦስት ዳሶች ለኢየሱስ፤ ለሙሴ እና ለኤልያስ ለእያንዳንዳቸው ለመሥራት ሀሳብ አቀረበ።

አብ ጣልቃ ሲገባ

ሦስት ዳሶች - እንድ ሳይሆን ሦስት ዳሶች! በጴጥሮስ አስደናቂ ጥቆማ ውስጥ ያለውን ቁም ነገር አያችሁ? በዚያን ቅጽበት በተራራው ላይ ከኢየሱስ ጋር የቆሙ ሁለት በጣም ታላላቅ ሰዎች ነበሩ። ታላቅነታቸው በራሳቸው ማንነት ሳይሆን፤ በወከሉት ነገር ነው። ሙሴ ሕጉን፤ ኤልያስ ደግሞ ነቢያትን ወክለው ነው በዚያ የተገኙት። እናም የተራራውን ጫፍ ልምምድ ለማራዘም ከማሰብ የተነሣ፤ ጴጥሮስ ለእነዚህ ለሁለቱ ታላላቅ ሰዎች ከጌታ ጌን ስፍራ ያዘጋጅላቸዋል። በርግጥ ከኢየሱስ ዝቅ የሚሉ ቢሆኑም እንኳ፤ ከእርሱ ጌን መቆምና ከእርሱ ጋር የሚቆጠር ሥልጣን ይኖራቸዋል ብሎ ዐስቦአል።

በንጉሥ ግዛት ግን ይህንን ማድረግ አትችልም! ከእንድ በላይ ሥልጣን ሊኖር አይችልም። በርካታ ድምጾች ሊኖሩአችሁ አይችሉም። እንድ ድምጽ ብቻ ነው ሊኖር የሚችለው። እርሱም (ጴጥሮስም) ገና ሲናገር ሳለ አብ ይህን ትምህርት ለመጠቀም ነው ግሣጼ ባየለበት ድምጽ ጣልቃ የገባው። ጴጥሮስን በማቋረጥ፤ “ይህ የምትናገርበት ሳይሆን የምታዳምጥበት ጊዜ ነው” በሚል ዐይነት በመንግሥቱ ውስጥ የመናገር መብት ያለው ብቸኛ እርሱ ነው ወዳለው ለመለከተው። “የምወደው ልጄ ይህ ነው፤ እርሱን ስሙት።” ይህ በሌላ

አነጋገር፤ “በመንግሥቱ ውስጥ ሁሉ ነገር የሚሆነው በኢየሱስ መናገርና በአናንተ ለቃሎቹ ትኩረት በመስጠት ላይ ተመሥርቶ ነው” ማለት ነው።

ሙሴና ኤልያስ ሕግንና ነቢያትን እንደሚወክሉ ተናግረናል። አሁን የእግዚአብሔር ቃል ግልጽ እንደሚያደርገው በመንግሥቱ መምጣት አስቀድመው እነዚህ መንግሥቱን መልቀቅ እንዳለባቸው ነው። “ሕግና ነቢያት አስከ የሐንሰ ነበሩ፤ ከዚያ ጀምሮ የእግዚአብሔር መንግሥት ይሰበካል፤ ሁሉም ወደ እርሱ በጎይል ይገቡባታል” (ሉቃ 16፡16)። የመንግሥቱ ጎይል ከሁለቱም ይልቃል። ሕግ ካለ መንግሥቱ የለም፤ ነቢያት ካሉ መንግሥቱ አይኖርም። ሕግና ነቢያት ለኢየሱስ ክርስቶስ መንግሥት ስፍራ መልቀቅ አለባቸው፤ ከእርሱ ጋር እኩል (ተከታታይ) ስፍራ እንዲኖራቸው መጠየቅ አይችሉም። የእርሱን ሥልጣን አላግባብ መያዝ የለባቸውም። የጴጥሮስ ንግግር በእግዚአብሔር ጣልቃ ገብነት በድንገት የተቋረጠው ለዚህ ነው። ጴጥሮስ ያቀረበው ሀሳብ ሆነ ተብሎ ከሰማይ በመጣ እና በተደረገ ወሳኝ ንግግር ወደ ጌታ ተደረገ፤ የክርስትናን መሠረት የሚነካና የገንዘብን ግዛት መሠረት ሥጋት ላይ የሚጥል ነበርና። መንግሥቱ መምጣት ካለበት ሙሴ ለመንግሥቱ ስፍራ መስጠት አለበት፤ ኤልያስም እንዲሁ። በሕግና በነቢያት ላይ ከተደገፉ መንግሥቱን ማጣት አለባቸው፤ መንግሥቱን ካላቸው ደግሞ ሕግንና ነቢያትን መተው (መሰናበት) ይኖርባቸዋል።

ተግባራዊ ለመሆንና ስሕተት ላለመሥራትም በዚያው ልክ ጠንቃቄ መሆን ያስፈልገናልና ስለዚህ ጉዳይ ጠለቅ ብለን እናስብ። ሕግ ምንድነው? ነቢያትስ ምንድን ናቸው? በርግጥ እነዚህ አባባሎች በአይሁዳውያን ዘንድ መላውን የብሉይ ኪዳን መጻሕፍት ለመግለጽ ጥቅም ላይ የሚውሉ ናቸው፤ ጌታ ኢየሱስም ሕግና ነቢያት ሙሉ በሙሉ መወገድ እንዳለባቸው ለአፍታም ቢሆን በማናቸውም ስፍራ ፈጽሞ እንዳልተናገረ ከሁሉ በፊት ግልጽ ሊሆንልን ይገባል (ለምሳሌ ማቴ 5፡17፤ 18፤ ሉቃ 24፡27፤ 32፤ 44ን ይመ.)። እዚህ ጋር ወደ ውስጣችን የሚመጡትን መርሆች ጥቂት ጠለቅ ብለን መመልከት እንዳለብን ዐስባለሁ።

ሕጉ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለመግለጥ የተጻፈ ቃል ነው፤ ነቢያትም ደግሞ ያንኑ ፈቃድ የሚገልጹ ሕያው ሰዎች ናቸው። በብሉይ ኪዳን ቀኖች ጊዜ እግዚአብሔር ባንድም ሆነ በሌላ መንገድ ተጠቅሞ ፈቃዱን ለተራ እስራኤላውያን ያሳውቃል። እግዚአብሔር በማይደረሰበት (በማይደፈረው) ቅድስት ቅዱሳን ውስጥ እንጂ በሰው ልብ ውስጥ አይኖርም ነበርና። ታዲያ

ሰዎች እንዴት ነው ሊጠይቁት የሚችሉት? በመጀመሪያ ሕጉን በማመሳከር ይህን ማድረግ ይችላሉ። ለምሳሌ በለምጽ ጉዳይ ወይም አስከሬን በመንካት መርከስ ቢያጋጥመው ምን ማድረግ እንዳለበት ወይም ደግሞ አንድ የሆነ ዐይነት እንስሳን ወይም ወፍን ለምግብነት መጠቀም ይቻል ወይም አይቻል እንደ ሆነ ለማወቅ ጥያቄውን ይዞ ወደ ሕጉ መጽሐፍ ይሄዳል። ፍለጋውን በጥንቃቄ በማካሄድ መልሱን በሕጉ ውስጥ ያገኛል፤ ይህን ሁሉ የሚያደርገው ግን ወደ እግዚአብሔር እንዴም በቀጥታ ሳይጠቁም ነው። ምናልባት ወደ ሆነ ስፍራ (በታ) ጉዞ ለማድረግ ወይም ላለማድረግ ፈለገ እንበል። መጽሐፉን (ሕጉን) ከጫፍ አስከጫፍ (ከመጀመሪያ እስከ መጨረሻ) ቢያነብና የበታው ስም በአንድም ስፍራ ተጠቅሶ ባይገኝ ታዲያ ምን ያደርጋል? ፊቱን ወደ ነቢይ ያዞርና “ይህንን ጉዞ ማድረግ ወይም አለማድረግ እንዳለብኝ ስለ እኔ ጌታን በትህትና ጠይቅልኝ” ይለዋል። እዚህ ጋ መልሱ የሚመጣለት እንደ ገና በሁለተኛ ሰው በኩል ነው። እርሱ ራሱ ወደ እግዚአብሔር በቀጥታ የመቅረብ ሥልጣን የለውም። በሕግም ይሁን በነቢያት በኩል የእግዚአብሔር ዕውቀት በአጅ አዙር ነው የሚመጣለት። በመጽሐፍ ወይም በሰው በኩል እንጂ ፈጽሞ ከእግዚአብሔር ከራሱ በቀጥታ በተገኘ መገለጥ አይደለም።

ይህ ግን ክርስትና አይደለም። ክርስትና ሁሌም የእግዚአብሔርን ፈቃድ በመንፈሱ እማካይነት ማወቅን እንጂ በሰው ወይም በመጽሐፍ መካከለኛነት ማወቅን አያካትትም። ዛሬ ዛሬ ብዙ ክርስቲያኖች ስለ ክርስቶስ መጽሐፋዊ ዕውቀት አላቸው፤ በርግጥም በራሱ በእግዚአብሔር መጽሐፍ በኩል ያውቁታል፤ ግን ከእርሱ ጋር ምንም ዐይነት ወሳኝ ግንኙነት የላቸውም። ከዚህም በባለ ሁኔታ በርካቶች እርሱን የሚያውቁት መጋቢያቸው ወይም ሌላ ሰው “እንዲህ ይላል” ብሎ በሚናገራቸው ነው እንጂ ከእርሱ ጋር ቀጥተኛ ግንኙነት የላቸውም። ዕውቀታቸው ውጫዊ እንጂ ውስጣዊ አይደለም። እናም ግላዊና ውስጣዊ የሆነ የጌታ መገለጥ የሌለበት ወይም ከዚያ የሚያንስ ማንኛውም ነገር ክርስትና እንዳልሆነ እንዳረጋግጥላችሁ ፍቀዱልኝ። የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለመፈለግ፤ በአሮጌው ኪዳን ሥር ሰዎች በሕጉ እና በነቢያት ተገድበዋል፤ በዐዲስ ኪዳን ሥር ግን እግዚአብሔር “እያንዳንዱም ጐረቤቱን እያንዳንዱም ወንድሙን ጌታን ዕውቅ ብሎ አያስተምርም፤ ከታናሹ ጀምሮ እስከ ታላቁ ድረስ ሁሉ ያወቁኛልና” ብሎ ቃል ገብቶአል (ዕብ 8፡11)። “በውስጣችሁ ታውቁታላችሁና”፤ እርሱን ለማወቅ የሚረዳ መረጃ ከአንድ ወንድም ወይም ጐረቤት ለማግኘት መጠየቅ አላስፈላጊ ነው። ክርስትና የተመሠረተው በመረጃ ላይ ሳይሆን፤ በመገለጥ ላይ ነው። ጌታ በፊታችን

ባለው ምዕራፍ ውስጥ ጴጥሮስን፡ “ስምዖን ሆይ በሰማያት ያለው አባቴ እንጂ ሥጋና ደም ይህን አልገለጠልህምና ብፁዕ ነህ” ብሎ መናገር የጀመረው ለዚህ ነው። የእግዚአብሔር መንግሥት የተመሠረተው በእርሱ መናገርና እኔና አናንተ እርሱን መስማታችን ከሚያስገኝልን ጌታን በግል በማወቅ ላይ ነው።

ስለዚህ ተግባራዊ በሆነ መንገድ ሰናይ፣ በሙሴ የተወከሉ የተጻፉ መጻሕፍትና ሞትን ባልቀመሰው በኤልያስ የተወከሉ ሕያው የሰው መልአከተኞች ዛሬም አሉን። እነዚህ ሁለት ስጦታዎች ለእያንዳንዱ አማኝ የተሰጡና ለክርስትና ሕይወታችን ከፍተኛውን አስተዋጽኦ ከሚያደርጉት ነገሮች መሐል እጅግ ልዩና ጠቃሚ የሆኑት ናቸው፤ በእጃችን ያለው የእግዚአብሔር መጽሐፍ ይመራናል፤ ከጌታ ጋር ተጣብቆ የሚኖር ጓደኛ ደግሞ ጌታ ያሳየውን ነገር ሁሌም ሊያሳውቀን ይችላል። መጽሐፉ ሁሌም ትክክል ነው፤ የጓደኛም ምክር ደግሞ ባብዛኛው ያስፈልጋል። ለእኛ የእግዚአብሔር መጽሐፍና የእግዚአብሔር ነቢያት ያስፈልጉናል። እንድናስወግዳቸው አልተናገረንም። በመገለጥ ተራራ ላይ የተፈጠረው ከስተት የሚያስተምረን ከእነዚህ መካከል የትኛውም ቢሆን ለልባችን የሚናገረንን የሕያው ድምጽ ስፍራ ፈጽሞ መያዝ እንደማይችል ነው።

የእግዚአብሔርን መልአከተኞች ለመናቅ እንደፍርም። በነቢያት የተነገረ የሚሞግት አውነተኛ ቃል ወይም የበሰለ እና የሚያረጋጋ መንፈሳዊ ምክር ደጋግሞ ያስፈልገናል። ነገር ግን በቅዱሳን የእግዚአብሔር ሰዎች በኩል ለሚመጣ መገለጥ ራሳችንን ሙሉ በሙሉ ነጥለን እንሰጥም፤ የቱንም ያህል ጥሩና ጠንካራ ቢሆን እንኳ። የጌታን ድምጽ ለመስማትና እርሱን ለመከተል በኃላፊነት የተጠራን ነንና።

የተጻፈውን የእግዚአብሔርን ቃል ለመናቅም እንዳፈርም። የእግዚአብሔር አስትንፋስ ያለባቸው የእውነት መጻሕፍትም ለሕይወታችንና ለዕድገታችን ወሳኝ ናቸውና፤ ያለነሱ ለመሆን እንደፍርም። ሆኖም ኢየሱስ ክርስቶስን እንደ የመጨረሻው ሥልጣን ከመመልከት ይበልጥ የቃሉን ፊደል በመመልከት አደጋ ውስጥ ሊሆኑ የሚችሉ በመካከለችን አሉ። መጽሐፍ ቅዱስ የሚለውን ሁሉ በሃይማኖት መልኩም ቢሆን በዝርዝር ለመፈጸም ራሳችንን እንሰጣለን፤ እግዚአብሔርም በዚህ ያከብረናል። ይህን ስናደርግ ግን ርቀን ሄደን፤ የመጽሐፍ ቅዱስ አጠቃቀማችን የራሱን የክርስቶስን ጌትነት ስፍራ እንኳ እስኪይዝብን ድረስ ከፍ ካደረግነው፤ ከእርሱ (ከጌታ) ጋር ሳንገናኝ ርቀን ወደምንቀርበት አሳዛኝ አደጋ ውስጥ እንገባ ይሆናል።

መንግሥቱ ከእነዚህ በላይ ናት። በአዎንታዊ ጐኑ የክርስቶስን ፍጹማዊ ሥልጣን መገንዘብን ያካትታል፤ በአሉታዊው ጐኑ ደግሞ ከእርሱ በቀር የትኛውንም ሥልጣን እንደ መጨረሻ ሥልጣን ላለመቀበል መካድን ያካትታል። እነዚህ በእግዚአብሔር የተሰጡ ርዳታዎችን ቢያቅፉም በእነርሱ ስለማያበቃ፤ የእግዚአብሔርን ፈቃድ በግልና በቀጥታ መረዳትንም ይጠይቃል። ክርስትና መገለጣዊ (የተገለጠ) ሃይማኖት ሲሆን፤ መገለጥ ደግሞ ሁልጊዜም ውስጣዊ፤ ቀጥተኛና የግል ነው። ይህ ጴጥሮስ መማር የነበረበት ትምህርት ነበር። በየትኛውም መካከለኛነት በኩል ቢነገር፤ በዚህ መንግሥት ውስጥ መሰማት ያለበት አንድ ድምጽ ብቻ ነው። የተጻፉት መጻሕፍትና የወንድሜ “ትንቢታዊ” ቃል አሁንም ድረስ አሉኝ (ሙሴና ኤልያስ በተራራው ላይ ነበሩና)። ክርስትና ከሰዎችና ከመጻሕፍት ነጻ አይደለም፤ እንዲያውም ከዚህ በጣም የተለየ ነው። ነገር ግን የመንግሥቱ መንገድ “የተወደደው ልጅ” በግልና በቀጥታ ለኔ የሚናገርበትና እኔም በግል በቀጥታ እርሱን የምሰማበት ነው።

ወልድ ጣልቃ ሲገባ

ጴጥሮስን እንደ እግዚአብሔር ባሪያ ለማሠልጣን መሠረታዊ ስለሚመስለኝ ወሳኝ ትምህርት በተወሰነ ደረጃ አስፍተን አይተናል። አሁን ደግሞ በተጨማሪ ያ ትምህርት በተግባር የዋለባቸውን ሁለት ሁነቶች ማስተዋል አለብን። እነዚህ ሁነቶች መጀመሪያ ከሰዎች ጋር የሚኖረውን ግንኙነት እና ከዚያም ወንጌሉን ለእነርሱ የማድረስን ግንኙነት የሚመለከቱ ናቸው።

ጴጥሮስ ዐብረውት ለማውራት የሚቀል ሰው እንደ ሆነ ሁልጊዜ እንምታለሁ። እንዲያውም በሊቀ ካህናቱ ቤት ያለችው ገረድ እንዳደረገችው፤ እርሱ ራሱ ወጥመድ ውስጥ ወደሚገባበት ንግግር ማስገባት በጣም ቀላል ነው። አሁን የተነጋገርንባቸው ሁነቶች ካለፉ ከጥቂት ጊዜ ብቻ በኋላ፤ አንድ ሰው ኢየሱስ ከዚህ በፊት ተገቢ መልስ የሰጠበትን ኢየሱስን የሚመለከት ጥያቄ ይዞ ቀረበው (ማቴ 17:21)። “መምህራችሁ ሁለቱን ዲናር አይገብርምን?” “አዎን ይገብራል” ብሎ ጴጥሮስ መለሰ “በርግጥም! አዎን ይከፍላል። ለምንድን ነው የማይከፍለው?” ለማለት ፈልጎ። ይህን ካለ በኋላ ኢየሱስን ፍለጋ ወደ ቤት እንደገባ ተነግሮናል።

ቀጥሎ ምን እንደሚል ልብ እንድትሉ እፈልጋለሁ። “ኢየሱስ አስቀድሞ እንደተናገረው” ማቴዎስ ይነግረናል። ጴጥሮስ፤ “ጌታ ሆይ፤ ስለ ቤተ መቅደሱ

ቀረጥ ጉዳይ ሰዎች መጥተው ነበር። እኛ ደግሞ እንከፍላለን፤ አይደል እንዴ?" ብሎ ለመናገር አፋን ሊከፍት እንደ ነበር ግልጽ ነበር። በርግጥም ይህን ሲል ጌታ ምን ማድረግ እንደሚገባው ለጌታ ሊነግር እንደሆነ ካሰብን አልተሳሳትንም።

ኢየሱስ ግን የራሱን እውነተኛ ስፍራ በሚገልጽ አባባል ጴጥሮስን ቀደመው። ግን ይህ ከፍቶ ከእርሱ ይጠበቃል እንዴ? በፍጹም። የመንግሥቱ ልጆች ነፃ ናቸው። ይህን ሁለት ዲኖር እንዲከፍሉ የተጣለባቸው ግዴታ የለም። ግን እስቲ ቆዩ! በዚህ ጊዜ ግን ሳይከፈል ይቀራል ማለት አይደለም። ጴጥሮስ በጥድፊያ ቃል ስለገባ ይህን በደቀ መዝሙሩ ቸኩልነት የተፈጠረውን ሁኔታ በአስደናቂ ተአምራት በማሟላት ኢየሱስ በርግጥም ሙሉ በሙሉ ይከፍላል። ነገር ግን ጴጥሮስ ስለዚህ ጉዳይ ግልጽ ይሁንለት፤ ኢየሱስ ይህን ያደረገው በነጻ ጸጋው እንጂ በሞራል ግዴታ ላይ ተመሥርቶ አይደለም።

እዚህ ጋር ኢየሱስ አገልጋዩን የተጋጠመበት ዐዲስ መርሕ አለ፤ ይህም ከመንግሥቱ ውጭ ካሉ ሰዎች ጋር የሚኖረንን ንክኪ በቀጥታ የሚመለከት መርሕ ነው። እነርሱ ለጌታ ይሸንፉ ዘንድ ከእነርሱ ጋር ሊኖረን የሚገባውን ግንኙነት የሚዝው ምንድን ነው? በዚህ ሁኔታ እንደታየው፤ ሁልጊዜም ቢሆን የእግዚአብሔር ፈቃድ ከሁሉ በፊት በክርስቶስ መስቀል በኩል እንጂ የእርሱን ዋነኛ አሳብ በሚገልጽ መንገድ ፈቃዱ ላይገለጽ ይችላል። ልጁ የቤተ መቅደሱን ቀረጥ እንዲከፍል እግዚአብሔር ፈጽሞ አሳቡ አይደለም፤ እናም እንደ እግዚአብሔር ልጅነቱ ይህን በሚመለከት ምንም የማድረግ ግዴታ አልነበረበትም። በርግጥም ይህን በማድረግ በእንግድነት የተሳሳተ ስፍራ ላይ ራሱን ማስቀመጡ እንደሆነ አድርገን ስለርሱ ይሰማን ይሆናል። ታዲያ ለምን አደረገው? “እንዳናስናከላቸው።” የእግዚአብሔር ልጅ እነዚህን ቃላት መናገሩን አስታውሳችሁ ታውቃላችሁ? በየትኛውም ጊዜ አድበስብሰ (ሸሸቶ) የሚያልፈው የምንም ነገር ጥያቄ ሊኖር እንደማይችል ርግጥ ነው፤ እዚህ ጋ ግን ነጥቡ ይህ አልነበረም። በርግጥ ሁኔታው የተለየ ነበር፤ ልዩ ዕድሉን (መብቱን) አሳልፎ የመስጠት ጥያቄ ነበር። ይህ የመስቀሉ መንገድ ነው፤ እዚህ ውስጥ የተካተተው መርሕም ታላቅና እኛንም የሚፈትሽ ነው።

እንደ ገና አሰቡ። ቢያንስ ላይ ላዩን እንኳ ግጭት ውስጥ ያሉ የሚመስሉ ሁለት ፍላጎቶች አሉ፤ ከእኛ የሚፈለጉ። በአንድ በኩል እንደ ልጅነታችን እግዚአብሔር ለእኛ ያለው ፈቃድ ነጻ እንድንሆን መሆኑን ከጌታ ቃላት መረዳት ይቻላል። እስቲ ይህንን የእግዚአብሔር ፈቃድ ‘ሀ’ ብለን እንጥራው። በሌላ

በኩል ደግሞ በክርስቶስ መስቀል የተገለጠውን፤ ቢያስፈልግ በራሳችን ኪሳራ የሚያስደስተንን ነገር ሌሎች እንዳይሰናከሉ ስንል መተዋቸንን፤ የሚጠይቅ ፈቃድ ያቀርብናል። ይህን፤ የእግዚአብሔር ፈቃድ ‘ለ’ ብላችሁ ጥሩት። ከግዴታ ነጻ የሚያደርገንን እና ልዩ መብታችንን መሥዋዕት የሚያስደርገንን ‘ሀ’ እና ‘ለ’ ያልናቸውን እነዚህን የሚጋጩ መርሆች እንዴት ነው የምናስታርቀው?

በመጀመሪያ፤ እዚህ ጋ ግን ሰውን ለመፍራት የሚሆን ነገር እያመቻችን እንዳልሆነ ግልጽ ላድርግ። ሰውን መፍራት መጥመድ ነውና፤ ከዚህ ነጻ መውጣት ይገባናል። ግዴታን በሚመለከት እግዚአብሔርን እንጂ ሰውን መፍራት ስፍራ የለውም። ልዩ መብትን በሚመለከት ግን መብታችንን ለማረጋገጥ ስንል ለሰዎች መሰናከል ምክንያት በመሆን በደለኛ እንዳንሆን ሳንገፈራ ተገቢ ነው። እግዚአብሔር በግል የሚያሳየን በፈቃድ ‘ሀ’ ርዕስ ሥር የሚውሉ ብዙ ነገሮች አሉ፤ እንደ እግዚአብሔር ልጅነታችን ለመሥራት ነጻ የምንሆንባቸው (ወይም ከመሥራት ነጻ የምንደረግባቸው) ነገሮች ማለት ነው። ሆኖም እነርሱን ስንከታታል (ስናሳድድ)፤ ከወላጆቻችን ወይም ከቤተሰቦቻችን፤ ከአሠሪዎቻችን ወይም ከሌሎች የእግዚአብሔር ባሪያዎች ጋር ችግሮች ሊፈጠሩ ስለሚችሉ ፈቃድ ‘ለ’ን ግምት ውስጥ ለማስገባት እንገደዳለን። ነጻ የመሆን መብት አለን፤ ግን ስላለማስናከል እግዚአብሔር እንኳ የሆነ ነገር ነግሮናል። የትኛውን መርሕ ነው የምንከተለው?

እንደ ገና እግዚአብሔር በቃሉ በአንድ በኩል “ሁሉን ትተን እርሱን ፡ስለመከተል” እናም በሌላ በኩል ደግሞ፤ ለወላጆችና ለባሎች ስለ መታዘዝ፤ ለሚስቶችና ለልጆች ስለማሰብ፤ አንዱ ለሌላው በፍቅር ስለ መዝዝት፤ ጥናግሮአል፤ እነዚህን ትእዛዞች ችላ ለማለት እንደፍራለን? ራሱ የእግዚአብሔር ፈቃድ ከራሱ ጋር ወደ ሚጋጭበት ነገር የመጣ ይመስላል፤ ጉዳዩ ግን በጭራሽ የይህ ሊሆን አይችልም። ወልድ አብን እንዳገለገለው፤ እኛም እግዚአብሔርን ለማገልገል ራሳችንን ሰጥተን ከሆነ በደመናፍስም ቢሆን ፈቃድ ‘ሀ’ን ከ‘ለ’ ይልቅ “እንመርጣለን፤ ምክንያቱም የኃላፊው ስለ ሥራው ካለን መረዳት ጋር የሚጋጩ ስጦታዊ ነገሮችን ያመጣልና አንፈልገውም። ፈቃድ ‘ሀ’ን መጭጭ አድርገን ለናደዛለን፤ በምንም ሁኔታ የገንዘብ መዋጮው አይመለከተንም። እዚህ ጋ የሸሸ ነው (ያነስንበት) ግን በመሠረቱ ሰብአዊ ባሕርይ አይደለም፤ በእኛ ላይ ፈቃድ ‘ለ’ን የሚነው እግዚአብሔር ነው። አንድ አሳብ ልሰጥ አፈልጋለሁ፤ በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ የትም ቢሆን በፈቃድ ‘ለ’ ሥር የሚሆን ነገር ፈቃድ ‘ለ’ን ከፈቃድ ‘ሀ’ በፊት እንድናደርግ መለኮታዊው መርሕ ነው፤ ፈቃድ

ሆን ጌታ ራሱ በመጨረሻ (ውሎ አድርጎ) እንደሚፈጽመው በማመን ማለት ነው። ይህም ፈቃድ ሆን መተው ሳይሆን፤ ለእርሱ ማስረከብ (ማስገዛት) ነው። ምክንያቱም ልጁ ያደረገው እንዲህ ስለሆነ እኛም ማድረግ አለብን።

ብዙውን ጊዜ ግን ልቦቻችን ከፈቃድ 'ሀ' ጋር ይወሰዳሉ፤ - ልጆች በመባላችንና በነጻነት ይያዛል - ምንም ያህል ዋጋ ቢያስከፍል ይህንኑ ለማስፈጸም መማፋት እንዳለብን ይሰማናል፤ ከዚያም በመንገዱ ላይ ከእያንዳንዱ ነገርና ሰው ጋር ስንላተምና ስንጋጭ እንገኛለን፤ እናም በውጤቱ ዕረፍታችንንና የእግዚአብሔርን በረከት እናጣለን። ለዚህ የእግዚአብሔር ፈውስ፤ እንደ ሁልጊዜውም፤ የልጁን ድርጊት እንደ ገና ማሳሰብ ነው። ጌታ ኢየሱስ በእግዚአብሔር ፈቃድ የእርሱ የሆነውን ከፍተኛ ስፍራ መተው በፍጹም አያስፈልገውም ነበር፤ ግን ራሱን ባዶ አደረገ። ምርጫዎቹን ሁሉ ፍፁማዊ በሆነ ጸጋ ተወና ስለ እኛ ነፍሱን ለመስቀል ሞት አሳልፎ ሰጠ። በጌቴሴማኒ በአትክልት ስፍራ በትልቅ ጭንቅ ጊዜ የተናገራቸውን ቃሎች አስታውሱ፤ “አባቴ፤ ቢቻልህ ይህች ጽዋ ከእኔ ትለፍ፤ ነገር ግን አንተ እንደምትወድ ይሁን እንጂ እኔ እንደምወድ አይሁን።” እንደ ልጅነቱ በባህሪው የሚመርጠውንና እንደ አዳኝነቱ ግን መተው የሚፈቅደው ምን እንደነበረ የሚገልጡ ናቸው። ምንም ያህል ዋጋ የሚያስከፍለው ቢሆንም የእግዚአብሔርን ፈቃድ አለማድረግ የማይቻለው ነገር ነበር።

የእግዚአብሔር ፈቃድ በፍጹም እርስ በርሱ የሚጋጭ አይደለም። “ከጽዋው” ጀርባ እንደሚሄድ ሁሉ ከሆነ ወይም ‘ለ’ ጀርባም ይሄዳል። “በጽዋው” ከተወሰድን - ጌታን በመታዘዝ ውስጥ የተካተቱ ጥቅሞችና ጉዳቶች፤ ውጤቶችና ድንገተኛ ነገሮች - ያንን ፈቃድ የመሳት አደገኛ አደጋ ውስጥ እንገባለን። በሌላ በኩል ደግሞ፤ በራሳችን መንገድ ነገሮችን ለመማፋት ከሞከርን፤ ከመስቀሉ ጉዳና እየራቅን እንሄዳለን። አመለካከታችን መሆን ያለበት ግን፤ እግዚአብሔር ያንን ነገር አሳይቶኛል፤ እኔ ለመገፋት፤ ለመገደብና ቢያስፈልግም ለመፈተሽ፤ እናም በእግዚአብሔር ጊዜ ውስጥ ለመኖር በፍጹም ተዘጋጅቻለሁ። ራሴን ለራሱ ‘ለ’ ፈቃድ አስገዛለሁ፤ እርሱ ደግሞ የእርሱን ፈቃድ ‘ሀ’ ወደ ፍጻሜ እንደሚያመጣው ልታመነው ይገባል። ጉዳዩን ወጥሮ መያዝ አያስፈልገኝም። ለእርሱ በአስተማማኝ ሁኔታ በዐደራ ልሰጠው እችላለሁ። ይህ፤ መስቀሉን መሸከም ነው እላለሁ።

መስቀል መሸከም ሁለት ጉኖች አሉት። የመጀመሪያውና ግልጹ የክርስቶስ መስቀል የገዛ ፈቃዳችንን “አቋርጦ ሲያልፍ” ነው። ይህንን እንገነዘብና

ተስማምተን ከዚህ በኋላ እርሱን እና እርሱን ብቻ ለማገልገል እንወስናለን። ነገር ግን ይህን በመርሕ ስናስተካከል፤ ሌላ ነገር ያጋጥመናል። አንድ ቀን የሆነ ነገርን ማድረግ የእግዚአብሔር ፈቃድ እንደሆነ ያለ ምንም ጥርጥር ግልጽ ሆኖ ታይቶንና ልባችንም ተቀብሎት እንይዘዋለን። በውነትም የምንፈልገው የእግዚአብሔርን ፈቃድ ነውና ምንም አያስተግረንም። ነገር ግን የእግዚአብሔር ፈቃድ ሆኖ የተገለጠልን ያው ነገር ከጥቂት ጊዜ በኋላ በሁነቶች እና፤ ብዙውን ጊዜ እንደሚያጋጥመው ሁሉ፤ በሌሎች መሰናከል ያጋጥመዋል፤ ፍጹም የተሰጠና ቁርጠኛ የሆነው ፈቃዳችንም ዐብሮ ይቋረጣል ያ ደግሞ በፍጹም የማንወደው ነገር ነው። ይህ ደግሞ ሁለተኛው፤ ብዙውን ጊዜ ደግሞ አይቀሬ የሆነው፤ መስቀሉን የመሸከም ውጤት ነው።

ይህን በምሳሌ ላስረዳ። ወጣት ሳለሁ በቻይና ፋቶው ከተማ ውስጥ በሚገኝ ኮሌጅ ሰማር፤ በዕረፍት ጊዜዬ በአንዲት በሽፍቶች በተወረረች ደሴት ላይ ወንጌል ለመስበክ መሄድ እንዳለብኝ እግዚአብሔር አሳየኝ። ይህ የእምነት ርምጃ ነበረ፤ በተጨማሪም ይህን ለማድረግ ፈቃደኛ እንድሆን ትግል ጠይቆኛል። ደሴቲቱን ገብኜሁና ሕዝቡም ፈቃደኛ ሆኖ አገኘሁት፤ ስለዚህ ከብዙ አስቸጋሪ ውጣ ውረድ በኋላ ቤት ተከራየሁና አሳድሼ ሁሉን ነገር አዘጋጀሁ። አንድ መቶ ያህል ወንድሞች እየጸለዩልኝ ነበር፤ በርካቶች ደግሞ ወጪውን እንዲያግዙኝ ገንዘብ ሰጥተውኛል። በዚህ ጊዜ ውስጥ ሁሉ ወላጆቼ ምንም አልተናገሩም፤ ሆኖም ልሄድ ዐምስት ቀናት ብቻ ሲቀረኝና ዕቃዎቼን አዘጋጅቼ ስጨርስ ወላጆቼ በድንገት ጣልቃ ገቡና ከለከሉኝ! ቤት ተከራይቻለሁ፤ ገንዘብ ወጥቶአል፤ የእግዚአብሔር ፈቃድ በልቤ እየነደደ ነው፤ ምን ማድረግ ነበረብኝ? እግዚአብሔርን የሚፈሩት ወላጆቼ “አይሆንም” አሉኝ፤ እኔ ደግሞ ገና ተማሪ ነኝ፤ እግዚአብሔርም “አባትህንና እናትህን አከብር” ብሎአል። የእግዚአብሔርን ሀሳብ ለማወቅ ፈልግሁ፤ እግዚአብሔርም “አዎን፤ ዕቅዱ በርግጥም የእኔ ፈቃዴ ነው፤ ነገር ግን ያንን ዕቅድ በዐመፃ እንድትፈጽመው በፍጹም አሳቤ አይደለም። ቆይና እኔ ፈቃዴን አፈጽማለሁ። ለወላጆቼህ በመግዛትህ ትከከለኛ ነህ” አለኝ። የዕቅድ ለውጤን ምክንያት የከለከሉኝ ወላጆቼ እንደሆኑ - ለሌሎች ለማስረዳት ምንም ነጻነት አልነበረኝም፤ እናም እንደፈራሁት አልቀረም ሁሉም አልተረዱኝም። በተለይ አንድ ሰው “ከዚህ በኋላ አንተን ማመን አስቸጋሪ ይሆናል” በማለት የሠነዘረብኝ አስተያየት በጣም በጥልቀት አቆሰለኝ።

በእግዚአብሔር ጊዜ ወደዚያች ደሴት የመሄጃው መንገድ ተከፈተና ነፍሳትን የመግረከ ፈቃዱ በአስደናቂ ሁኔታ ተከናወነ። ይህ ልምምድ ግን አስፈላጊ ትምህርት አስተምሮኛል። ያንን ፈቃድ ወድጄው ነበር! አለመሄድ አስቸጋሪ ነበር። አቀሰሎኛል (ጉድቶኛል)፤ ይህ የተለየ የእግዚአብሔር ፈቃድ አገላለጽ በእውነቱ በሁሉን ተቆጣጣሪነት ስሜት የእኔም ፈቃድ ወደ መሆን አደጋ ውስጥ እንደነበር አሳይቶአል፤ በጣም ጠልቄ ገብቼበታለሁ። ለመሄድ እለምሮጆን አዘጋጅቻለሁ። የእግዚአብሔር ፈቃድ ብቻ ይፈጸም ዘንድ ንጹሐ ምኞቴ ቢሆን ኖሮ፤ መሰናከሉ አሁን በጉዳዥ መልኩ አይነካኝም ነበር። የመንፈስ መላቀቅ ይኖር ነበር። ስለዚህ ይህን ጠቃሚ ትምህርት ሊያስተምረኝ እግዚአብሔር ያንን ቅሬታና ተከታቶን አለመግባባት መፍቀድ ነበረበት።

በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ አንድ ነገር ከተገለጠልን፤ ወደ ጉን ልንለው እንደፍርም፤ መገዛት አለብን። “አባትህን አክብር” የሚለው የተጻፈ የእግዚአብሔር ቃል ፈቃድ ‘ህን ቆርጦ የሚያልፍ ከሆነ፤ ራሱ እግዚአብሔር ፈቃድ ‘ህን እንዲያከናውን መጠበቅ አለብን። ይህን ለማድረግ ምንም ርዳታ አይፈልግም። መግፋት እንደማያስፈልገን ሊያሳየን እየፈለገ ነው። የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለማድረግ እኔነት በቀላሉ ይገባል፤ እግዚአብሔር ግን የራሱ ጊዜ አለውና በራሱ መንገድ ያከናውነዋል። “እኔ የእግዚአብሔርን ፈቃድ እያደረግሁ ነው” ስለምገልጸው እኔነት እየተመገበ ይፋፋል። ከጉጉታችን የተነሣ፤ በምድር ላይ ምንም ነገር ይህን እንደማያቋርጠው አናስባለን አናም እግዚአብሔር ይህን አመለካከት ለማጥቃት በመንገዳችን ላይ የሆነ ነገር ያስቀምጣል። መስቀሉ ማድረግ ያለበት በጣም አስቸጋሪና የሚያም ነገር ቢኖር፤ ለእግዚአብሔር ፈቃድ ያለንን ቅናትና ለሥራው ያለንን ፍቅር ቆርጦ (ሰንጥቆ) ማለፍ ነው። ለራሱ ለጌታ ኢየሱስ እንኳ መስቀሉ ፈቃድ ‘ሰ’ እንደ ነበር፤ መንገዱን አቋርጦ ቢያልፍም፤ ፈቃድ ‘ህን ለመፈጸም በመለኮት የተመረጠ መንገድ መሆኑ በቃለ - እግዚአብሔር እንደ ተገለጠ መማር አለብን (ሉቃ 18፥31-33 ይመ)። እርሱ ብቻ መስቀሉን በጉን በኩል ማለፍ ይችል ይሆናል፤ በመንግሥቱ ውስጥ ሌሎችም ድርሻ የሚኖራቸው ከሆነ ግን መስቀል አስፈላጊ ነው። በትክክል ይህ “ራሴን ስለ እነርሱ አቀድሳለሁ” ለሚለው በዮሐንስ 17፥19 ለሚገኘው ንግግሩ ትርጉም ነው። ለእርሱ መንግሥቱና ዙፋኑ ፈቃድ ‘ህን የሚወክሉለት ናቸው። መስቀሉ ግን ወደዚያ የመሄጃው መንገድ ነው። እናንተና እኔ በሕይወታችን ስለ ፈቃድ ‘ህ’ መቶ እጅ (ሙሉ በሙሉ) ርግጠኛ እንሆን ይሆናል፤ ነገር ግን ወደዚያ በመሄጃው ጉዳና ላይ ፈቃድ ‘ሰ’ ያጋጥመናል። በተፈጥሮአችን ሥጋዊነት ምክንያትም፤ በአንድም ሆነ በሌላ

መንገድ፤ ውጤቱ ሙሉ በሙሉ የእግዚአብሔር እንዲሆን፤ ሁልጊዜም የእኛ በሆነው ነገር ውስጥ መስቀሉ ጣልቃ መግባትና ማስወገድ አለበት።

እስካሁን በተነጋገርነው ጉዳይ፤ ዐይኖቻችን በጌታ ኢየሱስ ላይ ነበሩ እንጂ ጴጥሮስ ላይ አልነበሩም። ጴጥሮስ ራሱ ይህን በደንብ የሚገነዘብበት ቀን የሚመጣ ቢሆንም፤ ስለዚህ መርሕ ጥቂት ነገር ብቻ ነው መረዳት የቻለው። በእርሱ ምትክ የጌታ ኢየሱስን የመሞት አስፈላጊነት ማየት ብቻ ሳይሆን፤ አንድ ቀን ራሱን ከዚያ ሞት ጋር መድቦ ተግባራዊ አንድምታዎቹን በገዛ ልምምዱ ውስጥ ለማግኘት ዝግጁ ይሆናል። “እንተ ጎልማሳ ሳለህ ወገብህን በገዛ ራስህ ታጥቀህ ወደምትወደው ትሄድ ነበር፤ ነገር ግን በሽመገልህ ጊዜ እጆችህን ትዘረጋለህ፤ ሌላውም ያስታጥቅሃል፤ ወደማትወደውም ይወስድሃል” (ዮሐ 21፥18)። ለሌሎች እጅ መስጠት በጣም አስቸጋሪ ይሆንብናል።

ነገር ግን ጌታ ኢየሱስ በዚህ ጊዜ ይህን ጉዳይ ከዚህ በላይ በጴጥሮስ ላይ አልጫነበትም። በዚህ ፈንታ በምሳሌ ለእርሱ ለመናገር የሚያስችለውን የቸርነት ተአምራት አደረገ። “ወደ ባሕር ሄድና መቃጥን ጣል፤ መጀመሪያም የሚወጣውን ዓሣ ውሰድና አፋን ስትከፍት አስታቴር ታገኛለህ፤ ያን ወሲደህ ስለ እኔና ስለ አንተ ስጣቸው።” አዎን፤ ስለ እኔና ስለ አንተ። እንዳንዶች ጌታ ለራሱ ሲል ላደረገው ተአምራት ይህ ብቸኛ ምሳሌ ነው የሚል ሀሳብ ይሰጣሉ። እውነት ነው፤ ግማሹ ብቻ ነው የእርሱ፤ ቀሪው ግማሽ የጴጥሮስ ነበር - እኔና እናንተም “ለእኔ” ብለን መጨመር እንችላለን። በዚያች አንዲት ልስታቴር፤ የቤተ መቅደሱን ግብር ለሁለት ሰዎች በልግስና (በጸጋ) በማሟላት፤ ባሪያ ከጌታው ጋር በአንዲት ቤተ ክርስቲያን፤ በአንድ አካል፤ ውስጥ የሚኖረውን የቅርብ ትስስር በአስደናቂ መንገድ ገልጾአል።

ተአምራታዊው ዓሣስ? የእግዚአብሔርን ፈቃድ በሚመለከት በትክክለኛው መሠረት ላይ ስንሆን ወጪው በራሱ በእግዚአብሔር እንደሚሸፈን አይረግጥልንም? ፍቅር ከተግባር ዐልፎ መሄድ ባለበት በማንኛውም ጊዜ ሁሉ፤ ወጪውን እንዲሸፍን ወደ ጌታ መመልከት እንችላለን።

መንፈስ ቅዱስ ጣልቃ ሲገባ

እስካሁን የጴጥሮስን ጉዳይና በተደጋጋሚ ከእግዚአብሔር እጅ የተቀበለውንና እጅግ ያተረፈበትን የንግግር መቋረጥ (የጣልቃ ገብነት) ጉዳይ አልጨረስንም። በተራራው ጫፍ ላይ የአብ ድምጽ ጣልቃ እንደገባ ወልድ ቤተ ውስጥ “አስቀድሞ እንደ ተናገረ” ሰምተናል። አሁን ወደ የሐዋርያት ሥራ

መጽሐፍ ምዕራፍ 10 እንደሆነ የጳጥሮስን የቆርኔሌዎስ ቤት ጉብኝት ትረካ በዐጭሩ እንመለከታለን። አሁን አርሱ እንደ ወንጌላዊ የሕይወቱ አገልግሎት በሆነው ጅረት ሙላት ውስጥ ነው ያለው። በርካቶች ወደ መንግሥቱ ሲገቡ በኢየሩሳሌም ውስጥ የመንፈስ ቅዱስ መፍሰስ ምስክር ሆኖአል። ሲኖረው የሚችለውን የትኛውንም ተፈጥሮአዊ ማመንታት በማሸነፍ፣ በሳምራውያን ላይ መንፈስ ቅዱስ ሲወርድም ተመልክቶአል። አሁን፣ ጥቂት ዘግየት ብሎ ግን፣ ወደ ኢየሱስ መጣና “ታላቅ ሸማ” ከሰማይ የሚወርድበትን አንግዳ ራሱ ተቀበለ፣ ራሱን ከጥሪው ጋር በአንዳንድ ሁኔታ ተደጋግፈነት ያለውና ሆኖም ዐዲስና አስገራሚ አንድምታዎች ያሉት ራሱ ነው። “እግዚአብሔር ያነጻውን አንተ አታርክሰው።” በእነዚህ ቃላት ተገፍቶ (ተገደ)፣ ወደ ቂሣርያ ቢጓዝም፣ የጉብኝቱ ትረካ የሚፈጥረውን የጥንቃቄና የማመንታት ዱካዎች ማስወገድ አስቸጋሪ ነው።

ጴጥሮስ በልቡ ገና አይሁድ ነበር። ከራሱ በኋላ እንኳ፣ ወደዚህ አይሁዳዊ ወዳልሆነው ሰው ሕዝብ ቤት የገባው ሳይፈቅድ በግዳጅ ነው። ግራ የተጋባ ቢሆንም፣ የተገራ (ሥርዐት ያለው) የእግዚአብሔር ባሪያ ሆኖ ሄደ፣ በውስጡ ግን ያው እንደሚገመተው ከሩና ገለልተኛ ሆኖ ነበር። ሙሉ በሙሉ አልወሰነም (አልተሰጠም)፣ እናም አሁን እንኳ፣ በእግዚአብሔር መንገድ ላይ በቀላሉ መቆም ይችላል።

እነዚያ በኢየሱስ ያሉ ጥሩ ሰዎች - ወንድሞች ዐብረውት ነበሩ፣ ነገር ግን እነዚህ ወንድሞች ጴጥሮስ በቤቱ ጣሪያ ላይ ሦስት ጊዜ የተቀበለው አስደናቂ ግለ ራሱ የሌላቸው ናቸው። ምን ዐይነት መስተጋብር ነው የሚኖራቸው? እነርሱ ብቻ ሳይሆን በኢየሩሳሌም ያሉ ይበልጥ ወገኛ የሆኑት ሐዋርያትና ሸማግሌዎችስ? ስለዚህ ጉብኝቱን ከሰሙ ምን ዐይነት ምላሽ ሊኖራቸው እንደሚችል አያሰበ አእምሮው ቢጨነቅ አያስደንቅም።

እናም እኛን ከፈተና ስብከቱን ጀመረ። የሰበከው መልእክት ምንም አይገድለውም። በደንብ የተዋቀረና የወንጌሉን መሠረታዊ እውነቶች የሚገልጽ እንደ ነበር የሱቃስ ማጠቃለያ ይገልጣል። ሆኖም ጴጥሮስ ማስረዳት የጀመረውን ነገር ለማስረዳት ከቶ ግማሽ ያህል እንኳ አልተጓዘም! ራሱ መንፈስ ቅዱስ ጣልቃ ጉብቶ ወደ አራት ነጥብ ሲያደርሰው አርሱ ገና፣ “ለመናገር መጀመሩ” እንደ ነበር ራሱ ተናግሮአል (ሐሥ 11፡5)።

ጴጥሮስ መንፈስ ቅዱስን መግለጽ ወደሚችልበት ነጥብ ገና እንዳልደረሰ ልብ በሉ። (ግን እንዲቀጥል ቢፈቀድለት ኖሮስ ያደርገው ነበር?) እስከ መስቀሉና የገጠአት ስርየት ድረስ ደረሰና፣ ከዚያም “ይህን ነገር ገና ሲናገር፣ መንፈስ ቅዱስ ወረደ”። ራሱ ጌታ አመራሩን ተረከበ፣ ጴጥሮስ ይህ ከኋላ የሚሆንበት ጊዜ እንደሆነ አሁን ገብቶታል። በርግጥም፣ ከዚህ በኋላ የሚነገር (የሚሰበክ) ምንም ተጨማሪ ነገር የለም። በኢድሜጮች ላይ እግዚአብሔር በቀጥታ መሥራት ሲጀምር፣ የሰባኪው ተግባር አልቆአል።

በዚህ መንገድ እግዚአብሔር ጣልቃ መግባቱ ምን ዐይነት የእግዚአብሔር ደግነት ነው! ጴጥሮስ አንድ ነገር እንዲያደርግ ቢጠበቅ ኖሮ ምናልባት እንዲያጠምቃቸው ወይም እጁን እንዲጭንባቸው (ከሐሥ 8፡17፣ 19፡5-6 ጋር ያነጻጽሩ) ቢጠበቅ ኖሮ ጴጥሮስ ወደ ኢየሩሳሌም ሲመለስ ለወንድሞች ምን ብሎ ይመልሳል? “ጴጥሮስ፣ ስሕተትህ እዚህ ላይ ነው”። “ሁሉን (ነገሩን) የጀመርኩው አንተ ነህ። አጅህን በአሕዛብ ላይ ባትጭን ኖሮ ምንም ሻልተከሰተ” ይሉት ነበር። “ውሃን ይከሰከላቸው ዘንድ የሚችል ማነው? “በማለት በአይጠየቁው የእግዚአብሔር ሥራ መሠረት ላይ ሆኖ በቂሣርያ ዐብረውት የነበሩትን ወንድሞች ጠይቆ ነበር። እናም አሁን እነዚህን በኢየሩሳሌም ያሉትን ሌሎች ደግሞ፣ “እግዚአብሔርን ለመከልከል አችል ዘንድ እኔ ማን ነበርሁ?” ሊላቸው ችሎአል።

ይህም በሱቃስ ወንጌል ውስጥ ኢየሱስ የተናገራቸውን ቃላት፣ “የእግዚአብሔር መንግሥት ወንጌል ይሰበካል፤ ሁሉም፣ አይሁድ፣ ሳምራውያን እና አሕዛብ ወደ አርሰዋ በኅይል ይገቡባታል” በማለት በጣም በግልጽ ነው የሚያሳየው። ሉዐላዊው ጌታ ራሱ ቁልፉን ከፍቶ በሩን የከፈተ ያህል (ዐይነት) ነው። በንጉሡ ሥልጣን ላይ የሚቀርብ ጥያቄ አይኖርም። ወደ መንግሥቱ መግቢያው መንገድ በአርሱ ትእዛዝ ተከፍቶአል። “እርሱ የሁሉ ጌታ ነው” ብሎ ጴጥሮስ ቢናገርለትም፣ ምናልባት አርሱ እስካሁን ካወቀው የሚበልጥ እውነትን ይዘአል።

በባሪያው ውስጥ ይህ መርሕ ከተመሠረተ፣ ኅጢአተኛው የሚያስፈልጉትን ነገሮች ለመመልከት ወደ ቀጣዩ ምዕራፍ መጓዝ እንችላለን።

ምዕራፍ ሦስት

ሰዎችን ማጥመድ

ሰዎች ወደ እግዚአብሔር መገኘት እንዴት ነው የሚገቡት? የወንጌሉ ሰባኪ በግል ለሥራው በመንፈስ ቅዱስ እንዴት መዘጋጀት እንደሚያስፈልገው በመጠኑም ሰፋ አድርገን አጠነናል። ስለ አድማጮችህን ጌታን ያገኘና ይድን ዘንድ ከጎጠአተኛው በትንሹ የሚጠየቀው ምንድን ነው? ይህ ጥያቄ ትኩረታችንን ይፈልጋል፤ ይህን ሥራ ለመሥራት በመንፈስ ቅዱስ መዘጋጀት የሰባኪው ሥራ ነውና ሰባኪው ራሱ ሊሠራ የሚገባበትን ነገር ማወቅ ይጠቅመዋል።

በቀጣዩ ውይይት ውስጥ ወንጌል መስበክን በሚመለከት እንድ ነጠላ ነጥብ ብቻ ልንመለከት እንችላለን። የጌታ ባሪያ ሁሉ ቤዛነት የሚገኘው በክርስቶስ ለጎጠአት መሞት በኩል የመሆኑንና እርሱ ራሱም በመንፈስ የተወለደ የመሆኑን እውነታ ያውቃል ብዬ ነው የምወስደው። እነዚህን እውነታዎች በግልጽና በጎይል እንዴት ማቅረብ እንዳለበትም እንደሚያውቅ እገምታለሁ። እዚህ ጋ የሚያሳስበኝ የሰብከቱ ፍሬ ነገር ሳይሆን፤ እንደን ነፍስ ወደ ክርስቶስ በመምራት ሥራ መምራት ያለባቸው መርሆች ነው።

እንድ ሰው እንዲድን ምን ያስፈልገዋል? ወደ እግዚአብሔር መገኘት በሮች ለመምጣትና ለመግባት የሚሸነፈው እንዴት ነው? ለእግዚአብሔር በጣም አናሳ እውቀት ወይም ምኞት ያላቸውን ሰዎች እንዴት ነው ከእርሱ ጋር ሕያው ንክኪ እንዲኖራቸው የምናመጣቸው? ረጅም መንገድ ተጉዘውም ቢሆን እነዚህን ጥያቄዎቻችንን እንደሚመልሱ ተስፋ የማደርጋቸውን አራት መሪ መርሆች ላኖርላችሁ ነው።

እያንዳንዱ ሰው ለሚያጋጥመው የጭንቅ ሰዓት እግዚአብሔር በበኩሉ ሦስትዮሽ አቅርቦቶችን አዘጋጅቶአል። መጀመሪያ፤ ኢየሱስ እንደ ኃጢአተኞች ወዳጅ መጥቶአል፤ ሁለተኛ፤ ሰዎች እርሱን በግል (ያለ ማንም መካከለኛነት) እንዲገናኙ ነው የተጠሩት፤ ሦስተኛ፤ ደግሞ መንፈስ ቅዱስ ሰዎችን ስለ ጎጠአት የመውቀስን፤ የነስሐትና የእምነትን እንዲሁም ሌሎችን ከዚህ የሚቀጥሉትን የመነሻ ሥራዎች በሰዎች ውስጥ ሊሠራ በሥጋ ለባሽ ሁሉ ላይ ፈስሶአል። በመጨረሻም ከጎጠአተኛው በኩል እንድና እንድ ሁኔታ ብቻ ነው የሚጠበቀው። ከሁሉ በፊት እንዲያምን፤ ወይም ንስሐ እንዲገባ ወይም ስለ

ጎጠአት እንዲያውቅ ወይም ክርስቶስ እንደ ሞተለት እንኳ እንዲያውቅ ለይጠበቅበትም። የሚፈለግበት ጌታን በቅን ልብ መቅረብ ብቻ ነው።

ይህ የመጨረሻው ዐረፍተ ነገር መጀመሪያ ያስደነግጣችሁ ይሆናል፤ ስንቀጥል ግን ምን ያህል የሚያግዝ ነገር እንደ ሆነ እንደሚገባችሁ ዐሰባለሁ። ቢሆንም እነዚህን ነገሮች ከእግዚአብሔር በኩል ከሆነው አቅርቦት በመነሣት ጸቅደም ተከተል እናያቸዋለን።

የጎጠአተኛው ወዳጅ

በወንጌላት ውስጥ ኢየሱስ እንደ ጎጠአተኞች ወዳጅ ተደርጎ በታሪክ ውስጥ ቀርቦአል፤ በመጀመሪያ አዳኛቸው ከመሆኑ አስቀድሞ ወዳጃቸው ሆኖ በሰዎች ዘንድ ሲመላለስ ተገኝቶአልና። ነገር ግን ዛሬም ቢሆን አዳኛችን ይሆን ዘንድ ከሁሉ አስቀድሞ ወዳጃችን (ዳደኛችን) እንደ ሆነ ትንነዘባላችሁን? እርሱን እንደ አዳኝ ለመቀበል ፈቃደኛ ወደምንሆንበት - ወይም ወደምንችልበት - ትጥብ ከመድረሳችን በፊት እንዳንከላከልና እርሱን እንደ አዳኝ ለመቀበል በሩ ከፍት ሆኖ እንዲቆይልን አስቀድሞ እንደ ወዳጅ ቀረበን። ይህ ልዩና አስደናቂ ግኝት ነው።

አዳኙን እንደ ጎጠአተኞች ወዳጅ ካየሁ ጀምሮ በርካታ ያልተለመዱና ልስቸጋሪ ሰዎች ወደ ጌታ ሲመጡ ተመልክቻለሁ። ባንድ ሥፍራ እንዲት ሴት ሁንዴት ወደ አኔ እንደመጣችና ለመዳን እንደማትፈልግ በመናገር እንዳጠቃችኝ አስታውሳለሁ። ወጣት እንደሆነችና ጥሩ ጊዜ እንዲኖራት ስለምትፈልግ የራሷን መንገዶች ትታ ረጋና ቀዝቀዝ (ስከን) ማለት እንደማትፈልግ ተናገረች፤ ረጋ ብማለት በሕይወት ውስጥ ምንም ደስታ እንደማይኖር ገምታለችና። ደጎንነትን ይቅርና ጎጠአቶቿን ለመተው እንኳ አትፈልግም! ያደገችው በሚሲዮን ትምህርት ቤት በመሆኑ ስለ ወንጌሉ ብዙ ነገር እንደምታውቅ ታውቆአል፤ በወንጌሉ ላይ ያላት ተቃውሞም ይኸው ነበር። ብቻ በዚህም ሆነ በሌላ ለጥቂት ጊዜ ከወረደችብኝ በኋላ “እንጻልይ” አልኳት። “ደግሞ ምንድነው የምጻልየው?” በማለት በንቀት ጠየቀችኝ። “ስለ ጸሎትሽ ኃላፊ አልሆንም፤ ነገር ግን አኔ አስቀድሜ እጻልያለሁ፤ ከዚያም አንቺ አሁን ስትነግሪኝ የነበረውን ሁሉ ለጌታ ልትነግሪው ትችያለሽ” አልኳት። “አይ ያንን እንኳ ማድረግ አልችልም!” በማለት ትንሽ ወደ ኃላ ሸሸች እያለች ተናገረች። “አዎን፤ ትችያለሽ!” ብዬ መለስኩላት። “እርሱ የጎጠአተኞች ወዳጅ መሆኑን አታውቁም?” ይህ

ውስጡን ነካት። እናም ጸለየች - ድብልቅልቅ ያለ ጸሎት - ነገር ግን ከዚያን በዓት ጀምሮ ጌታ በልቧ ሠራና፤ ከሁለት ቀናት በኋላ ዳነች።

ጌታ ኢየሱስ ኅጢአተኞች ወደ እርሱ እንዲመጡ ለመርዳት የኅጢአተኞች ወዳጅ ሆኖ እንደመጣ ከዐዲስ ኪዳን መረዳት ይቻላል። እኛ ወደ እርሱ መምጣት የተቻለን እርሱ በመጀመሪያ ወደ እኛ ስለ መጣ ነው። እኛ መንግሥተ ሰማይን ልንደርስ ወደምንችልበት ለማምጣት መጣ። አንድ ጊዜ ከአንድ ወንድም ጋር ቤቱ ቁጭ ብለን ስናወራ አንድ ነበር አስታውሳለሁ። ባለቤቱና እናቱ ላይኛው ከፍል ሲሆኑ፤ ትንሽ የው ልጅ ግን አንግዳ ቤት ውስጥ ከእኛ ጋር ነበር። ይህ ትንሽ ልጅ አንድ ነገር ፈለገና እናቱ እንድትሰጠው ተጣራ። “እዚህ ላይ ነው ያለው፤ ናና ውሰድ” ብላ መለሰችለት። እርሱ ግን “እማዬ አልችልም፤ ሩቅ ስለሆነ አልችልም። እባክሽ ወደዚህ ወደታች አምጭልኝ” ብሎ ወደ እርሷ ጮኸ። በርግጥም በጣም ትንሽ ልጅ ነበርና ይዛለት መጣች። ደኅንነትም እንደዚህ ነው። እርሱ ወደ እኛ ወርዶ በመምጣት ብቻ ነው ጉድለታችን ሊሟላ የሚችለው። ባይመጣ ኖሮ፤ ኅጢአተኞች ሊቀርቡት አይችሉም፤ እርሱ ግን እነርሱን ከፍ ለማድረግ መጣ።

በጭንቅ (በፊተና) ጊዜ ኅጢአተኛውን የሚያጋጥሙት በርካታ ተግባራዊ ችግሮች አሉ። ለምሳሌ፤ እናምን ዘንድ በቅዱሳት መጻሕፍት ብዙ ጊዜ ተነግሮናል። ቃሉ የእምነት አስፈላጊነትን በድጋሚ ጫን እድርጎ ያሳያል። እናንተ ግን፤ “እምነት የለኝም” ትላላችሁ። አንድ ጊዜ አንዲት ልጅ፤ “ማመን አልችልም። ማመን አፈልጋለሁ ግን አቃተኝ! ወላጆቼ ማመን አለብኸ” አያሉ ይናገሩኛል፤ ግን በውስጤ የለም። መፈለጉ አለ፤ እምነት ግን ይጉድሰኛል። ማመን የማይቻል ነገር ነው” ብላ ነገረችኝ። “ትክክል ነሽ” አልኳት። “ማመን አትችይም። እምነት እንዲሰጥሽ ግን ጌታን መጠየቅ ትችላለሽ። ያን ያህል ሊረዳሽ የተዘጋጀ ነው። አንቺ ብቻ “ጌታ ሆይ አለማመኔን እርዳው!” ብለሽ ጸልዩ።”

አንደ ገና ደግሞ ቃሉ ንስሐ መግባት አንዳለብን ይነግረናል። ንስሐ ለመግባት ምንም ዐይነት ፍላጎት ባይኖረንስ? አንድ ጊዜ ወደ ጌታ ለመምጣት ጊዜዬ ገና ነው ብሎ የነገረኝን ተማሪ አግኝቼ ነበር። ይህ ተማሪ የኅጢአትን ደስታ ለማጣጣም (ለመቅመስ) እና ራሱን ለማስደሰት ተጨማሪ ጊዜ ፈልጎአል። “በመስቀል ላይ የነበረው ወንበዴ ሰው ድኖአል፤ ግን ምኞቱንና የሚያቅጠጠውን ነገር ሁሉ ፈጽሞአልና ንስሐ ለመግባት ትክክለኛው ጊዜ ነበር። እኔ ግን ገና ወጣት ነኝ” አለኝ። “ደኅና፤ ግን ምን ለማድረግ ነው

የምትፈልገው” ብዬ ጠየቅሁት። እርሱም ሌላ አርባ ዓመት ቆይቼ ጥሩ ጊዜ ማሳለፍ አፈልጋለሁ፤ ከዚህ በኋላ ንስሐ እንግባለሁ” ብሎ መለሰልኝ። ስለዚህ “እስቲ እንጸልይ” አልኩት። “አይ መጸለይ አልችልም” አለኝ። “አዎን ትችላለህ” አልኩት። “የነገርከኝን ሁሉ ለጌታ ልትነግረው ትችላለህ። እርሱ ንስሐ ያልገቡ የአንዳንተ ዐይነት ኅጢአተኞች ወዳጅ ነው።” “አይ፤ ይህንንም ለእርሱ መንገር አልችልም።” “ለምን? አይ አልችልም”። “እሺ እንግዲህ አሁን በልብህ ያለውን ሁሉ በታማኝነትና በግልጽነት ንገረው፤ ያግዘሃል።” በመጨረሻ ጸለየ፤ አዳኝ እንደሚያስፈልገውና እንደሚያውቅ ግን ንስሐ ለመግባትና ለመዳን እንደማይፈልግ ለጌታ ነገረው፤ እንዲረዳውም ወደ እርሱ ጮኸ። ጌታም ልቡን ለንስሐ አዘጋጀለት፤ እናም ሲነሣ የዳነ ሰው ሆኖ ተነሣ።

በዓኛው ከፍለ ዘመን እንግሊዝ ውስጥ ከርስቲያን ወላጆች የነበሯትና ለመዳንም ለዓመታት ስትናፍቅ የቆየች አንዲት ሴት ነበረች። ደኅንነትን ፍለጋ ይህንና ያንን ሰባዚ ስትሰማ፤ አብያተ ክርስቲያናትንና የጸሎት ጣቢያዎችን ስትጎበኝ ከረመች፤ ግን ድካም ብቻ ነበር። በዚህ ዐይነት ስትንከራተት ከቆየች በኋላ አንድ ቀን ተስፋ በቈረጠ ልብ በውስጥ መጠባበቅ (ጉጉት) ሳይኖር ወደ አንዲት ትንሽ ጸሎት ቤት ገባችና ወደ መጨረሻ አካባቢ ተቀመጠች። ሽማግሌ ሰው ነበር እየተናገረ ያለው። በድንገት ንግግሩን መሐል ላይ አቋረጠና ጣቱን ወደ እርሷ ጠቁሞ፤ “ወይዘሪት፤ አዎን እንቺ በስተ ኋላ የተቀመጥሽው፤ አሁን መዳን ትችላለሽ። ምንም ማድረግ አያስፈልግሽም” አላት። ወዲያውም ብርሃን ከሰላምና ከደስታ ጋር በልቧ ሞላ። ይህች ሴት ቻርሎት አልየት ነበረችና ወደ ቤቷ ሄዳ “የእግዚአብሔር በግ ሆይ፤ ልክ ባለሁበት ማንነቴ ያለ አንዳች ኑዛዜ እመጣለሁ” የሚለውን ታዋቂውን መዝሙሯን ጻፈች። እነዚያ ቃላት ሊቆጠሩ ለማይችሉ ለብዙ ኅጢአተኞች በክርስቶስ ደም በኩል ወደ እግዚአብሔር በቀጥታ የሚቀረብበትን መንገድ ጠቁመዋል። አዎን፤ በቻይና ሸንጋይ ውስጥም ሆነ በሌላ በማንኛውም ከተማ ውስጥ ለሚኖር ለማንኛውም ሰው፤ ወደ እርሱ መምጣትና ልክ አሁን ባሉበት ማንነት (ሁኔታ) መዳን እንደሚችሉ ለመናገር እንደፍራለን።

እነዚህን ሁኔታዎች የደገምኩት ኅጢአተኛው ያቃተውን ነገር አዳኙ ይሠራለት ዘንድ በደጅ መሆኑን እጽንዖት ለመስጠት ነው። በዚህ ምክንያት ነው ሰዎች በምንም ሁኔታ መጠበቅ እንደማያስፈልጋቸውና ወደ እርሱ ፈጥኖ መምጣት እንደሚችሉ የምንነግራቸው። ሁኔታቸው ወይም ችግራቸው ምንም ዐይነት ይሁን ለኅጢአተኞች ወዳጅ ያምጡና እንዲነግሩት አድርጓቸው።

ከጌታ ጋር የመጀመሪያ ጊዜ ግንኙነት

ደኅንነት ምንድን ነው? ብዙዎች የሚያስበው ለመዳን በመጀመሪያ ጌታ ኢየሱስ እንደ ሞተልን ማመን እንዳለብን ነው፤ ነገር ግን በዐዲስ ኪዳን ውስጥ ልክ እንዲሁ የሚል ነገር በየትኛውም ስፍራ አለመገኘቱ እንግዳ (አስገራሚ) አውነታ ነው። በርግጥ መላው የአዲስ ኪዳን መልአክት፣ እኛ እንድንድን ኢየሱስ መሞቱ እና መነሣቱ ነው። ግን እስከ ዐዲስ ኪዳናችሁን በጥንቃቄ እንበብ፤ ለመዳን ቅደመ ሁኔታው ኢየሱስ ክርስቶስ ለጎጣሊታችን እንደ ሞተ ማመን እንደ ሆነ የሚናገር እንደ ጥቅስ እንኳ ካገኛችሁ ንገሩን፤ ትነግሩኛላችሁ? የትም አታገኙም። በኢየሱስ እንድናምን ወይም ኢየሱስን እንድናምን እንጂ እንደ ሞተልን እንድናምን አልተነገረንም። “በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ እመን ... ትድናለህ” ነበር ጳውሎስም የሚለው። ከሁሉ በፊት ማመን ያለብን በእርሱ እንጂ፣ በተለይ እርሱ በሠራው ነገር ላይ አይደለም።

በእርሱ የሚያምን ሁሉ የዘላለም ሕይወት እንደሚኖረው በዮሐንስ 3፡16 ላይ ተነግሮናል። ዮሐንስ በወንጌሉ መጀመሪያ ላይ “የእርሱ ወደ ሆነው መጣ፤ የዝ ወገኖቼም አልተቀበሉትም” ብሎ ተናግሮአል። ወንጌሉም የተጻፈው፤ “ኢየሱስ እርሱ ክርስቶስ የእግዚአብሔር ልጅ እንደ ሆነ ታምኑ ዘንድ፤ እምናችሁም በሰው ሕይወት ይሆንላችሁ ዘንድ” እንደሆነ ዮሐንስ በዚህ ወንጌል መጨረሻ አካባቢ የስረዳናል። በሠራው ሥራ (ነገር) ሳይሆን በማንነቱ ሳይቀበሉት ቀሩ፤ እንደ ገናም በሠራው ነገር ሳይሆን ከሁሉ በፊት በማንነቱ እንደያምኑ ተጋብዘዋል። ዮሐንስ 3፡16 “ክርስቶስ እንደ ሞተለትና ጎጣሊቱን በመስቀል ላይ እንደ ተሸከመለት የሚያምን ሁሉ የዘላለም ሕይወት አለው” አይልም። መልአክቱ እግዚአብሔር ልጁን ሰጥቶአል፤ እንድናምንበትም የተጠራው በእርሱ ላይ ነው። “ልጁ ያለው ሕይወት አለው”።

ርግጥ ነው፤ መስቀሉን የማሳንስና ለክርስቶስ የዚህነት ሥራ አነስተኛ ስፍራ የምስጥ ዘመናዊ ሰው አድርጋችሁ እንድትወስዱኝ አልፈልግም። በክርስቶስ የስርየት ሥራ አስፈላጊነት እምናለሁ፤ እናንተም እንደምታምኑ ርግጠኛ ነኝ። ያንን ሥራ ማድከቅ ግን ጎጣሊተኛው ከጌታ ጋር በሚኖረው የመጀመሪያ ግንኙነት የመጀመሪያው ርምጃ እንዳልሆነ ስናገር ሳትረዱኝ እንደማትቀሩ እምናችኋለሁ። እድናቀቁ ቀጣይ መሆን ያለበት ነው፤ ዋናው ጥያቄ ግን ልጁ (ወልድ) ያለገና የሌለን መሆኑ ነው። እንጂ ስለ ጠቅላላው የደኅንነት ዕቅድ አስቀድመን መረዳት ወይም አለመረዳታችን አይደለም። ቀዳሚው የደኅንነት ቅድመ ሁኔታ ዕውቀት አይደለም፤ ክርስቶስን መገናኘት እንጂ።

በተሳሳተ ጥቅስ እንደ ዳኑ የሚሰማችሁ በርካታ ሰዎች አሉ አይደል። የደኅንነትን መንገድ የሚያመለክቱ የማይመስሉ ጥቅሶች ነበር የተናገራቸው፤ በዚህ መሠረት ላይ መዳን እንደማይችሉ ነበር ያሰባችሁት! የሆነ ቦታ ላይ ድካም እንዳለ ይሰማችኋል፤ ሆኖም እግዚአብሔር ብዙ ጊዜ በዚህ መንገድ መሥራት እንደሚያስደስተው መረዳት አለባችሁ። እኔም ብሆን ወደ ጌታ የመራጃቸው ሁሉ፤ በዮሐንስ 3፡16 ወይም 5፡24 ወይም 6፡40 መሠረት እንዲድኑ ስመኝ ቆይቻለሁ። ነገር ግን ለመነሻ ርምጃነት የሚያስፈልገው በግል በእግዚአብሔር መነካት እንደ ሆነ ወደ መረዳት መጣሁ፤ ይህ ከሆነ ቀሪው ነገር መከተሉ አይቀሬ ነው። ስለዚህ እግዚአብሔር ለመነሻነት ለመጠቀም የትኛውንም ጥቅስ ቢመርጥ ለውጥ የለውም። መብራት ማብራት ከመቻላችን በፊት የኤልክትሪክን ንድፈ ህሳብ ማጥናትና በጥልቀት መረዳት አያስፈልገንም። መብራቱ “እኔ ስለምሠራበት መርሕ እንዳች አታውቁምና አልበራላችሁም” አይለንም። እግዚአብሔር መረዳትን (ዕውቀትን) ወደ እርሱ ለመቅረብ እንደ ቅድመ ሁኔታ አላስቀመጠውም። “አውነተኛ አምላክ ብቻ የሆንህ አንተን የላከኸውንም ኢየሱስ ክርስቶስን ያውቁ ዘንድ ይህች የዘላለም ሕይወት ናት”።

እስከ ከወንጌሎቹ ሦስት ምሳሌዎችን እንውሰድ። በዐዲስ ኪዳን ውስጥ የተጠቀሰው የመጀመሪያው ልዩ የሆነ ለውጥ የቱ ነበር? በመስቀል ላይ የነበረው ወንበዴ እንደሆነ ርግጥ ነው። እስካሁንም አያንዳንዱ ነገር ወደ ክርስቶስ መስቀል የሚያመለክት ነው። አሁን ግን ይህ በሰዎች ፊት እየተፈጸመ ስለነበር ወንበዴውም ምስክር ነበር። ይህ ሰው ሞዴል ጎጣሊተኛ ነበር፤ ሞዴል ቅጣትንም እየተቀበለ ነበር። እናም መለወጡንም እንደ ሞዴል ለውጥ መውሰድ እንችላለን። ለመሆኑ ጌታን በእዳኝነቱ ዐውቆ ነበር? ምን ነበር የተናገረው? “ጌታ ሆይ በመንግሥትህ በመጣህ ጊዜ አስበኝ” (ሉቃ 23፡42)። ጌታ ምን ምላሽ ሰጠ? ስለ ከፋ ሕይወቱ አላስታወሰውም፤ ወይም ሥቃዩ ትክክለኛ ቅጣቱ እንደሆነና መሞት እንደሚገባው አልነገረውም፤ እርሱ፤ ኢየሱስ፤ ግን በመስቀል ላይ እየተሠቃዩ ያለው ለእርሱ እንደሆነና ለጎጣሊቱም እየ ሞተለት እንደነበረም አልነገረውም። የመቤዠት ዕቅድን ለማወጅ ይህ አስደናቂ አጋጣሚ ይመስለን ይሆናል ግን አይደለም። ጌታ “ዛሬ ከእኔ ጋር በገነት ትሆናለህ” ብሎ ብቻ ነው የመለሰለት ወንበዴው ኢየሱስ ማን እንደ ነበር አውቆአል - ጌታ ተገቢ ያልሆነ ቅጣት ቢቀበልም እንደሚነግሥና የራሱ ንጉሣዊ ግዛት እንደሚኖረው ተገንዝቦአልና ጌታን አመነ፤ ያ ደግሞ በቂ ነበር።

ደም ይፈሰሳት የነበረችውንም ሴት ዐስቡ። ኢየሱስን ብዙ ሕዝብ “ያጋፉት” እንደ ነበር በማርቆስ 5፡24 ላይ ተነግሮናል። ከሕዝብ ጭንቅንቅ መሐል ይነኩትና ያጋፉትም የነበሩት ብዙዎች ነበሩ፤ የተፈወሰችው ግን እርሷ ብቻ ነበረች። የተፈወሰችው በተለየ አሳብ እርሱን በ“መንካቷ” ምክንያት ነበር። መንካት ብቻ ነበር የሚጠይቀው፤ ይህ ለእርሷ በጣም ለሚያስፈልጋት የውስጥ ጩኸት (ጉድለት) ርዳታ ፍለጋ በመንፈስ ወደ እግዚአብሔር መድረሷን ይወክል ነበር።

ወይም ደግሞ ሊጻልዩ ወደ መቅደስ የመጡትን ፈሪሳዊና ቀራጭ ዐስቡላቸው። ፈሪሳዊው ስለ ስጦታና መሥዋዕት እንዲሁም ስለ ዐሥራት ሁሉን ነገር ያውቃል፤ ልቡ ግን ወደ እግዚአብሔር የሚጮህ (የሚጣራ) አልነበረም። ቀራጩ ግን፡ “እምላክ ሆይ እኔን ኅጢአተኛውን ማረኝ!” ብሎ ጮኹ። የሆነ ነገር ከልቡ ወጥቶ ወደ እግዚአብሔር ሄደና ፈጣን ምላሽ አገኘ፤ እናም እግዚአብሔር ጻድቅ አድርጎ ከሚቆጥራቸው ሰዎች አንዱ እንደሆነ ጌታ ኢየሱስ ነጥሎ አወጣው። ጻድቅ አድርጎ የሚያስቆጥረው ነገር ምንድን ነው? እግዚአብሔርን መንካት ነው።

የሮሜ መልእክት ስለ ኅጢአትና ስለ ደህንነት መንገድ በዝርዝር ይናገራል፤ እርሱን በማጥናት ስለ መዋጀት አስተምህሮ ብዙ ነገር መማር እንችላለን፤ ሆኖም ለዳኑ ሰዎች ነው የተጻፈው። በሌላ በኩል ደግሞ፤ የዮሐንስ ወንጌል ጠበቅ ባለ ሁኔታ የሆነ ምንም አስተምህሮ አይሰጥም፤ እንዲያውም መጽሐፉ ውስጥ ያለው ዕቅድ በጣም ጥቂት ወይም ፈጽሞ የሌለ ይመስላል፤ ሆኖም የተጻፈው ለዓለም ነው (ዮሐ 20፡31)። እኛ ብንሆን ኖሮ፤ ነገሮቹን አቀያይረን እንደምናዘጋጅ ርግጠኛ ነን፤ ግን ስሕተት ይሆንብን ነበር! እስቲ እንዲህ እናስብ፤ ቤታችሁ እየተቃጠለ ቢሆንና ላይኛው ሰገነት ላይ ያሉት ምንም ማምለጫ መንገድ ባይኖራቸው፤ የእሳት አደጋው ሠራተኛ መጥቶ እናነትን ለማዳን መሰላል ቢዘረጋላችሁ ምን ታደርጋላችሁ? “ቆይ አትቸኩል” ትላላችሁ። “መጀመሪያ ነገር መሰላልህ ያለምንም እንዴት ቆመ? እንዲህ ዐይነት መሰላላት በሆነ ነገር መደገፍ አለባቸው። ልብሰህስ ከምንድን ነው የተሠራው? አሳት የማይዛቸው ለምንድን ነው? እና ሌላም ሌላም ትጠይቃላችሁ?” አታደርጉም፤ በመጀመሪያ ራሳችሁን ለማዳን ትፈቅዳላችሁ። ከዚያ በኋላ ነው ምናልባት ብትፈልጉ ከእሳት ስለ ማምለጫው፤ ስለ እሳት አደጋ ሠራተኛው ልብስ ለሰማወቅ ስለ ምትፈልጉት ስለማንኛውንም ነገር የምትጠይቁት።

ከዳንኩ በኋላ በጴጥሮስ የጴንጤቆስጤ ቀን ስብከት አለመርካት (አለመደሰት) ይሰማኝ ነበር። ለዚያ ዕቅድ (ዐላማ) በቂ የሚሆን ስላልመሰለኝ በአንዳንድ ጌታ በጣም ተራ እንደ ሆነ ዐስብ ነበር። በውስጡም ስለ መዋጀት ዕቅድ ምንም የሚናገረው ነገር የለውምና ነገሮችን ግልጽ እንደማያደርግ ዐስቤአለሁ። ጴጥሮስ ምንድን ነው የሚለው? “የናዝሬቱ ኢየሱስን እግዚአብሔር በመካከላችሁ በርሱ በኩል ባደረገው ተለምዶትና በድንቆች በምልከቶችም ከእግዚአብሔር ዘንድ ለእናንተ የተገለጠ ሰው ነበረ፤ እርሱንም በእግዚአብሔር በተወሰነው አሳብና በቀደመው እውቀቱ ተሰጥቶ በዐመፀኞች እጅ ሰቅላችሁ ገደላችሁት። እግዚአብሔር ግን የሞትን ጣር አጥፍቶ አስነሣው...” ነጥቡን በደንብ አጠንክሮ ለማምጣት ለጴጥሮስ በርግጥ ይህ ወርቃማ ዕድል እንደ ነበር ይሰማኛል። በርግጥም በዚህ ሥፍራ በኢሳይያስ 53 ያለውን ማጣቀስ ወይም የስርየትን አስተምህሮ ለማብራራት ጊዜው ነበር። ግን አይደለም። ጴጥሮስ ግን ይህን ተወና “እንግዲህ ይህን እናንተ የሰቅላችሁትን ኢየሱስን እግዚአብሔር ጌታም ክርስቶስም እንዳደረገው የእስራኤል ወገን ሁሉ በርግጥ ይወቅ” በማለት ቀጠለ። ጴጥሮስ “እዳኝ” የሚለውን ማዕረግ እንኳ አለመጠቀሙ እንዴት እንግዳ ነገር ነው! ሆኖም ውጤቱ ምን ነበር? ሕዝቡ ልባቸው ተነካና፤ “ምን እናድርግ?” ብለው ጮኹ።

በኋላ ደግሞ የተለያዩ ሃይማኖታዊ ዳራ ወዳላቸው አሕዛብ ሄዶአል። በዚያ በርግጠኝነት ወንጌሉን በግልጽ እንደሚሰብክ ገምታችሁ ይሆናል። ሆኖም ጴጥሮስ ለቆርኔሌዎስ የተናገረው ክርስቶስ ማን እንደ ነበር ብቻ ነው። ስለ ኅጢአት ስርየት ቢጠቅስም እንኳ ስለ ኢየሱስ ሞት ትርጉም (ዐላማ) ምንም ማብራሪያ አልሰጠም - ሆኖም ግን መንፈስ ቅዱስ በሁሉም ላይ ወረደ።

ስለዚህ ደኅንነት በመጀመሪያ የዕውቀት ጥያቄ ሳይሆን የ“መንካት” ጥያቄ እንደሆነ በርግጥ ግልጽ ይሆናል። ጌታን የነኩ ሁሉ ሕይወትን ይቀበላሉ። በሐዋርያት ሥራ ውስጥ ያሉትን ስብከቶቹን በማየት፤ ጳውሎስ እንኳ በሚሰብከው ወንጌል ግልጽ እንዳልነበር እንናገር ይሆናል። በእነዚያ ሩቅ ዘመናት ወቅት ወንጌል የአሁኑን ያህል አይሰበክም ነበር። እውነታው ወጥና ተመሳሳይ በሆነ መልኩ አይቀርብም ነበር። ነገር ግን በጣም ጠቃሚ የሆነ እውነት ነው? የአሁኑ ዘመን የወንጌል ስብከት ትልቁ ድክመት ሰዎች የደነገነትን ዕቅድ እንዲረዱ መሞከሩ ወይም ሰዎች ኅጢአትንና የሚያስከትለውን ውጤት በመፍራት ወደ ጌታ እንዲመጡ መሞከራችን ነው። ስሕተታችን የቱ ላይ ነው? እርሱን (ጌታን) በማንነቱ በበቂ ሁኔታ

አላቀረብነውምና አድማጮቻችን ሊያዩት ስላልቻሉ እንደሆነ ርግጠኛ ነን። “ጎጠአትን” ወይም “ደጎንነትን” ብቻ ያያሉ። ነገር ግን ፍላጎታቸው ራሱን ጌታ ኢየሱስን ማየት ነው፤ እርሱን መገናኘት ነው፤ እርሱን “መንካት” ነው።

በዕውቀት ብቻ የዳኑ ሰዎች ብዙውን ጊዜ ትልቅ ጭንቅላት ያተርፋሉ። ለእግዚአብሔር ያላቸው ፍላጎት ብዙም ሳይሰማቸው ያድጋሉ። ሁሉን ያውቃሉና የሰባኪውን እውነተኛ አቀራረብ ለመተቸት እንኳ ብቁ የሆኑ ይመስላቸዋል። አቋማቸውን በሚፈትንና በሆነ ጉዳይ ላይ ጌታን መታመን ወደሚያስፈልጋቸው ችግር ውስጥ ሲገቡ ግን ይህን ማድረግ አይችሉም። ከእርሱ ጋር ሕያው ግንኙነት የላቸውም። ዕውቀታቸው እናሳ ግን ከራሳቸው ወጥተው ሕያው እግዚአብሔርን የነኩ እጅግ በከፋ መከራ ውስጥ ቢሆኑም በእምነት የሚያድጉና የሚገቡበት ሌሎች አሉ። ለዚህ ነው ሰዎች እርሱን እንዲገናኙ (እንዲነኩ) መምራት ተቀዳሚ ዐላማችን መሆን ያለበት።

ማንኛችንም የእግዚአብሔርን ምስጢራዊ መንገዶች መለካት (ጥልቀት መረዳት) አንችልም። እንዴት መሥራት እንዳለበትም ማንኛችንም እርሱ መመሪያ ልንሰጠው አንደፍርም። ዐሥራ ሁለት ዓመት ሲሞላው በተራራው ላይ ወዳለው መቅደስ በእናቱ የተወሰደው አንድ ቻይናዊ ልጅ ነበር። በዚያ የእምልኮ ስፍራ ከእናቱ ጋር አያመለከ ሳለ ወደ ጣዖቱ ተመለከተና፤ “አንተ በጣም አስቀያሚና በጣም ቆሻሻ ነህ፤ አንተ ልታድነኝ ትችላለህ ብዬ አላሰብም። ታዲያ አንተን ማምለክ ጥቅሙ ምንድን ነው? “እያለ ዐሰበ። ነገር ግን እናቱን በማክበር ሥርዐቱን አብሮ ፈጸመ፤ ሲጠናቀቅም ከተራራው ለመውረድ እናቱ ወንበሯ ላይ ቁጭ አለች። እርሱ ግን ሹልክ ብሎ ወደ መቅደሱ ሄደና መቅደሱ ውስጥ ባገኘው ከፍተት ወደ ሰማይ አየተመለከተ “እግዚአብሔር ሆይ፤ ማንም ሁን ብቻ በዚህ ጣዖት ውስጥ ትኖራለህ ብዬ አላምንም። አንተ በጣም ትልቅ ነህ፤ ይህ ግን በጣም ትንሽና ቆሻሻ ይሆንብሃል። በርግጥም አንተ በዚያ በሰማያት ላይ የምትኖር ነህ። እንዴት እንደማገኝህ አላውቅም፤ ራሴን ግን በእጆቼ ለኖራለሁ፤ ጎጠአት በጣም ጠንካራ፤ ዓለምም የሚሰብ ነውና። የትም ብትሆን ራሴን አስጥሃለሁ” በማለት ተናገረ። ይህን ልጅ ከሰላሳ ዓመት በኋላ አገኘሁትና ወንጌሉን ነገርኩት። “ጌታ ኢየሱስን ለመጀመሪያ ጊዜ ያገኘሁት ዛሬ ነው፤ እግዚአብሔር ስነካ (ስገናኝ) ግን ሁለተኛ ጊዜዬ ነው። ከሠላሳ ዓመታት በፊት በተራራው ጫፍ ላይ በዚያን ቀን የሆነ ነገር በሕይወቴ ተከስቶአል አለኝ።

አዳኛችን የሆነው ሕያው ጌታ ነው። ኢየሱስ አሁን ተሰቅሎ አይገኝም፤ ነገሡ እንጂ። እናም ዛሬ ለደጎንነት ወደ መስቀሉ ግርጌ ሳይሆን ወደ ዙፋኑ በጌትነቱ ልናምነው እንሄዳለን። በመዋጀትና በደጎንነት መካከል ያለውን ልዩነት በግልጽ ማየት ምናልባት ያስፈልገን ይሆናል። መዋጀት ከጊሊህ ዓመታት በፊት በጌታ ኢየሱስ በመስቀሉ ላይ የተረጋገጠ ነው። ዛሬ ደጎንነታችን ለእንዴና ለሁልጊዜውም በተፈጸመ በዚያ ቤዛነት (መዋጀት) ላይ ያረፈ ነው። ቢሆንም ከዐሥር፤ ከሃያ ወይም ከሠላሳ ዓመታት በፊት እንደዳናችሁ አኔም በቅርቡ እንደዳንኩ ብታስቡ በእኩልነት ትክክል ነው፤ ምክንያቱም ደጎንነት ለእያንዳንዳችን የግል ጉዳይ በግል ከክርስቶስ ድርሻ ማግኘታችን ነው። ይህ ጉዳይ በግብጽ ውስጥ ከነበሩት ከድሮ እስራኤላውያን ጋር በርግጥም ትይዩነት (ተመሳሳይነት) አለው። የተዋጀት በኩሮች እግዚአብሔር ለስርየት ዐላማዎቹ ሲል በበሩ መቃኖች ላይ ያስደረገውን የመዋጀት ደም ማስተዋል ብቻ ሳይሆን፤ ሥጋውን በመብላት በፋሲካው መሳተፍ ነበረባቸው።

ስለዚህ ግላዊና ከግል ሰሜት ጋር የተያያዘ ልምምድ የሆነው ደጎንነት በጌታ ሞት ላይ ሳይሆን በትንሣኤው ላይ ያረፈ መሆኑን ወደምንናገርበት ደርሰናል። የክርስቶስ ሞት በእግዚአብሔር ፊት በተጨማሪ ለሚካሄደው ስርየት አስፈላጊ ነበር። ለደጎንነት ግን በትንሣኤው ማመናችንን ዐዲስ ኪዳን እጽንኦት ይሰጣል፤ ትንሣኤው ሞቱ ተቀባይነት የማግኘቱ ማረጋገጫ ነውና። ክርስቶስ ከሞት መነሣቱንና ወደ ኩብር ማረጉን እናምናለን፤ ስለዚህ አሁን ጎጠአተኞችን ከእርሱ ጋር የቅርብ ግንኙነት እንዲፈጥሩ ልናመጣቸው እንሻለን።

ወደ እግዚአብሔር ያቀና ቅን ልብ

በሰው ሕይወት ውስጥ ላለው የደጎንነት ችግር እግዚአብሔር ወዳዘጋጀው ሦስተኛው አቅርቦት ከመምጣታችን በፊት ከዋናው ሀላብ ወጣ አልና ከራሱ ከሰው የሚፈለገው ብቸኛ ቅድመ ሁኔታ የሚመስለንን ነገር አስቀድመን እናያለን።

ለጎጠአት ስርየት የጎሰላንና በኢየሱስ ክርስቶስ የማመንን ወንጌል ስትሰብኩ፤ እናንተን የሚያቋርጡ የተለያዩ ችግሮች ያጋጥሙአችኋል፤ አንድ ሰው ስለ ጎጠአትና ስለ ቅጣቱ ሁሉን ነገር ከነገራችሁት በኋላ በግልጽ፤ “እዎን ሁሉንም አውቃለሁ፤ ግን ጎጠአት መሥራት አወዳለሁ” ቢላችሁ ምንድን ነው የምታደርጉት? ከላይ እንዳሳሰብነው እዚህ ጋ ሰሚውን የጎጠአተኞች ወዳጅ

የሆነው እርሱ ነው የሚረዳው። ሌላው ሰው ደግሞ ካደመጣችሁና በሁሉ ነገር ከተሰማማ በኋላ ወደ ውስጡ ሳያስገባው ይቀራል። በቀጣዩ ቀን ስታገኙት፤ “ሦስተኛውን ነጥብ ረስቼዋለሁ። ምን ነበር?” ይላችኋል። ደኅንነት የነጥቦች ጉዳይ (ጥያቄ) አይደለም! እንዲያውም ደኅንነት የመረዳት ወይም የፈቃድ ጥያቄ አይደለም። እስካሁን እንዳየነው፤ እግዚአብሔርን የመገናኘት ጥያቄ ሰዎች ከአዳኙ ከክርስቶስ ጋር በቀጥታ የመገናኘታቸው ጉዳይ እንጂ። ታዲያ ይህ ግንኙነት እንዲቻል ከሰው ተፈላጊ የሆነ አነስተኛው ነገር ምንድን ነው ብላችሁ ትጠይቁኛላችሁ?

ምላሽ ለመስጠት ወደ ዘሪው ምሳሌ አወስዳችኋለሁ። እግዚአብሔር የሚፈልገው አንዱ ነገር እዚህ ጋ በግልጽ እንደ ተነገረን ዐስባለሁ። “በመልካም መሬት ላይም ወደቀ፤ እነርሱ በመልካምና በበጎ ልብ ቃሉን ሰምተው የሚጠብቁት፤ በመጽናትም ፍሬ የሚያፈሩ ናቸው” • (ሉቃ 8:15)። እግዚአብሔር ከሰው የሚሻው “መልካምና በጎ ልብ” ነው በበጎነት ላይ የተመሠረተ መልካምነት። ሰው ለመዳን ቢፈልግ ባይፈልግም ችግር የለውም፤ ቢረዳ ወይም ባይረዳ ችግር የለውም፤ ብቻ ስለ ጉዳዩ ከእግዚአብሔር ጋር ቅን (ግልጽ) ለመሆን ከተዘጋጀ እግዚአብሔርም ሊገናኘው ዝግጁ ነው።

የእግዚአብሔርን፤ “መልካምና በጎ ልብ” የመፈለግን ጉዳይ፤ “የሰው ልብ ከሁሉ ይልቅ ተንኮለኛ እጅግም ከቶ ነው” (ኤር 17:9) ከሚለው ቃል ጋር እንዴት ታስታርቀዋለህ? የሚል ጥያቄ ተነሥቶአል። ነገር ግን በዘሪው ምሳሌ ውስጥ ቃሉን የተቀበለው ሰው በእግዚአብሔር ዐይኖች ፊት ፍጹም ቅን (ታማኝ) ሰው ሆኖ ሳይሆን ወደ እግዚአብሔር በታማኝነት በማቅናቱ ነው። በልቡ ምንም ቢኖር፤ ያንን በግልጽ ይዞ ወደ እግዚአብሔር ለማምጣት ዝግጁ ነው። የሰው ልጅ “ከሁሉ ይልቅ ተንኮለኛ” መሆኑ እውነት ነው፤ እውነት እንደሆነም ይቆያል፤ ነገር ግን ሰው ተንኮለኛ ተፈጥሮ ቢኖረውም በታማኝነት ወደ እግዚአብሔር ማቅናቱ አሁንም የሚቻል ነው። ቅን (ታማኝ) ያልሆነ ሰው ወደ እግዚአብሔር መጥቶ በቅንነት (በታማኝነት) “እኔ ኅጢአተኛ ነኝ ማረኝ” ሊል ይችላል። እግዚአብሔርን ከመፈለግ አኳያም እውነተኛ ሊሆን ይችላል። እግዚአብሔር ይህን ነው ከሰዎች የሚሻው። የዚህ ትርጉም አንድ ነገር “እግዚአብሔር ልቡ በእርሱ ዘንድ ፍጹም የሆነውን ያጸና ዘንድ ዐይኖቹ በምድር ሁሉ ይመለከታሉና” (2ዜና 16:9) በሚለው ቃል ውስጥ ተካትቶአል።

ለኅጢአተኛው ደኅንነት መሠረታዊው ቅደመ ሁኔታ ማመን ወይም ንስሐ አያደለም፤ የልቡ ፍጹምነት በትክክል (በእውነት) ወደ እግዚአብሔር ማቅናት

እንጂ። በዚህ አኳኋን መምጣቱን እንጂ ሌላ ነገር አይፈልግበትም። በብዙ ሽንጋይነት መሐል ባለው በዚህ የግል ድነት (የታማኝነት) ፍንጣቂ ላይ ዘሩ ይወድቅና ፍሬ ያፈራል። ከጌታ ጋር ከተሰቀሉት ከሁሉቱ ሸፋጭ ወንበዴዎች መካከል በአንደኛው ውስጥ የቅንነት ምኞት ጥቂት ጠብታ ነበረበት። በቤተ መቅደስ የጸለየው ቀራጭ አጭብርባሪ ነበር፤ ነገር ግን ኅጢአተኝነቱን የመቀበልና ለምሕረት ወደ እግዚአብሔር የመጮህ ቅንነት በውስጡ ነበር። የተርሴሱ ሳውልስ? በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል የመዳን ፍላጎት በርግጥም ይጎድለው ነበር፤ ጌታ ግን በደማስቆ መንገድ ላይ ወደ እግዚአብሔር ያቀና ቅን ልብ በእርሱ ውስጥ ተመለከተ። ያ ከጌታ ጋር ያለው የእርሱ ታሪክ ጅማሪ ነበር። “ጌታ ሆይ ምን አደርግ ዘንድ ትወዳለህ?” ማለቱ ጌታን ነካው፤ ያም “መንካት” ወዲያውኑ ሊያድነው በቂ ነበር። ኅጢአተኛውን የሚያድነው ሁሉን መረዳቱ ሳይሆን፤ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር የሚኖረውን የመጀመሪያ መገናኘት (መንካት) የሚቻል የሚያደርገው የወንጌሉ እውነት ይህ ነው።

ቀደም ብለን የዘረዘርናቸው በርካታ ድርጊቶች እንዳመለከቱት፤ እያንዳንዱን ኅጢአተኛ እንደንበረከከና የት ላይ እንደ ቆመ ለጌታ በግልጽ በመንገር በቅን ልብ እንዲጸልይ ማበረታታት አለብን። ክርስቲያን እንደ መሆናችን በጌታ በኢየሱስ ስም እንድንጸልይ ተነግሮናል (ዮሐ 14:14፤ 15:16፤ 23:24)፤ በዚህም የምንገነዘበው የእምነትን ተግባር እንጂ የቃላት ቀመርን አይደለም። ከኅጢአተኞች ጋር ግን የተለየ ነው፤ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም ባያደርጉ እንኳ እግዚአብሔር የሚሰማቸው ጸሎቶች አሉ። በሐዋርያት ሥራ 10:4 ላይ ቆርኔሌዎስን መልእኩ እንዲህ ይለዋል፤ “ጸሎትህና ምጽዋትህ በእግዚአብሔር ፊት ለመታሰቢያ እንዲሆን ዐረገ”። በልብ ውስጥ የቅንነት ጩኸት ካለ፤ እግዚአብሔር ይሰማል። የኅጢአተኛው ልብ እግዚአብሔርን መንካት ይችላል።

መዳን እንኳ ሳይፈልግ ስለ ዳነ ሰው አስደናቂ ምሳሌ የምትሆንን ባለፈው ከፍለ ዘመን የነበረች የአንዲት እንግሊዛዊት ሴት ልምምድ አለ። ማንበራዊ ደረጃቸው ከፍ ካሉ የባለጸጋ ቤተሰቦች አንዷ በመሆኗ በጣም የተማረች፤ ጥሩ ሙዚቀኛና የተሳካላት ዳንሰኛ የነበረችው ይህች ሴት ወጣትና ቆንጆ ነበረች። እናም አንድ ምሽት አንድ የተጋበዘችበት የዳንስ ምሽት ነበረና ለዚህ ዝግጅት በልዩ ሁኔታ የተሠራ አስደናቂ የዳንስ ልብስ ለብሳ ሄደች። ያን ምሽት ከሁሉ ይልቅ ትኩረት የሰጠችና በሁሉ ስትፈልግ የነበረችው አሏት ነበረች። ይህ ለእርሷ ትልቅ ድል ነበር ማለት ይቻላል።

የዳንስ ምሽቱ ሲያበቃም ወደ ቤቷ ሄዳችኋል ብለን አውልቃ አስቀመጥን። ከዚያ ተወረውራ ተንበረከከችና፤ “አ እግዚአብሔር ሆይ፤ የምፈልገው ነገር ሁሉ አለኝ፤ ሀብት፤ ዝና፤ ውበት፤ ወጣትነት - ሆኖም ፍጹም ብስጩና ያልረካሁ ነኝ። ይህ የዓለምን ባዶነትና ከፍተኛ የሚያሳይ እናም ኢየሱስ ሊያድነኝና ሰላም፤ ደስታና እርካታ ሊሰጠኝ እንደሚችል ማረጋገጫ እንደ ሆነ ከርስቴያኖች ይነግሩኛል። ነገር ግን እርሱ ሊሰጠኝ የሚችለውን እርካታ አልፈልግም። ለመዳን አልፈልግም። አንተን እጠላለሁ፤ ሰላምህንና ደስታህንም እጠላለሁ። ነገር ግን እግዚአብሔር ሆይ የማልፈልገውን ስጠኝ፤ የምትችል ከሆነ ደስተኛ አድርገኝ አለች። ከእንበርክኳ ስትነሣ የዳነች ሴት ሆና መነሣቷና ጌታን በጥልቅ መንገድ የምታውቅ መሆኗ ተዘግቦአል።

ደግሜ አረጋግጣለሁ፤ የሚያስፈልገው ሁሉ ቅን ልብ ነው። እግዚአብሔርን ከፈለጋችሁ ምንም ችግር የለም። ሆኖም ባትፈልጉት እንኳ፤ እግዚአብሔር ይመስገን። ወደ እርሱ የምትመጡና ስለ ጉዳዩ ቅን (አውነተኛ) ከሆናችሁ እርሱ አሁንም ይሰማችኋል።

በቅርባችን (በአጠገባችን) የሚገኝ ረዳት

ወደ እግዚአብሔር ከልብ የሆነ ጩኸት በቂ እንደ ሆነ ተነጋግረናል። ጴጥሮስ “የጌታን ስም የሚጠራ ሁሉ ይድናል” የሚል ቃል ከኢየሱስ ጠቅሷል። ይህ እንዴት ይቻላል? እግዚአብሔር፤ “ሥጋ በለበሰ ሁሉ ላይ ከመንፈሴ አፈሳለሁ” የሚለውን ሌላኛውን የተሰፋ ቃል (ከዚያው ትንቢት በጴጥሮስ የተጠቀሰውን) በመፈጸሙ ምክንያት (ሐሥ 2፡17፤ 21) ነው። በሥጋ ለባሽ ሁሉ ላይ መንፈስ ቅዱስ ስለ ወረደ ጩኸት በቂ ነው።

የትኛውም ወንጌል ሰባኪ ይህንን ካላመነ ብዙም ጥቅም የለውም። የመንፈስ ቅዱስ መገኘትና ወደ ኅጢአትና ወቅረቡ ለስብከታችን ወሳኝ ነው። በሰማያት ያለው እግዚአብሔር በጣም ሩቅ ነው፤ ሰዎች ሊደርሱበት አይችሉም። ለሮማውያን ግን ጳውሎስ፤ “በልብህ፤ ማን ወደ ሰማይ ይወጣል? አትበል፤ (ይህ ከርስቶስን ለማወረድ ነው)፤ ቃሉ ቀርበልሃል ... የጌታን ስም የሚጠራ ሁሉ ይድናልና” ብሎ ጽፎላቸዋል (ሮሜ 10፡6፤ 8፤ 13)።

ለእንድ ሰው ስብከክ መንፈስ ቅዱስ በዚያ ሰው ላይ እንደሚሆን ሁልጊዜም አምናለሁ። ይህን ስል መንፈስ ቅዱስ በማያምኑ ሰዎች ልብ ውስጥ አለ ለማለት አይደለም፤ በውጭ ነው ያለው። ምንድን ነው የሚሠራው? እየጠበቀ ነው፤ ከርስቶስን ወደ ልባቸው ለማስገባት እየጠበቀ። መንፈስ ቅዱስ ወንጌሉን

ወደሚሰማው ሰው ልብ ለመግባት እየጠበቀ ነው። እርሱ እንደ ብርሃን ነው። የመስኮቱን መዝጊያ በትንሹ እንኳ ነገር በብ አድርጋችሁ ብትከፍቱ፤ ብርሃን ይገባና ውስጡን ብርሃን ያጥለቀልቀዋል። ብቻ ወደ እግዚአብሔር ከልብ የሚደረግ ጩኸት ይኑር፤ በዚያው ቅጽበት መንፈስ ቅዱስ ይገባና የመለወጥ ሥራውን የመውቀስ፤ የንስሐና የእምነት ሥራውን - የዐዲስ ልደት ተአምራት ይሠራል።

ጴጥሮስ በቆርኔሌዎስ ቤት ሲሰብክ በአድማጮቹ ላይ የተከሰተውን የመንፈስ ቅዱስ ጣልቃ ገብነት ብቻ አይደለም ያስተዋለው፤ በሮማውያን በራሱ ልብ ውስጥ መንፈስ ቅዱስ የሠራበትን የገዛ ልምምዱንም ጭምር እንጂ። “ለመናገርም በጀመርሁ ጊዜ መንፈስ ቅዱስ ለእኛ ደግሞ በመጀመሪያ እንደ ወረደ ለእነርሱ ወረደላቸው” (ሐሥ 11፡5) ብሎ ተናግሮአል። ምናልባት ሰዎችን ወደ ክርስቶስ በማምጣት ውስጥ ትልቁ ቅድመ ሁኔታ፤ በጨለማው ሰዓት ሊረዳን የመጣው፤ ወደ ልባቸው ለመግባትና ለማብራት፤ እንዲሁም ወደ እግዚአብሔር ጮኸው ባስከፈቱት በር የደገንነትን ሥራ መልካም አድርጎ ለመሥራት የሚጠብቀው ያው መንፈስ ቅዱስ መሆኑን ማስታወስ ነው።

በአንዲት ከተማ ሲሰብክ የነበረ ጓደኛ ነበረኝ። አንዲት ሴት ተከትለው ወጣችና ክርስቶስን ሰበከላት። ስለ ኅጢአቷ፤ ስለ ኅጢአት ቅጣትና፤ ለማዳን ስለመጣው ጌታ ነገራት። ሴትየዋ ግን፤ “ኅጢአት እንዴት ጥሩ እንደ ሆነ የምታውቅ አልመስለኝም፤ ደስታዎቼንም በፍጹም ቀምሰህ አታውቅም። ኅጢአት ማድረግ ደስ ይለኛል። አሊያም ሕይወት ባዶ ይሆን ነበር” አለችው። ከትንሽ ቆይታ በኋላ ጓደኛዬ ዐብረው እንዲጸልዩ ሀሳብ አቀረበ። ሴቲቱም፤ “አሁን ለአምላክህ ካልኩት በላይ ኅጢአተኛ ሰው ሊኖር ይችላልን? ምንም ዐይነት ንስሐ በልቤ ማግኘት አልቻልኩም። በእርሱ ዘንድ ተቀባይነት የሚያገኝ ምንም ልል የምችለው ነገር የለም” አለችው። ጓደኛዬ ግን “አምላኬ ይረዳሻል። በቅርብሽ ነውና የትኛውንም ጸሎት ሊሰማ ይችላል፤ ስለዚህ ልክ አሁን ያልሸኘን ነገር ራሱን ንገረው” ብሎ መልስ ሰጣት። እስከዛሬ የሰማችው ነገር የማታምንበትንና ለትሕትና ሲባል የምትለውን መደበኛ ጸሎት ብቻ ነበርና ተደንቀች! ከዚያም መንፈስ ቅዱስ ስለወረደባቸውና እግዚአብሔርም ንስሐን ስለ “ሰጣቸው” አካዛብ በቀርደች ሥራ 11 ላይ ያለውን ጥቅስ አሳያት። ስለዚህ እርሷም ጸሎቶች ኅጢአተኞችን ስለሚረዳ ለእግዚአብሔር ሁሉን ነገራቸው። “ንስሐ ለመግባት ባልፈልግም” አለችና “እግዚአብሔር ሆይ፤ እርዳኝና ንስሐን

በጠኝ" ብላ ለመነሻ። እርሱም አደረገው። የልቧን መዝጊያ (በር) በቅዱስ መንፈሱ አብርሆት ከፍታለችና የዳነች ሴት ሆኖ ከእንብርካካ ተነሣች።

መርሐ ይህ ነው፤ ኢየሱስ የጎጠአተኞች ወዳጅ በመሆኑ፤ መንፈስ ቅዱስም ሰዎች ራሳቸው ሊያደርጉት ያልቻሉትን ነገር ለማድረግ ጎላፊነት የሚወስድ በመሆኑ፤ ምክንያት ጎጠአተኞች ራሳቸውን ሆነው ወደ እግዚአብሔር መምጣት ይችላሉ። ለመለወጥም ሆነ ምንም ነገር ለማድረግ ችሎታ በውስጣቸው ማግኘት እያስፈልጋቸውም። እንደ ሰው የደህንነትን ወንጌል እንድትነግሩት ቢጠይቃችሁና "መዳን አፈልጋለሁ" ቢላችሁ፤ ከዚያም ማመን እንዳለበት ነግራችሁ "ማመን አልችልም" ቢላችሁ ምንድን ነው የምታደርጉት? "አዝናለሁ ዋጋ የለህም። ሂድና ማመን ስትችል ትመለሳለህ" ትሉታላችሁ? ለደህንነቱ የሆነ ነገር ማድረግ እንዳለበት ሳትጠይቁትስ ትቀራላችሁ? ሌላ ሰው ደግሞ፤ "መዳን አልፈልግም" ቢላችሁ ምን ታደርጋላችሁ? የሆነ ችግር ወይም ሐዘን ወደ እግዚአብሔር አስከፊ መጣው ድረስ ለመጠበቅ ትላቁታላችሁ? ይህን ስታደርጉ በሩን አትዘጉበትምን? ጎጠአተኞች መዳን ከመቻላቸው በፊት ለምን በርካታ ቅደመ ሁኔታ መደርደር አስፈለገን? ኢየሱስ በርግጥም የጎጠአተኞች ወዳጅ ከሆነና መንፈስ ቅዱስም ሊሠራ በቅርብ ከሆነ፤ እነርሱ በፍጹም ሊሠሩት ያልቻሉትን እርሱ በውስጣቸው እንደሚሠራ ልንታመነው እንችላለን።

ወንጌልን በቻይና ውስጥ በሰበክሁባቸው ሃያ ዓመታት ወቅት በርግጥም ብዙዎች ለመጀመሪያ ጊዜ የደህንነትን መንገድ ተረድተዋል፤ ብዙዎች ከሁሉ ቅድሚያ ስለጎጠአት ተወቅሰዋል፤ ንስሐ ገብተዋል፤ አምነዋል በዚህም መሠረት ላይ ወደ ክርስቶስ መጥተው ድነዋል። ነገር ግን እግዚአብሔር ይመስገን፤ ብዙዎች በመጀመሪያ ንስሐ ባይገቡ ወይም ባያምኑም ወይም ለመዳን ዐውቀው (ሆነ ብለው) ባይመኙም በታማኝነት ወደ ጌታ ቀርበው ከእርሱ ጋር እንዲገናኙ ተነግሮአቸዋል፤ ከእነዚህም መሐል አብዛኞቹ መረዳት፤ ወቀሳ፤ ንስሐና አምነት ተከትሎአቸው በውጤቱ እነርሱም ድነዋል። እነዚህም ጎጠአተኛ ከመሆንና ይህንንም ለጌታ ለመንገር ግልጽ (ታማኝ) ከመሆን በቀር፤ ለመዳን አስፈላጊ የሆነ ሌላ ቅድመ ሁኔታ እንደሌለ ሳልጠራጠር እንድናገር ልበ መሉ ያደርጉኛል። መንፈስ ቅዱስ የመውቀስና የመቀየር ሥራውን እንዲሠራ ለመፍቀድ ይህ ቅደመ ሁኔታ በቂ ነው።

ንስሐ ስለማይገቡና ማመን ስለማይችሉ ሰዎች ተናግረናል፤ ለመዳን ምንም ፍላጎት ስለሌላቸውና በጣም መጥፎ በመሆናቸው ምክንያት መዳን

እንደማይችሉ ስለሚያስቡ ሰዎች ተናግረናል፤ ግራ ስለተጋቡና ወንጌሉን መረዳት ስላልቻሉ ተናግረናል፤ እንዲሁም ቢረዱትም እንኳ እግዚአብሔር ከእነርሱ ስለሚፈልገው ነገር ማረጋገጫ ስለሚያጡ ሰዎች ተናግረናል። ሆኖም ለማንኛቸውም ቢሆን መዳን የሚቻል ነገር እንደ ሆነ ልንገራችሁ? ስድስቱንም ዐይነት ሰዎች አግኝቻለሁ፤ እናም በርካቶች ባገኘሁበት አዚያው ድነዋል፤ በተጨማሪም ሰባተኛውን ዐይነትም አግኝቻለሁ፤ እነርሱ ቀድሞ ነገር እግዚአብሔር መኖሩንም እንኳ የማያመኑ ናቸው ለእነርሱ እንኳ በእግዚአብሔር አለማመናቸውን በማመን መተካት እንደማያስፈልጋቸው ለመናገር አደፍራለሁ። ስለዚህ ጉዳይ ታማኝ (ግልጽ) ከሆኑ ራሳቸውን ሆነው፤ በእግዚአብሔር ላይ ምንም አምነት ሳይኖራቸው መዳን ይችላሉ።

እንዳንዶች፤ "ዕብራውያን 11፡6 ጥቅስ? ያ ጥቅስ ቢያንስ በእግዚአብሔር ሕልውና ማመንን የሚጠይቅ አይደለምን?" ብለው ይጠይቁ ይሆናል። ጥሩ፤ አኔም እንዲህ ያልኩበት ወቅት ነበር፤ እንድ ቀን ግን እግዚአብሔር ከሩቅ አገር የሚመለሰውን ልጅ ሄዶ ለመገናኘት ምን ያህል ወሰን የለሽ ዝግጅት እንዳደረገ ተማርኩ። በሚከተለው ሁኔታ ነው ይህ የሆነው።

እንድ ወቅት በደቡባዊ ቻይና በሚገኝ በአንድ ኮሌጅ ውስጥ የወንጌል ሥርጭት ሰብሰባ እያካሄድኩ ነበር። በዚያም አንድ የቀድሞ ትምህርት ቤት ጓደኛዬን አገኘሁት። እርሱም አሜሪካ ቆይቶ አሁን በዚህ ኮሌጅ ውስጥ በሥነ ልቦና ፐሮፌሰርነት ነው ያለው። ስለ ሃይማኖት የራሱን አቋም የያዘና ስለ ሰዎች ወደ ክርስትና መለወጥ ጉዳይ ከሥነ ልቦና ትምህርት መሠረት (አኳያ) ለተማሪዎቹ በደንብ ማብራራት እንደሚችል ነግሮአቸዋል። ዝግጅቱ ከመጀመሩ በፊት ልጠራው ሄድኩና ክርስቶስን ሰበክሁለት። ለትህትና ሲል ለአፍታ አዳመጠኝ፤ ኋላ ግን ፈገግ ብሎ፤ "ለአኔ መስበክ ጥቅም የለውም፤ እግዚአብሔር መኖሩን እንኳ አላምንም" አለኝ። ምናልባት ትንሽ ቸኮል ብዬ፤ "በእግዚአብሔር ባታምን እንኳ አስቲ ጸልይ። የሆነ ነገር ታገኛለህ" አልኩት። ሳቀ፤ "በእግዚአብሔር ሳላምን እንኳ ጸሎት! እንዴት እችላለሁ?" እያለ አጋነኝ፤ ከዚያም አኔ፤ "ወደ እግዚአብሔር ለመውጣት መሰላል ማግኘት ባትችልም እንኳ እርሱ አንተን ፍለጋ የመውረዱን አውነት ይህ አይቀደረውም" አልኩት። እንደገና ሣቀ፤ አኔ ግን ያልኩትን እንዲያደርግ መጥጥታቸውን ቀጠልኩ። "አንተ እንኳ ልትጸልየው የምትችለው ጸሎት አለኝ። እ! እግዚአብሔር ሆይ! እግዚአብሔር ከሌለ ጸሎቴ ዋጋ ቢሰ ይሆናልና በከንቱ ነው የጸለይኩት፤ እግዚአብሔር ካለ ግን እንደ ምንም (በምንም ይሁን) እንዳወቀው አድርገኝ በል

አልኩት” “ለመሆኑ ይህ መላምታዊ (ግምታዊ) እግዚአብሔር ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ምንድን ነው የሚያገናኘው? ክርስቶስ ከየት ነው የመጣው?” ብሎ ጠየቀኝ። እግዚአብሔር ይህንንም እንዲያሳየው የሚጠይቅ አንድ ዐረፍተ ነገር በጸሎቱ ላይ እንዲያከል ነገርኩት። እግዚአብሔር መኖሩን እንዲቀበል እየጠየቅሁት እንዳልሆነ፤ እንዲያውም ምንም ነገር እንዲቀበል እየጠየቅሁት እንዳልነበር አብራራሁለት፤ የጠየቅሁት አንድ ነገር ብቻ ነበር። ታማኝ (ቅን) መሆን እንዳለበት ብቻ። ጸሎቱን ከልቡ መጸለይ ነው ያለበት። ባዶ የቃላት ደግግሞሽ (ማኅብብ) መሆን የለበትም። ምንም ነገር እንዳከናወንኩ ርግጠኛ አልነበርኩም፤ ስሄድ ግን መጽሐፍ ቅዱስ ተውኩለት።

በቀጣዩ ቀን የወንጌል ስርጭት ዘመቻዬ የመጀመሪያ ስብሰባ ማጠናቀቂያ ላይ፤ ጌታን የተቀበሉ ሰዎች ተነሥተው እንዲቆሙ ሰጠይቅ፤ ይህ ፕሮፌሰር ነበር መጀመሪያ ተነሥቶ የቆመው። በኋላ ወደ እርሱ ሄድኩና “የተከሰተ ነገር አለ?” ብዬ ጠየቅሁት። “በጣም አንጂ። አሁንም የዳንኩ ሰው ሆኛለሁ” ብሎ መለሰልኝ። “እንዴት ነው ይህ የሆነው?” ብዬ ጠየቅሁት። እርሱም “አንተ ከሄድክ በኋላ መጽሐፍ ቅዱስን እንሥቼ የየሐንስ ወንጌል ከፍትኩ። ዐይኖቼም ‘በነገውም፣ ‘በማግስቱ’ በሚሉት ቃላት ላይ ሲያርፍ ይህ ሰው በርግጥም የሚያወራውን በደንብ ያውቃል አልኩ ለራሴ። ሁሉንም በዐይኑ እይቶአል ማለት ነው። ልክ የየሰለቱ ማስታወሻ ይመስላል። ከዚያም በኋላ አንተ ያልከኝን ነገር ዐሰብኩ። ውስጡ ትክክለኛ ነገር ካለ በማለት አንድ ባንድ አበጥሬ እየሁት፤ አንዳች አንከን ላገኝ አልቻልኩም። ሙሉ በሙሉ ፍጹምና ትክክል ይመስላል። ታዲያ ለምን አንተ እንዳልከኝ አልጸልይም? በውነትም እግዚአብሔር ቢኖርስ? ስፍራዬ የት ነው የሚሆነው? ነገር ግን ሃይማኖት ውሸትና ፍሬከርስኪ እንደሆነና የሥነ ልቦና ትምህርት ለሁሉ ምላሽና መፍትሔ እንደ ሆነ ለተማሪዎቼ ስነግር ከርሜአለሁ፤ ታዲያ ይህን ሁሉ ጊዜ ተሳስቼ እንደ ነበር ላምንላቸው ነው? የሚሉ አሳቦች ወደ አእምሮዬ መጡ። ይህን በጥንቃቄ ዐሰብኩበት፤ ሆኖም ስለ ጉዳዩ ግልጽ (አውነተኛ) መሆን እንዳለብኝ ተሰማኝ። ምንም ይሁን ብቻ እግዚአብሔር አውነትም ካለ በእርሱ ባለምን ሞኝ አሆናለሁ (ሞኝነት ነውና)!

“ስለዚህ ተንበርከኩና ጸላይኩ፤ እየጸላይኩ ሳለሁ ወዲያውኑ የእግዚአብሔርን መኖር ዐወቅሁ። እንዴት እንዳወቅሁ ማብራራት አልቻልኩም፤ ግን በቃ ዐወቅሁ። ከዚያም ሳነበው የነበረው የየሐንስ ወንጌልና እንዴት

በዐይን ምስክር የተጻፈ እንደሚመስል ትዝ አለኝ፤ እንደዚያ ከሆነ ደግሞ ኢየሱስ የእግዚአብሔር ልጅ እንደሆነ ዐወቅሁ እናም ዳንኩ!”

አምላካችን መሥራት የሚችለው ነገር አስደናቂ ነው። ወንጌልን ልትሰብኩ ስትወጡ እርሱ ሕያው አምላክ መሆኑንና በምሕረት ለመሥራት ዝግጁ እንደሆነ በፍጹም እንዳትዘነጉ። ሰዎች ራሳቸውን ትንሽ ማሻሻል ቢችሉም ነገሮችን ምንም አያቃልሉም፤ ካሉበት ወደ ባለ ሁኔታ ቢለወጡም ምንም አያስቸግርም። እርሱ የሚፈልገው “መልካምና በጎ ልብ” ብቻ ነው። መንፈስ ቅዱስም የሰዎችን ልብ ወደ እግዚአብሔር ለማንቀሳቀስ በዚያ እንደሚገኝ ፈጽሞ እንዳትርሱ። ለምትሰብኩላት ለእያንዳንድዎ ነፍስ በእርሱ ላይ አምነት ይኑራችሁ። ብቻችሁን ጥሩ ዓሳ አጥማጅ አትሆኑም፤ ከእግዚአብሔር መንፈስ ጋር ስትተባበሩ ግን በጣም ትልቁን ዓሳ ወደ ምድር እንደምታመጡ በቂ ድፍረት (ልብ ሙሉነት) ይኖራችኋል።

ምዕራፍ ዐራት

ጳውሎስ - እና ሕይወት

አሁን በዐዲስ ኪዳን ውስጥ የሐዋርያ ጳውሎስን አገልግሎት ልዩ አስተዋጽኦ ስናጤን ብዙ ነገሮች እንደሚታወቁ በመገመት ለማለፍ እንገደዳለን። ስለዚህ እዚህ ጋ የምንመለከተው፤ በተምሳሌታችን ውስጥ በ'ድንኳን' የተመሰለውን "የተለየ" አገልግሎቱን እንደሆነ ደግሜ መናገር አለብኝ። ነገር ግን በተለይ ይህንን በአገልግሎቱ ውስጥ ካሉት ቀሪ ጭብጦች ጋር ስናስተያይ፤ የመዋጀትን መለኮታዊ ዕቅድ እና የአማኝን በግል በክርስቶስ ውስጥ የሚኖረውን እድገት በሚመለከቱ በሌሎች ጉዳዮች ላይ ለጳውሎስ የተሰጠውን ሰፊ መገለጥ ችላ እንልም።

ቀደም ብለን እንዳየነው፤ የሮሜ መልእክት የተጻፈው ጎጢአተኞች ወደ እግዚአብሔር መንግሥት እንዴት እንደሚገቡ በር ለማሳየት አይደለም፤ ነገር ግን እግዚአብሔር ይህን እንዴት የሚቻል እንዳደረገልንና መግባታችን የሚያስከትላቸውን ውጤቶች ለእኛ ለክርስቲያኖች ለማሳየት እንጂ። ጳውሎስ ይህንን እንደ ዐላማ ይዞ፤ የጽድቅ እና የቅድስና፤ ከጎጢአትና ከሕግ ነጻ የመውጣትን፤ በክርስቶስ ውስጥ ስላለው የዘላለም ሕይወትና በመንፈስ የመመላለስ፤ እና የልጅነትና የእግዚአብሔርን ዕቅድ የሚመለከቱ ታላላቅ ጭብጦችን በመልእክቱ ውስጥ ይዘረዝራል። ከእነዚህ መሐል አንዳንዶቹን በሌላ ስፍራ በሰፊው ተመልክተናቸዋል፤ ከእነዚህ ነገሮች ሁሉ ጋር በተያያዘ የእምነትና የልምምድ ቁልፉ ለኢየሱስ ክርስቶስ ታላላቅ ታሪካዊ እውነቶች፤ መስቀል፤ መነሣትና መከበር፤ እናም ከዚህ ጋር፤ የእኛን ከእርሱ ጋር የመሞት፤ የመነሣትና የመከበር ተጨማሪ እውነታ ዐይኖቻችን መከፈት መሆኑን አሳይቶናል። እግዚአብሔር በጎጢአታችን ላይ ፈርዶአል፤ በወደቀው ተፈጥሮአችን ላይ የሞት ብይን አስተላልፎአል፤ እናም ይህ ብይን (ፍርድ) በእኛ ላይ በክርስቶስ ውስጥ ተፈጽሞብናል። ወደ መንግሥቱ ለመግባት ተቀባይነት ያገኘነውም ፍርዱን በማምለጣችን ሳይሆን፤ በእርሱ ውስጥ ፍርድ ተፈጽሞብን ነው፤ በርሱ ሆነንም ለዐዲስ ሕይወት ተነሣን። ለእኛ የክርስቶስ መስቀል ወደ ሁሉ ነገር መግቢያችን ነው።

በዚህ መርሕ በመመሥረት ጳውሎስ በአስደናቂው ጉልህ ምዕራፍ (ሮሜ 7) ላይ ከሁሉ አስቀድሞ የክርስትናን ሕይወት በራሱ ተፈጥሮአዊ ጥንካሬ እንደ ለማኝ መኖር ያልቻለበትን ውድቀቱን፤ ከዚያም ደግሞ ይህ፤ "በኢየሱስ

ክርስቶስ በጌታችን በኩል" የተቻለ እንደ ሆነ የተረዳበትን የከበረ ግንቱን (በምዕራፍ 8 በስፋት የተተነተነውን) ያስቀምጥልናል። በውስጡ የሚኖረው የክርስቶስ ጎይል - "በክርስቶስ ኢየሱስ ያለው የሕይወት መንፈስ ሕግ" በብልቶቹ ካለው የጎጢአትና የሞት ሕግ ይልቃል። የፊልጵስዮስ 4፡13፤ "ጎይልን በሚሰጠኝ በክርስቶስ ሁሉን እችላለሁ" አይደል የሚለው!

ስለዚህም ለጳውሎስ፤ የክርስትና ሕይወት የማያቋርጥ ተእምራት ነው - በመረዳት (አስተውሎ) በመንፈስ ለሚመላለስ ሰው በዐዲስ ልደት በውስጡ የተተከለው መለኮታዊ ሕይወት በ"ሚሞተው ሰውነቱ" በኩል የሚያበረባት አይደለም (ፓራዶክስ) ነው። ክርስቶስ በእናንተ ውስጥ ቢሆን፤ ሰውነታችሁ በጎጢአት ምክንያት የሞተ ነው፤ መንፈሳችሁ ግን በጽድቅ ምክንያት ሕያው ነው" (ሮሜ 8፡10)። ጳውሎስን እንደ "ድንኳን ሠራተኛነቱ" እና ስለ እግዚአብሔር ቤት ያለውን መረዳት (ራሱ የሮሜ መልእክት ወደዚህ ማምራቱ አይቀራ ነው) ማየት ከመቀጠላችን በፊት፤ ሰውዬውን ራሱን ለማየት እና በሚያስገርም ሁኔታ በእርሱ ውስጥ "ድንኳን የሚሆነው ምድራዊ መኖሪያ" እና "የመንፈሱ መያዣ" (2ቆሮ 1-5) የተመሰለውን ከዚህ ግላዊ አይደለም ትምህርት ለማግኘት በመፈለግ ለአፍታ ቆም እንላለን።

ሐዋርያው ጳውሎስን በማጤን፤ ትኩረታችሁን ወደ 2ኛው የቆሮንቶስ መልእክት እንድታደርጉና አስቀድማችሁ ልዩ መግለጫውን ልብ እንድትሉ እመኛለሁ። የዚህ መልእክት ልዩነት ያለው በጳውሎስ የውስጣዊ ሕይወት እና ልምምድ ገለጻ ላይ ነው። ከደብዳቤዎቹ ሁሉ - በርግጥም ከመላው የዐዲስ ኪዳን መልእክት ሁሉ - የግል ሁኔታውን የሚገልጸው ይህኛው ነው፤ ያለዚህ መልእክት ስለ ራሱ ስለ ሰውዬው አሁን ከምናውቀው በጣም ጥቂት ነገሮችን ብቻ ነው የምናውቀው። ጳውሎስ ደብዳቤውን ለመጻፍ አልፈለገም ነበር፤ ነገር ግን እግዚአብሔር ከቆሮንቶስ ሰዎች ጠባይ (አኳኋን) የተነሣ እንዲጽፍ ፈቀደለት፤ ይህንንም ሲያደርግ ሌሎቹ መልእክቶች በከፊል የሸሽጉትን ነገር እንድናይ ፈቀደልን። ሌሎቹ በትምህርት የተሞሉ ናቸው፤ ይህኛው ግን ከትምህርቶቹ ኋላ (ጀርባ) ካለው ሰው ላይ መጋረጃውን በትንሹም ቢሆን አነሣልን። ሌሎቹ እግዚአብሔር ለእኛ ያለውን መገለጥ ያቀርባሉ፤ ይህኛው ደብዳቤ ደግሞ እግዚአብሔር ይህን መገለጥ ዐደራ የሰጠው ሰው ምን ዐይነት እንደ ሆነ ያሳየናል።

ለጥቂት ደቂቃዎች ማሰብ ብቻ ይህንን ለማረጋገጥ በቂ እንደ ሆነ ዐስባለሁ። ጳውሎስ በእኛ ቆሮንቶስ ላይ እግዚአብሔር "ደካማ ነገር" እንደ

መረጠ ጽፎአል፤ በ2ኛ ቆሮንቶስ ደግሞ በመለኮታዊ ሁኔታ የተጫነን ድካም የማያጠረጥር እውነት በራሱ በጳውሎስ ላይ ያሳየናል። በ1ኛ ቆሮንቶስ 3 ላይ ጳውሎስ ለጉበረት ሕዝቡን እየለመነ ነው፤ በ2ኛ ቆሮንቶስ 1 ደግሞ ትእዛዙን በንቀት ላለመቀበላቸው አንጃነትን በሚመለከት አጠንክሮ ሲያሳስባቸው የነበረው ጳውሎስ ራሱን ከእነርሱ አንዱ አድርጎ ይቆጥር እንደ ነበር ይገልጻል። በተጨማሪም በ1ኛ ቆሮንቶስ ውስጥ ስላለው ሥርዐት አልበኝነት ጥብቅ መመሪያ ከሰጠ በኋላ በምዕራፍ 13 ውስጥ ስለ ፍቅር ዐይነተኛ መግለጫውን ያስከትላል፤ ነገር ግን በ2ቆሮንቶስ 2 ውስጥ ስላለፈው ደብዳቤው ሸካራነት ሲናገር፡ “በብዙ መከራና ክልብ ጭንቀት፤ በብዙም እንባ ጽፌላችሁ ነበር። ይህም እናንተን አብዝቼ የምወድበትን ፍቅር እንድታውቁ እንጂ እንዳሳዝናችሁ አይደለም” ይላቸዋል። በኋላ ደግሞ በቆሮንቶስ 16 ጳውሎስ አንባቢዎቹን ለሌሎች ጉድለት ተግባራዊ ርዳታ እንዲያደርጉ አጥብቆ ያሳስባቸዋል፤ በ2ኛ ቆሮንቶስ 11 ደግሞ ገንዘብ ነክ ጉዳዮችን በሚመለከት የራሱን አካሄድ ወደምናይበት ምስጢር እንድንገባ ይፈቅድልናል። ገንዘብን በሚመለከት ግልጽ ሳይሆን እግዚአብሔርን ማገልገል የሚችል ሰው አለመኖሩ መርሕ ነው፤ በዚህ ጉዳይ የተሳሳተ በየትኛውም ስፍራ ስሕተተኛ ነው። በመጨረሻም፤ በትንሣኤ ርዕስ - ጉዳይ ላይ በዐዲስ ኪዳን ውስጥ በ1ኛ ቆሮንቶስ 15 በጣም ግልጹን ትምህርት ይሰጠናል፤ ነገር ግን ጳውሎስ በ2ኛ ቆሮንቶስ 1 ስለ ሕይወቱ ተስፋ በሚያስቆርጥ መከራ ውስጥ ሆኖ እንኳ “ሙታንን በሚያነሣ በእግዚአብሔር እንጂ በራሳችን እንዳንታመን” በማለት ገልጾአል።

ለጳውሎስ፤ አስተምህሮ የትም ቦታ በልምምድ የተደገፈ ነው። ዛሬ ሰዎች ምንም ያስቡ ምን፤ ለአገልግሎት ሌላ ምንም ዐይነት ነገር መሠረት ሊሆን አይችልም። በነቢብ (በንድፈ ሀሳብ) ላይ ብቻ የተገነባ አገልግሎት ወደ ድህነት ብቻ ነው የሚመራው፤ በመሠረቱ የሕይወት አገልግሎት ከልምምድ ይመነጫል። 1ኛ ቆሮንቶስ በስጦታዎችና በስብከት ላይ ያጠነጥናል፤ 2ቆሮንቶስ ደግሞ በሕይወት ላይ የክርስቶስ ሞት በውስጡ ስለሚሰራ፤ ጳውሎስ ሕይወት አለው፤ እርሱ ሕይወት ስላለው፤ ሌሎች ሕይወት አላቸው። የ1ኛ ቆሮንቶስ አገልግሎቱም ሆነ በርግጥም የሌሎች መልእክቶቹ አገልግሎት በ2ኛ ቆሮንቶስ ማንነቱ (ሰውዬ) ላይ የተመሠረተ ናቸው።

በሸክላ ዕቃ ውስጥ ያለ መዝገብ

እስቲ አሁን ተጨማሪ አንራመድና እስካሁን ከተነሱት ከእነዚህ ሁሉ ባሕርያት ጋር የሚጋጭ ወደሚመስል በጳውሎስ ውስጥ ወዳለ ባሕርይ ትኩረታችንን እናድርግ።

2ኛ ቆሮንቶስን በጥንቃቄ ስናነብ ሁለት ሰዎችን የምናይ ይመስላል፤ ጳውሎስን በራሱ ማንነት እና ጳውሎስን በክርስቶስ ውስጥ። እርሱን ያስተዋሉት ሰዎች ከሕግ (ከልምድ) ውጭ ሆኖ ያገኙታል። ሰውነቱ ደካማና የተናቀ፤ በንግግር ያልሰለጠነና ያልተማረ፤ ሆኖም ልብ ሙሉና ደፋር፤ በዕውቀት የበለጸገና በደብዳቤዎቹም ከባድና ጎይለኛ ሲሆን (ምዕራፍ 10፤ 10፤ 11፤ 6ን ይመ)፤ ከሰዎች ጋር ባለው ጉዳይ ደግሞ ሁልጊዜም በዘላቂነቱ ይታወቃል፤ ከዚህ በኋላ በክርስቶስ እንጂ “በሥጋ” እንዳያውቀው ባለው ጽኑ ውሳኔ ይታወቃል (1፤ 17፤ 5፤ 16)። በውስጡም፤ “ነገር ግን”፤ “ሆኖም” “በሆንም” የሚሉ ትርጉም አዘል ቃላትን በስፋት በሚጠቀምባቸው በርካታ ምንባቦች ውስጥ በስፋት እንደሚታየው በቅንብሮቹ ውስጥ ተቃርኖ ያለ ይመስላል። “ተስፋ እስከንቆርጥ ድረስ” እያለ ይጽፋል፤ “በድንኳን” ያለን እኛ ከብዶን እንቃትታለን፤ መከራን ተቀበልን፤ በውጭ ጠብ ነበር፤ በውስጥም ፍርሃት ነበር፤ ነገር ግን ሙታንን የሚያስነሣው እግዚአብሔር አጽናናን” (1፤ 8፤ 9፤ 5፤ 4፤ 7፤ 5፤ 6 ይመ)።

እናም ይህ ሁለትዮሽ እሳቤ 2ኛ ቆሮንቶስን በጻፈበት ወቅት ብቻ የነበረ ልምምድ ሳይሆን፤ የሁልጊዜ ልምምድ መሆኑን የሚያሳዩ ሁለት ታላላቅ ምንባባት አሉ (4፤ 8-10፤ 6፤ 8-10ን ይመ)። በርግጥም ጳውሎስ ከመልእክቱ መከፈቻ ምዕራፍ አንሥቶ እስከ መደምደሚያው ድረስ የሚለው ነገር ሁሉ በዚህ መልክ የተሳሰረ ነው። “ነገር ግን የጎይሉ ታላቅነት ከእግዚአብሔር እንጂ ከእኛ እንዳይሆን ይህ መዝገብ በሸክላ ዕቃ ውስጥ አለን” (4፤ 7) በሚሉት በራሱ ቃላት በተሻለ ሁኔታ ሁሉ የሚጠቃለል አንድ ገዥ መርሕ አለ። በመጀመሪያው ምዕራፍ ይህንን “መዝገብ” በሸክላ ዕቃ ውስጥ እናያለን፤ እስከ መጨረሻው ምዕራፍም ይህንን የሸክላ ዕቃ ማግኘታችን ይቀጥላል - መዝገቡንም ማግኘታችን ይቀጥላል።

“ይህ መዝገብ በሸክላ ዕቃ ውስጥ አለን።” ይህ ስለ ተግባራዊ ክርስትና በጣም ግልጽ አባባል (መግለጫ) ሊሆን ይችላል። ክርስትና የሸክላ ዕቃው አይደለም፤ መዝገቡም አይደለም። በሸክላ ዕቃ ውስጥ ያለ መዝገብ እንጂ።

ሁሉም ሕዝብ፤ ክርስቲያኖች ሆኑ አልሆኑ፤ በራሳቸው ዐይነተኛ ሰው አላቸው። ሁሉም ጥሩ ሰው የሚሉት (ምን እንደሆነ) የየራሳቸው መረዳት (አሳብ) አላቸው። እንደ ሰው እንዲህ እና እንዲያ ያሉ ነገሮችን ካደረገ፤ ወይም የሆነ የተለየ ባሕርይ ካለው፤ ወይም እንደዚያ ዐይነት ሰው ከሆነ፤ ያ ሰው “ጥሩ” እንደ ሆነ ያስባሉ። እናም በአእምሮአችን ውስጥ የተቀመጠ መለኪያ አለ። እናም ሰው ያንን መመዘኛ ካሟላ “ጥሩ” ሰው ብለን እንጠራለን። ከመዳናችን በፊት የሆነ መመዘኛ (መለኪያ) ነበረን፤ ከደህንነታችን በኋላ ግን ከዚህ በፊት ስናደንቃቸው የነበሩት ብዙዎች መደነቅ የሌለባቸው እንደ ሆኑ በርግጥ ወደ መረዳት መጥተናል። አሁን ዐዲስ ባገኘነው ብርሃን ስንመዝናቸው ጎድለው እናገኛቸዋለን። የመለኪያ መሣሪያችን ተለውጦአል (ተሰተካከሎአል)።

እኛም ስለ ክርስቶስ የራሳችን አሳብ አለን። ከመዳናችን በፊት ስለ እርሱ የተወሰኑ ግምቶች ነበሩን፤ ከደህንነታችን በኋላ ግን መንፈስ ቅዱስ ስለ ክርስቶስ እውነተኛ ማንነት እንረዳ ዘንድ ዐይናችንን ሲከፍተልን እነዚህ ግምቶች በሙሉ ከመስመሩ ተወርውረው (ተሸቀንጥረው) ወጡ። በመሆኑም፤ አሁን ስለ ክርስቲያን ሕይወት ዐዲስ መመዘኛ አለን፤ እናም በአንድ በኩል ልንደርስ የምንጥርበትን ግብና በሌላ በኩል ደግሞ ሌሎችን የምንመዝገበትን መመዘኛ አብጅተናል። ይህ ሁሉ ጥሩ ነው፤ ነገር ግን እነዚህን ሁሉ ካልን በኋላ እውነተኛ ክርስትና ምን ምንን እንደሚያጠቃልል እግዚአብሔር ሲያስብ ከእኛ ይልቅ ሌሎች ነገሮችን የሚያካትት እንደሚመስለኝ መጠቀም አፈልጋለሁ። በውጤቱም ራሳችንን እና ሌሎችን በሚመለከት አሳባችንን እንድናስተካከል ተጨማሪ ነገር ሊጠበቅብን ይችላል።

ስለ ቅድስና ያለን መረዳት ምንድን ነው? ቅድስና ማለት የሸክላው ዕቃ አለመኖር አድርገን እንደምናስብ ርግጠኛ ነን። ስሜቶቻችንንና ፍላጎታችንን ወደ መቆጣጠር ደረጃ መድረስ ከቻልንና ምንም ዐይነት ዱካቸው (ርዝራዥ) ከሌለ ቅድስና እንደ ጨበጥን እንገምታለን። ለመከራ ስሜታችን የማይነካ እና በተፈጥሮ ግንኙነት (ስሜቶች) አይነኩነት፤ የመንፈሳዊነት ማረጋገጫ ስለሚመስለን ስሜቶቻችንን ለመጨቆን እናልማለን። ስለዚህም መንፈሳዊ መሆን ሰብአዊ (ሰዋዊ) መሆንን ማብቃት እንደሆነ እንገምትና የሸክላው ዕቃ መታየቱ ካበቃ ይህ ቅድስና እንደ ሆነ የተሳሳተ አሳብ ስላለን አብዛኞቻችን እርሱን በመሸፈን ተወጥረናል።

እንደ ሰው ይህን ሲያደርግ ከተፈጥሮው ውጭ ስለሆነ ወዲያውኑ ላይታችሁ ልታውቁት ትችላላችሁ፤ ራሱን ነጻ ለማድረግ አይደፍርም። በነጻነት ለመናገርም ሆነ ለማድረግ አይደፍርም፤ አሊያም የሸክላው ዕቃ ይገለጥበታል። ነገር ግን እንዲህ ዐይነቱ ሰው እውነተኛ ክርስትና ምን እንደ ሆነ አያውቅም። ይህ ሰው አስመሳይ (አርቱፊሻል ነው)፤ አስመሳይነቱንም እውነተኛ ሁኔታውን ለመደበቅ ይጠቀምበታል። የሸክላው ዕቃ እንዳይከሰት ራሱን ያስተምራል። በርካቶች እነርሱ ባሉበት ስለሚደረገውም ሆነ ስለሚነገረው ነገር ግድየለሽ (ስሜት ወደማይሰጣቸው) ወደሚሆኑበት ደረጃ ከደረሱ ብቻ በርግጥም የክርስቲያንን ቅድስና እንዳገኙ ያስባሉ።

በመጀመሪያ ክርስቲያን ስሆን፤ ክርስቲያን ምን እንደ ሚመስል የራሴ መረዳት ስለ ነበረኝ ያንን ዐይነት ክርስቲያን ለመሆን አጅግ ጣርኩ። ወደዚያ ወዳቀድሁት ደረጃ መድረስ ከቻልኩ ብቻ ዐላማዬን እንደምመታ ዐስብ ነበር። እውነተኛ ክርስቲያን መሆን ልባዊ ምኞቴ ነበር፤ ነገር ግን በርግጥም እውነተኛ ክርስቲያን ምን ማለት እንደ ሆነ የራሴ አስተሳሰብ ነበረኝ፤ እውነተኛ ክርስቲያን ከጠየት እስከ ማታ ፈገግተኛ መሆን እንዳለበት ዐስባለሁ! የሆነ ጊዜ ላይ እንኳ እንባ ካፈሰስ ድል ነሺ መሆኑ አበቃ። እውነተኛ ክርስቲያን ያለማቋረጥ ልብ መላ (ጀግንነቱ የማይቋርጥ) መሆን እንዳለበትም ዐስቤአለሁ። በምንም ሁኔታ ውስጥ ትንሽ እንኳ የፍርሃት ምልክት ካሳየ፤ ጌታን ለመታመን እምነት ጎድሎታል ማለት ነውና የምር እንዳ በቃለት አረጋግጣለሁ።

እንደ ቀን 2ኛ ቆሮንቶስን ሳነብ ጳውሎስ ጎዘንተኛ መሆኑን ወደ ተናገረበት ምንባብ እስከመጣ ድረስ ክርስቲያን ምን እንደሆነ በግልጽ ፍች የሚሰጡ የመሰሉኝን እነዚህን አሳቦች ይገጥሙታለሁ። “ጎዘንተኛ ስንሆን . . .” የሚለውን እነበብኩና (6:10) ተማረኩ። “ጳውሎስ ጎዘንተኛ!” ብዬ ዐሰብኩ። ከዚያም “በብዙም እንባ” የሚለውን (2:4) እነበብኩና “እውነት ጳውሎስ አልቅሶ ይሆን?” ብዬ ተደነቅሁ። “እናመነታለን” ማለቱንም (4:8) ሳነብ፤ “እውነት ጳውሎስ ያመነታ ነበርን?” ብዬ ዐሰብኩ። ከዚያም “ስለ ሕይወታችን እንኳ ተስፋ እስከንቆርጥ ድረስ ከአቅማችን በላይ ያለ ልክ ብብደብን ነበር” (1:8) የሚለውንም እነበብኩና “እንዴ ጳውሎስ እንዴት ተስፋ ኒቆርጥ ቻለ?” በማለት ተደንቄ ራሴን ጠየቅሁ። የጳውሎስ ዐይነት ሰው ንደዚህ ዐይነት ልምምዶች ይኖሩታል ብዬ በፍጹም ዐስቤ አላውቅም፤ ማንባቤን ስቀጥል ግን ክርስቲያኖች ሰብአዊ (ሰዋዊ) ስሜት የሌላቸው ሌላ ሞላእክት ዝርያ ያለመሆናቸው እውነታ ቀስ በቀስ ገባኝ፤ በኋላም ጳውሎስ

ከእኛ በጣም ሩቅ እንዳልነበረ ተረዳሁ። በርግጥም ጳውሎስ ሰው ነበር፤ ልክ እኔ የማውቀው ዐይነት ሰው ሆኖ እገኘሁት።

ብዙ ሰዎች ስለ ክርስቲያን የየራሳቸው መረዳት አላቸው፤ እነዚህን መረዳቶች ሰዎች ራሳቸው የፈጠሯቸው እንጂ እግዚአብሔር የፈጠራቸው ስላልሆኑ ባለ አንድ አቅጣጫ ናቸው። በጳውሎስ ውስጥ “ይህን መዝገብ” አገኛለሁ፤ ነገር ግን፤ እግዚአብሔር ይመስገን፤ “የሸከላ ዕቃውንም” አገኛለሁ፤ ይህ ደግሞ፤ እደግመዋለሁ፤ የክርስትና ልዩ ገጽታ ነው፤ “ይህ መዝገብ በሸከላ ዕቃ ውስጥ አለን”። የሚፈራ ሆኖም ቆርጦ የወሰነ (የወጣ) ሰው እነሆ፤ በጠላቶች ክልል ነው፤ ግን አልተገደበም፤ ሊሸነፍ የደረሰ ይመስላል ግን አይጠፋም። ደካማ እንደ ሆነ በጣም ግልጽ ነው፤ ሆኖም ሲደክም ያን ጊዜ ኅይለኛ እንደ ሆነ ያውጃል። በሥጋው የኢየሱስን ሞት እንደ ተሸከመ ማየት ትችላላችሁ፤ ሆኖም ይህን በሚሞት ሥጋው የኢየሱስ ሕይወት የሚገለጽበት ትክክለኛ ሁኔታ አድርጎ አጥብቆ ይመለከተዋል።

ቅርጽ (መልክ) ጠቅላላው ታሪክ አይደለም። ከራሱ ከሰውየው ጀርባ (ኋላ) እነዚህን መልኮች የሚቃረን፤ በጣም ታላቅ የእግዚአብሔር ኅይል አለ። ሰዎች “እንደ አሳቸ፤ እንደማይታወቅ፤ እንደ ጎዘጉተኛ፤ እንደ ደሃ፤ እንዳች እንደሌለው፤ የሚሞት እንደሚመስል” ይቆጥሩት ይሆናል፤ ይህ ሁሉ ቢኖርም (ቢሆንም) እንኳ፤ ሆኖም “አውነተኛ፤ የታወቀ፤ ዘወትር ደስ የሚለው፤ ብዙዎችን ባለጠጋ የሚያደርግ፤ ሁሉ የእርሱ የሆነ እና ሕያው እንደሆነ” በድፍረት ማረጋገጡን እግዚአብሔርም ይደግፍለታል (2ቆሮ 6፥8-10ን ይመ)።

ኅይል በድካም ውስጥ

ክርስቲያን መሆን ማለት ምን ማለት እንደ ሆነ አሁን መረዳት ጀመራችሁ፤ ክርስቲያን መሆን የማይጣጣሙ (ዐብረው የማይሄዱ) ነገሮች በአንድነት የሚገኙበት ሰው መሆን ማለት ነው፤ ነገር ግን በውስጡ በተደጋጋሚ የእግዚአብሔር ኅይል ነው አሸናፊ የሚሆነው። ክርስቲያን በሕይወቱ ምስጢራዊ አይአዎ (ተቃርኖ) በተፈጥሮ የሚገኝበት ነው፤ ይህም አይአዎ የእግዚአብሔር ነው። አንዳንድ ሰዎች ክርስትናን የሸከላው ዕቃው የሌለበት የከበረው መዝገብ ብቻ አድርገው ይወስዱታል። አንዳንዴ በእግዚአብሔር ባሪያ ውስጥ የሸከላው ዕቃ መኖሩን ሲያረጋግጡ ተስፋ አልባ አድርገው ያስቡታል፤ የእግዚአብሔር አሳብ ግን፤ የከበረው መዝገብ በዚህ ዕቃ ውስጥ መገኘቱ ነው።

እዚህ ነጥብ ላይ በሰው እና በሰው ውስጥ ባለው ሥጋ መካከል ያለውን ልዩነት በጥንቃቄ ማወቅ አለብን፤ ሰብአዊ በመሆናችን በተፈጥሮ በውስጣችን ባለው ውስንነት እና ኅጢአት የመሥራት ዝንባሌ ለመደበት (ሱስኛ) የሆነውና እግዚአብሔርን ለማስደሰት ሙሉ በሙሉ ኅይል አልባ አድርጎ የሚያስቀረንን (ከመንፈስ ቅዱስ ርዳታ በቀር) በሰው ውስጥ ያለውን በጥንቃቄ ማወቅ አለብን። በእግዚአብሔር ልጆች ውስጥ እንኳ እንደ ወደ ሌላኛው የሚመራ በውስጣችን ያለው ሰብአዊ ተፈጥሮ ለሥጋዊ ተፈጥሮ (ባሕርይ) መገደብ የሚከፍት በመሆኑ ይህን መለየት በጣም አስፈላጊ ነው። ነገር ግን በዚህ ምዕራፍ ኅጢአትን ወይም ሥጋዊነትን ችላ ብዬ ወይም ፈቅጄ ለማለፍ ምክንያት አየፈለግሁ አለመሆኑ ግልጽ ይሁንላችሁ። ሥጋን ተቋቁሞ ለሞት መስጠት ይገባል - ለመስቀል ሞት። (ይህን አሳብ በሌላ ስፍራ በስፋት ተናግረዋለሁ።) በሌላ በኩል ግን ድካም ይቀራል። የተባረከው ጌታችን ራሱ እንኳ ስለ እኛ፤ “በድካም ተሰቅሎአልና” ሆኖም በእግዚአብሔር ኅይል በሕይወት ይኖራል (2ቆሮ 13፥4)፤ እኛንም በሚመለከት በዚያው ድካማችን ነው የእርሱ ኅይል ፍጹም የሚሆነው። መከበር የሚቻልበት ድካም አለ (12፥9)።

ስለዚህ ጳውሎስ “የሥጋ መውጊያ” እንደ ነበረበት ይነግረናል። ምን እንደ ሆነ አላውቅም፤ የማውቀው በጣም እንደ ደከመውና ይወገድለት ዘንድ ሦስት ጊዜ መጸለዩን ነው። መልሱ ግን “ጸጋዬ ይበቃሃል” ብሎ ብቻ ነው እግዚአብሔር ያረጋገጠለት። ይህ ብቻ - ግን ይህ በቂ ነበር።

የጌታ ኅይል እንዴት ነው በደካማ ሰው ውስጥ ለፍፁምነት የሚገለጠውን ክርስትና ማለት ይኸው ነው። ክርስትና የድካም መወገድ አይደለም፤ የመለኮታዊ ኅይል መገለጥ ብቻም አይደለም። ሰዋዊ (ሰብአዊ) ድካም ባለበት የመለኮታዊ ኅይል መገለጥ እንጂ። ይህ ጉዳይ ግልጽ ይሁንልን። ጌታ እየሠራ ያለው አሉታዊ ነገር - ማለትም ድካማችንን ማጥፋት አይደለም። ይህን ጉዳይ በሚመለከት አዎንታዊ ብቻም እዚህም እዚያም በየትኛውም ስፍራ ጥንካሬ መስጠትም አይደለም። አይደለም፤ ከነድካማችን ይተወንና ኅይሉን እዚያው ይሰጠናል። ጥንካሬውን (ብርታቱን) በሰዎች ላይ ያኖራል፤ ያ ጥንካሬ ግን የሚገለጠው በድካማቸው ነው። እርሱ የሚሰጣቸው የከበሩት መዝገቦች ሁሉ በሸከላ ዕቃዎች ውስጥ ነው የሚቀመጡት።

ጥርጥር ባለበት እምነት

አሁን ያልነው ነገር ስለ እምነትም በሚያስገርም ሁኔታ እውነት ነው። በርካታ ሰዎች ጌታን መታመን አየፈለጉ ሳለ እንኳ የሚያጋጥማቸውን ፍርሃት እና ጥርጣሬ መጥተው ነግረውኛል። ጥያቄአቸውን አቅርበዋል፤ የእግዚአብሔርንም የተስፋ ቃል አጥብቀው ይዘዋል፤ ሆኖም ጥርጥር ሳይፈለግ (ሳይጋበዝ) ደጋግሞ ብቅ ይላል። የእውነተኛ እምነት የከበረ መዝገብ የሚታየው፤ በጥርጥር በጣም ሊጠቃ በሚችል ዕቃ ውስጥ መሆኑን ልነግራችሁ እፈልጋለሁ። የሸክላው ዕቃ እንዲህ መሆን (መገኘት)፤ መዝገቡን ዋጋ አያሳጣውም፤ እንዲያውም መዝገቡ በእንዲህ ዐይነት ከባቢያዊ ሁኔታ ጊዜ በተጨማሪ (ለበለጠ) ከብር ያበራል። ጥርጥርን አያበረታታሁ እንዳልሆነ ተረዱኝ። ጥርጥር በክርስቲያን ውስጥ የጉድለት ምልክት ነው፤ ነገር ግን ክርስትና የእምነት ጉዳይ ብቻ ሳይሆን፤ ጥርጥር ባለበት የእምነት አሸናፊነት እንደሆነ ይህን ግልጽ ማድረግ እሻለሁ።

በቀደመችው ቤተ ክርስቲያን ጴጥሮስ ከከፋ ሰዎች አጅ ነጻ ይወጣ ዘንድ ይደረግ የነበረውን ጸሎት ማስታወስ እወዳለሁ። ጴጥሮስ ከእስር ቤት ወጥቶ ቤተክርስቲያን እየጸለየችበት ወዳለችበት ቤት መጥቶ በር ሲያንኳኳ አማኞቹ “መልአኩ (የእርሱ መልአክ) ነው” ብለው ተናገሩ። እያችሁ? በዚያ እምነት ነበር፤ እውነተኛ እምነት - ከእግዚአብሔር ዘንድ መልስ ማምጣት የሚችል ዐይነት እምነት በዚያ ነበር፤ ሆኖም የሰው ድካምም እዚያው ነበር። አሁን እንደታየው፤ ጥርጥር እዚያ ጥግ አካባቢ እድፍጦ ነበር። ነገር ግን ዛሬ የእግዚአብሔር ሕዝብ፤ ያኔ በዮሐንስ ማርቆስ እናት በማርያም ቤት ተሰብስበው የነበሩት አማኞች ከተለማመዱት የሚበልጥን እምነት ነው ለመለማመድ የሚጠይቀው። በዚህ ጉዳይም ርግጠኞች ናቸው! እግዚአብሔር መልአኩን እንደሚልክና በወህኒ ቤቱ የሚገኝ አያንዳንዱ በር ከጴጥሮስ ፊት ወለል ብሎ እንደሚከፈት ርግጠኞች ናቸው። ጎይለኛ ነፋስ ከነፈሰ፤ “ጴጥሮስ በር እያንኳኳ ነው!” ዝናቡ መጋረፍ ከጀመረ፤ “አሁንም ጴጥሮስ እያንኳኳ ነው!” አስከማለት በዚህ ጉዳይ ርግጠኞች ናቸው።

እነዚህ ሰዎች በጣም ተታላዮችና ፍጹም ርግጠኞች ናቸው። እምነታቸው የግድ እውነተኛ ዐይነት ሳይሆን ይችላል። በጣም በተሰጠ ክርስቲያን ውስጥ እንኳ፤ የሸክላው ዕቃ መኖሩ ቢያንስ ለራሱ (ለባለቤቱ) የሚታወቅ ማስረጃ ቢሆንም ወሳኙ ነገር የሸክላው ዕቃ ሳይሆን በውስጡ ያለው የከበረ መዝገብ ነው። በመደበኛ ክርስቲያን ሕይወት ደግሞ ልክ በእግዚአብሔር ላይ ለመደገፍ

እምነቱ በእምነታዊነት መነሣት ሲጀምር፤ “ተሳሰቼ ይሆን?” የሚል ጥያቄ ወዲያው ዐብሮት ይነሣል። በጌታ ብርቱ ሲሆን ደካማነቱን ይገነዘባል፤ በጣም ልብ ሙሉ ሲሆን (ድፍረት ሲኖረው) በውስጡ ስላለው ፍርሃት በጣም ይገነዘብ ይሆናል፤ በጣም ደስተኛ በሚሆንበት ጊዜ ደግሞ የጭንቀት ስሜት ሊወርድበት ዝግጁ ሆኖ ይገኝ ይሆናል። እንደ ገና ወደ ከፍታ የሚያመጣው እጅግ የላቀው ታላቁ ጎይል ብቻ ነው። ነገር ግን የከበረ መዝገቡ ለመኖሩና እግዚአብሔርም ደግሞ የፈለገው በዚያ እንዲሆን ለመሆኑ ይህ አይለዎ በራሱ ማስረጃ ነው።

የሆነ ሰዋዊ (ሰብአዊ) ድካም መስኮታዊውን ጎይል ለማገድ አለመቻሉ ለእግዚአብሔር ታላቅ አክብሮት እንዲኖረን ምክንያት መሆን ይችላል። ሀዘን ባለበት ደስታ ሊኖር እንደማይችል፤ እንባ ባለበት ምስጋና መገኘት እንደማይችል፤ የድካም መኖር ግልጽ በሆነበት ጎይል የጎደለ እንደሚሆን፤ በጠላቶች በተከበብንበት ውስን መሆናችን ተገቢ እንደሆነ የምናስብ ነን። ነገር ግን እንድ ነገር በልብ ሙሉነት አጠንክራ እንድናገር ፍቀዱልኝ። ሰው የታሰበው መስኮታዊውን መዝገብ ለመያዝ የሸክላ ዕቃ እንዲያቀርብ ብቻ ወደሚሆንበት ነጥብ ለማምጣት እግዚአብሔር እኛን አየፈለገ እንደሆነ ለማወጅ እወዳለሁ። ስለዚህ የመጫጫን ስሜት ሲመጣብን፤ ለድብርቱ መንገድ እንዳንለቅ ግን ለጌታ ስፍራ እንሰጥ፤ በልባችን ጥርጥርም ሆነ ሐዘን ሲነሣ፤ ለጌታ እንጂ ለእነዚህ አጅ እንዳንሰጥ፤ ያኔ የከበረው መዝገብ ከሸክላው ዕቃ የተነሣ ይበልጥ በከብር ያንጸባርቃል።

በሥቃይ መሐል ደስታ

በደብዳቤዎቹ የመጨረሻ በሆነው፤ ጳውሎስ ለጢሞቴዎስ በላከው መልአክቱ “በመጨረሻው ቀን” ስለሚከሰተው አደገኛ ሁኔታ ጽፎለታል። የሚያስጨንቅ ዘመን እንደሚመጣ እያለ ያስጠነቅቀዋል፤ ሰዎች (ከሚሆኑት በተለይ) “ፍቅር የሌላቸው” ይሆናሉ (2ጢሞ 3፡1-3) ይለዋል። ይህ ልብ ልንለው የሚገባ ነገር ነው። የዚህ ዘመን የመጨረሻ ቀናት አደጋ እዚህ ጋ ነው። ሰዎች ስሜት አልባ፤ ምንም ተፈጥሮአዊ ስሜት የሌላቸው፤ በሰብአዊነታቸው የሚወዱት ነገር የሌላቸው ይሆናሉ። በርግጥ ይህ ክርስቲያናዊ ያልሆነ ጉዳይ ከልል ነው። ለዚህ ጽንፈኛ ምሳሌ የሚሆኑ ገቁ ወኪሎች የቅርባቸውንና የሚወዱትን ሰው መግደልን በብቃት ማስመስከሪያ መንገዶች አንዱ ስላደረገ ዘመናዊ ማገበረሰብ የሰማሁት ነው። ሆኖም እነዚህ የጢሞቴዎስ ጥቅሶች የተጻፉት ለክርስቲያኖች እንጂ ሳላመኑት አይደለም።

ታዲያ እነዚህ ጉዳዮች ከርስትናን የወረሩና በመጨረሻው ዘመን አማኞችም ዘንድ ይገኛሉ ብለን እንደምድም? ሊሆን ይችላል፤ ሰዎች ለወላጆቻቸው፤ ለሚስቶቻቸው ወይም ለልጆቻቸው ያላቸውን ኃላፊነት የሚከዱበት ደረጃ ይደርሳሉ፤ ይህንንም ሲያደርጉ ጥሩ ከርስቲያኖች እየሆኑ እንደሆነ ያስባሉ።

በርግጥ ጌታ ኢየሱስ፤ “ማንም ወደ እኔ የሚመጣ ቢኖር፤ አባቱንና እናቱን፤ ሚስቱንም ልጆቹንም ወንድሞቹንም እንቶቹንም የራሱን ሕይወት ስንኳ ሳይቀር ባይጠላ ደቀ መዝሙራ ሊሆን አይችልም” (ሉቃ 14፡25-26) ማለቱ እውነት ነው። እዎን፤ እንዲህ ብሎአል፤ ነገር ግን አሁን በዚህ ዘመን አንዳንዶች እንኳ የሚያስቡ ዐይነት እንደሚመስለው አባቱንና እናቱን፤ ሚስቱንና ልጆቹን መተው የሚያስደስተው ብቻ ደቀ መዝሙሩ ሊሆን እንደሚችል አይደለም የተናገረው። በጌታ አገልግሎት ስም - እርሱን በመውደድ ሳይሆን በፍጹም ግፈኝነት ሰዎች ዘመዶቻቸውን እና ጥገኛ የሆኑትን ሰዎቻቸውን ትተዋል (ችላ ብለዋል)። “መንፈሳዊ ነኝ፤ ከቤተሰቤ ጋር ምንም የቀረኝ የለም ምንም ነገር “ለማድረግ አልፈልግም” ይላሉ። ቤተሰቡን ትቶ ጌታን በወንጌል ለማገልገል ሲሄድ ምንም ስላልተሰማው (ቅር ስላላለው) በጣም በጌታ የተሰጠ እንደሆነ የሚያስብ አንድ ቻይናዊ ወንድም አውቃለሁ፤ እውነታው ግን፤ ቀድሞም ቢሆን በእውነት ስለ እነርሱ በፍጹም ደንታ ኖሮት እንደማያውቅ ሁላችንም የምናውቅ መሆኑ ነው። ይህ ዐይነት ነገር በጣም የተለመደ ሆኖአል፤ እግዚአብሔር ግን ለዚህ ስፍራ የለውም።

እውነተኛ መንፈሳዊነት ጥንቁቅነት (አሳቢነት) ነው፤ ነገር ግን የእግዚአብሔር ፈቃድ መንገድ ላይ ከቆመው ነገር ጋር ያለውን ጉዳይ የከርስቶስ መስቀል እንዲወጣው አሳልፎ መስጠትም ነው። ማለትም ወደፊት የምንጓዘው ጌታ ስለ ጠራን እንጂ ከቤት ኅላፊነት ቀላል ማምለጫ በማግኘታችን ምክንያት ተደስተን አይደለም። እርሱን ብለን ስንወጣ የምንከፍለው ዋጋ ከሌለ፤ የሆነ የተሳሳተ ነገር ይኖራል ማለት ነውና ርምጃችን መንፈሳዊ ርምጃ አለመሆኑ ተገቢና አስተማማኝ መመሪያ ነው። የቤተሰብ ሕይወት የሚቀደስበትና በክብር የሚያዝበት ሥፍራ አለ፤ ሆኖም ደግሞ የተፈጥሮአዊ ጥንካሬአችን (ብርታታችን)፤ ሥጋዊ ሕይወታችንና ስሜቶቻችን በእግዚአብሔር መነካትና መገራት ይኖርባቸዋል።

እግዚአብሔር የከበረውን መዝገብ የሚፈልገው በሽክላው ዕቃ ውስጥ መሆኑን እንደ ገና አስታውሱ። ከርስትና እዚህ ጋ ነው፤ ስሜቶቻችንን ለመጨቆን በመታጠቅ፤ ራሳችንን በማስጨነቅ ማስመሰል ሳይሆን፤ የሽክላው

ዕቃ የከበረው መዝገብ በውስጡ እንዳለ እንዲታይ በመፍቀድ እንጂ ሥቃይ የማይሰማው ሰው በመሆን በሥቃይ በተሞሉ ሁኔታዎች ውስጥ የማለፍ ጉዳይ ሳይሆን የሥቃይ (የህመም) ስሜት ቢኖርም እንኳ ሁሉ ነገር አየተሰማን በአንድዬ ትከሻ ላይ በመሆን የማለፍ ጉዳይ ነው። የሽክላው ዕቃ አለ፤ የከበረውም መዝገብ ደግሞ አዚያው አለ። የከበረው መዝገብ ምንድን ነው? የጌታ ኢየሱስ ሕይወት ነው “ያለቀሰው”፤ “በራሱ የታወከው”፤ “በመንፈሱ ያዘነው”፤ “እንባውን ያፈሰሰው”፤ “በራሱ ያዘነው”፤ “ነፍሱ እስከ ሞት ድረስ አጅግ ያዘነች” የእርሱ ድል ነጂ ሕይወት ነው (ዮሐ 11፡33፤ 35፤ 38፤ 12፡27፤ 13፡21፤ ማር 8፡12፤ ማቴ 26፡37-38ን ይመ)።

እዎ፤ ሰብአዊ ፍጥረትነታችን የሽክላ ዕቃ ነው። ታዲያ እንደ ከርስቲያንነታችን ከሌሎች ዕቃዎች የምንለየው የት ላይ ነው? ልዩነቱ በዕቃው አይደለም፤ በይዘቱ እንጂ። እኛን ልዩ የሚያደርገን ብቸኛ ነገር በውስጡ የከበረው መዝገብ የመቀመጡ ተአምራት ነው።

ከሚስቱ ጋር ከፍተኛ ትስስር ያለው አንድ ወንድም አውቃለሁ። አንድ ወቅት ከቤት ውጭ ለጥቂት ወራት ለሚያቆየው የሰብከት ጉዞ እንዲመጣ ዝግጀት ተደረገ። ሊወጣ አየተሰናዳ ባለበት ጊዜ ሚስቱ ከወለደች ገና ስድስት ቀን ብቻ ሲሆን ጤንነቷም ጥሩ አልነበረም። አንድ ወዳጅ የሆነ ሰው ደብዳቤ አስይዞ ወደ እርሱ ልኮኝ ነበርና ይህ ልክ ወደ ቤቱ ወደሚወስደው መንገድ ስገባና ወደ ቤቱ ስቃረብ ይህ ወንድም ሻንጣውን ከያዘለት ሰው ጋር ከቤቱ ሲወጣ አየሁት። እኔ አይቆዋለሁ፤ እርሱ ግን አላየኝም። ከቤት ወጥቶ ጥቂት ብቻ ከተራመደ በኋላ ቆመና ወደ ቤቱ አትኩሮ ተመለከተ፤ ከትንሽ ማመንታት በኋላም በዝግታ አየተራመደ መመለስ ጀመረ። ከዚህ በላይ አልተመለከትኩትም፤ በመንፈሱ ውስጥ የሆነ መግት መኖሩ ስለ ገባኝ ዐብሬው በመሄድ ልረብሸው ባለመፈለጌ በሌላ መንገድ ቀደም ብዬ ወደሚወስደን ጀልባ ሄድኩ። ወደ ጀልባው ሲመጣ፤ “ወንድም፤ ጌታ ይባርከህ” አልኩት። የተደሰተ መሰለ፤ “እዎን፤ በርግጥ ጌታ ይባርከን?” ብሎ መለሰልኝ።

ከጥቂት ወራት በኋላ ከጉዞው ስንመለስ፤ ያኔ እርሱ ልብ ሳይለኝ ያየሁትን ነገርኩትና ያስታውሰው እንደ ሆነ ጠየቅሁት። እርሱም “በትክክል እስታውሳለሁ። ልጄ ከተወለደ ገና ስድስት ቀናት ብቻ ነበር፤ ባለቤቴ ሠራተኛ የላትም፤ በዚህ ላይ ልትጠብቃቸው የሚገቡ ሌሎች ሁለት ልጆች አሉ። በተጨማሪም ብዙ ገንዘብ ልታውላት አልቻልኩም ነበር። እዚያ ቆሜ ሳለ፤ በዚያ ሁኔታ ትቻት መሄድ እንደማልችል ተሰማኝ፤ እንደዚያ ማድረግ

ጨካኝነት ነው። ወደ ኋላ እየተመለሰሁ ሳለ፤ ማንም ዕርፍ በእጁ ይዞ ወደኋላ የሚመለከት ለአግዚአብሔር መንግሥት የተገባ አይደለም የሚለው ጥቅስ ወደ አእምሮዬ መጣ። ስለዚህ እንደ ገና ዞርኩና ወደ ጀልባው ሄድኩ።”

የሸከላው ዕቃ ምን እንደሆነና በውስጡ ያለውን የከበረ መዝገብ ምንነት በግልጽ ስለሚያሳይ ይህን ታሪክ መናገር ደስ ይለኛል። “ሥጋችሁ በእናንተ የሚኖረው የመንፈስ ቅዱስ ቤተ መቅደስ እንደሆነ አታውቁምን?” (1ቆሮ 6፡19)። ያ ነው የክርስቲያን ሕይወት። አንዳንድ ሰዎች ምንም የሸከላ ዕቃ ያላቸው አይመስሉም፤ ከሥጋ የተለዩ መንፈሶች እንጂ፤ ሰብአዊ ፍጥረት አይደሉም ወይም ቢያንስ እንዲህ ለመሆን ነው የሚሞከሩት። እንባችንን እየጠረግንም ቢሆን ዕርፍን መያዝ ግን ይህ ክርስትና ነው። በውስጡ ካለው የከበረ መዝገብ የተነሣ የሸከላው ዕቃ ብልጫ ማሳየቱ ነው።

ኅጢአት አልባ ቁጣ

በመጨረሻ ይህንን መርሕ በሌላ ተግባራዊ መስመር መቃኘት አፈልጋለሁ። ይህ የምድር ሕልውናችን መንታነት - ሰብአዊው ዕቃና በዐዲስ ልደት በውስጡ የተተከለው መንፈሳዊ ሕይወት - እንዴት መሥራት እንዳለበት መጽሐፍ ቅዱስ ዐልፎ አልፎ አዎንታዊ ስሜት ነው የሚያሳየው። በኤፌሶን 4፡26-27 ሐዋርያው ጳውሎስ እንዲህ ይላል፤ “ተቆጡ፤ ኅጢአትንም አታድርጉ”። ስለዚህ ጉዳይ የምናውቀው ምን አለ? በርግጥም መቆጣት እና ኅጢአትንም ማድረግ ሁልጊዜም ስሕተት ነው፤ ግን ኅጢአት መሥራትን ለማስቀረት ብቸኛው መንገድ አለመቆጣት እንደ ሆነ የምናስብ ስንቶቻችን ነን! መቆጣት ሆኖም ኅጢአት አለመሥራት እንዴት እንደ ሆነ አናውቅም።

እዚህም ጋ የጌታ ኢየሱስን ሰብአዊነት መመልከት እጅግ ጠቃሚ ነው። ከደቀመዛሙርቱ ጋር በወጀቡ መሐል ባሕሩን እያቋረጡ ሳለ ደቀ መዛሙርቱ ፈርተው እንደ ጮኹ እናነባለን። ጌታ ምንድን ነው ያደረገው? በሚያስፈልጋቸው ነገር ብቻ ረድቶአቸው አላቆመም፤ “እናንተ እምነት የጉደላችሁ ስለ ምን ትፈራላችሁ?” ብሎ ገስጸአቸዋል (ማቴ 8፡26)። ጌታ ነገሮችን አጠንክሮ መውሰድና እንዲህ ግልጽ ቃሎችን መናገር ስለሚችል ደስ ይለኛል። በክፍለ ዘመናቱ ሁሉ ምን ያህል በርካታ ቅዱሳን በዚህ ተግዛጽ ታግዘዋል! እንደ ገናም ደቀመዛሙርቱ አብዱን ልጅ ወደ ኢየሱስ ሲያመጡ፤ “የማታምን ጠማማ ትውልድ ሆይ፤ እስከ መቼ ከእናንተ ጋር እኖራለሁ? እስከ

መቼስ እታግዛችኋለሁ? በማለት ተናገረ (ማቴ 17፡17)። ከእነዚህ ቃላት ተነሥተን ከዚህ ክስተት (ሁነት) ትምህርት ለማግኘት ስንቶቻችን ፈልገናል!

ፈሪሳውያንንም፤ እንደ የሁኔታው አስገዳጅነት፤ “እናንተ ዕውሮች መሪዎች ወዮላችሁ!” “ስለ ወጋችሁም የአግዚአብሔርን ቃል ሻራችሁ። እናንተ ግብዞች!” (ማቴ 15፡6፤ 23፡16) ሊላቸው ይችላል። ወደ ቤተ መቅደስም ገብቶ የሚሸጡትንና የሚገዙትን ሲያስወጣና የገንዘብ ለዋጮችን ገበታዎች ሲገለብጥ፤ “የቤትህ ቅናት ይበላኛል” ተብሎላታል (ዮሐ 2፡17)። በንዴት ነበር የተነሣነው። የሚያሳዝነው ግን፤ ጌታም ላይ እንዳየነው በዚህ ውስጥ ስላለው መነሣሣትና ዐብሮት ስላለው መንፈሳዊ ሥልጣን እንዳች የሚያወቁት ጥቂቶች ብቻ መሆናቸው ነው። በእርሱ ውስጥ ግን ምንም ተቃርኖ የለም። ወዮልሽ ኮራዚን ወዮልሽ ቤት ሳይዳ፤ ብሎ በጋለ ስሜት ተቆጥቶ ወዲያውኑ በዚያኑ ወቅት (ራሱን ሳይፃረር) በመንፈስ ቅዱስ ሐሴት አደረገና “የሰማያትና የምድር ጌታ አባት ሆይ፤ አመሰግናለሁ” ብሎ መናገሩን እናነባለን (ሉቃ 10፡13፤ 21፤ ማቴ 11፡20-25)።

ነጥቡ ይህ ነው፤ ለክርስቲያኖች ከኅጢአት የተለየ ቁጣ ቢኖርም፤ ቅን ክርስቲያኖች እንኳ ኅጢአትን ከቁጣ እንዴት እንደሚለዩ ስለማያውቁ ሁለቱንም ይጥላቸዋል የሚል ነው። በዚህ ዓለም ውስጥ መገሠጽ ያለባቸው ብዙ ነገሮች አሉ፤ ግን ያንን ግዛጼ በአግባቡ ማካሄድ የሚያውቁት ስንቶች ናቸው? በጣም ጥቂት። ያንን ኅይል ጥለናል። አንድ ሰው ስሕተት ሲሠራ ትከሻውን መታ ማድረግና ስሕተቶቹን ለወዳጅነቱ ሲባል ችላ ማለት ርካሽ ማምለጫ ነው። መገሠጽ ዋጋ ያስከፍል ይሆናል፤ ሆኖም ጌታ ይህን ይፈልግብናል።

መገሠጽ የማንችለው ለምንድን ነው? ምክንያቱም ኅጢአት የለሽ ቁጣ እንዴት እንደ ሆነ ስለማናውቅ፤ ያንን ካደረግን ራሳችንን ለግዛጼ እናጋልጣለንና ነው። በዚህ ጉዳይ ላይ በእውነት በመንፈስ ቅዱስ ግዴታ ሥር መሆን የሚገባንን ያህል አይደለንም። በርግጥም ደግሞ ያን አስገዳጅነት የተቻለውን ያህል አልሄድንበትም። ኅጢአት የለሽ ቁጣ ሁሌም ዋጋ ያስከፍላልና አግዚአብሔር መጀመሪያ ከእኛ ጋር ያለውን ጉዳይ በመስቀሉ ስለመወጣቱ ያመለክታል። በእኛ አስተሳሰብና ስሜት መሠረት (በተፈጥሮአችን እና ከአግዚአብሔር መንፈስ ውጭ ሆነን) ኅጢአትና ቁጣ ፈጽሞ የማይነጣጠሉ ነገሮች ናቸው፤ ሰብአዊነታችንም እንደ ጌታ ኢየሱስ ሳይሆን የወደቀ፤ ሥጋችንም

ጎጠላተኛ ሥጋ ነው። በውስጣችን መሠረታዊ ተቃርኖ (ግጭት) ሲኖር በእርሱ ውስጥ ግን የለም፤ ስለዚህ ስንቆጣ ጎጠላት ማድረጋችን አይቀርም።

ሆኖም ጎጠላት ሳናደርግ መቆጣት የሚቻል ብቻ ሳይሆን፤ ትእዛዝ ነው። “ተቆጡ ጎጠላትንም አታድርጉ፤ በቁጣችሁ ላይ ፀሐይ አይግባ፤ ለዲያብሎስ ፈንታ አትሰጡት” (ኤፌ. 4፥26-27)። የመቆጣት፤ ግን ጎጠላት ያለማድረግ አንድ ምስጢር በእነዚህ ቃላት ውስጥ ተጠቅሶአል፤ ቁጣችንን እስከ ምሽት አለማቆየት። በሌላ አባባል ነክሰን ልንይዘው አይገባንም ማለት ነው። ከክስተቱ በኋላም በቁጭት የምናብሰለስለው ከሆነ ነገሩ በጣም እንደ ነካን ማረጋገጫ ነው፤ ከነካን ደግሞ ጎጠላት ለመኖሩ ርግጠኛ ሁኑ። ስለዚህ እዚህ ጋ እግዚአብሔር ጠቃሚ የጊዜ ገደብ አስቀምጦልናል፤ ልንቆጣ እንችላለን፤ ግን ፀሐይ እንዲገባበት መፍቀድ የለብንም። በቁጣ ብንሞላም እንኳ በመለኮታዊ ቁጥጥር ሥር ከሆንን ቁጣው መቆም ያለበት ጊዜ ሲደርስ ይቆማልና ከጎጠላት ነጻ ሊሆን ይችላል። ስናሰላሰለውና አጥብቀን ስንይዘው ነው ቁጣን ማቆም የማይቻለው።

ቁጣ ሰብአዊ ስሜት መሆኑን አብዛኞቹ የጌታ ልጆች ያውቃሉ፤ ስለዚህ በአግባቡ ሲቆጡ ቁጣቸውን በማራዘም መንገድ መክፈት ስሕተት መሆኑንም ያውቃሉ። ይህ እንዲህ ቢሆንም በተደጋጋሚ ልጓሙን እየለቀቁ በሚያሳዝን ሁኔታ ስሜታቸውን ከቁጥጥር ውጭ የሚያደርጉ በርካቶች ናቸው። በሌላኛው ጥግ ደግሞ ተፈጥሮአዊ ስሜቶቻቸውን ሁሉ በውስጣቸው ዐምቀው ለማስቀረት በመሞከር፤ ከችግሩ ማምለጥ የሚፈልጉ ጥቂቶችም አሉ። ነገሮች እንዲህ ዐይነቶቹን ሰዎች ሊያልፉአቸው ይችላሉ፤ እነርሱም ገለልተኛ ሆኖ ለመቆየትና በነገሮቹ ላለመነካት ይጥራሉ። በርግጥ ከእነዚህ ጽንፎች የመጀመሪያው ላይ ለነቀፌታ (ለወቀሳ) የሚሆን ሰበብ በትክክል ማግኘት እንችላለን። ነገር ግን ሁለተኛውም ደግሞ ከኃላፊነት በቀላሉ ማምለጫ መሆኑን ልብ እንለውም። ሁሉንም ሰብአዊ ስሜቶች ራሳችን ጋ ለማስቀረት አጥብቀን በመያዝ እንደ በረዶ እስክንቀዘቅዝ ድረስ ማመቅ የለብንም። በርግጥ ወደዚህ ደረጃ የሚደርሱት በዙሪያቸው ያሉትን ሌሎችን የሚያጫርሱ ናቸው፤ ግንኙነቶች ምቹ ሆነው ከቀጠሉም “በተፈጥሮአዊ ስሜት” ጉድለታቸውን በጥሩ ነገር ማዋል ያለባቸው ናቸው። እንዲህ ሳይሆን፤ ስሜታችንንና የምንገልጽበትን ጎይል የእግዚአብሔር መንፈስ እንዲጠቀምባቸው መፍቀድ ነው ያለብን። በርግጥ እርሱ አዛዥ መሆን እንዳለበት እውነት ነው። ርግጥ ነው መለኮታዊው መዝገብ ሊኖረን ይገባል - አዎን ግን በቀዝቃዛ መጋዘን ውስጥ ግን አይደለም!

ያንን የሚይዝና ያም ራሱን የሚገልጽበት ቀላሉ የሽክላ ዕቃ ከዚህ ጋር ዐብሮ ያስፈልገናል።

መቆጣትና ጎጠላት ማድረግ ጎጠላት ነው፤ ነገር ግን እደግመዋለሁ፤ ጎጠላት የሌለበት ቁጣ አለ። ልንቆጣ እንችላለን፤ በልባችንም ፍቅር ሊኖር ይችላል። ለቁጣ ልንቀሳቀስና ሆኖም ያ ቁጣ ለሚወርድባቸው ሰዎች ማልቀስ የሚቻል ነገር ነው። ጳውሎስ ማልቀስ ችሎአል፤ ነገር ግን በጽናት መቆየትም ችሎአል። “በመልእክቴ ያሳዘንኋችሁ ብሆን” ብሎ ጽፎአል። “የሚሰናከል ማነው? (አንድ ሰው በጎጠላት ቢሰናከል) እኔ አልናደድምን?” እንደ ገናም፤ “እንደ ገና ብመጣ እንዳልራራላቸው ብዬአለሁ” (2ቆሮ 7፥8፤ 11፥29፤ 13፥2)። እግዚአብሔር የሽክላው ዕቃ በከበረው መዝገብ ቁጥጥር ሥር እንዲሆን እንጂ እንዲሸፈንም ሆነ ወይም በማስመስል እንዲከለል አይፈልግም።

የክርስትና ክብር እዚህ ጋ ነው፤ የእግዚአብሔር መዝገብ ትሁት በሆነ የሽክላ ዕቃ ሁሉ ሊገለጥ መቻሉ። ይህ በመሆኑ ክርስትና አይለዎ ነው፤ እኛ ክርስቲያኖች ይህንን አይለዎአዊ ሕይወት ስንኖር ነው እግዚአብሔርን የምናውቀው። በርግጥም ደግሞ በክርስትና ሕይወት በገፋን ቁጥር ይበልጥ አይለዎ ይሆናል። የከበረው መዝገብ ይበልጥ ራሱን ይገልጻል፤ ሆኖም ምድራዊው ዕቃ ያው ምድራዊ ዕቃ ነው። ይህ በጣም ውብ ነው። በተፈጥሮ ትዕግሥት አልባ በሆነው ሰው ውስጥ መለኮታዊውን ትዕግሥት እየና በምንም ነገር ከማይናወጠው ሰው ጋር አነጻጽሩት። በተፈጥሮው ጅንን በነበረ ሰው ውስጥ መለኮታዊውን ትሕትና እየና ሁልጊዜም ዝቅተኛ ስፍራ ከሚይዘው አይነ ዐፋር ሰው ጋር አወዳድሩት። ደካማ ጸባይ ባለው ሰው ውስጥ የእግዚአብሔርን ብርታት ተመልከቱና በተፈጥሮው ጠንካራ ባሕርይ ካለው ሰው ጋር አነጻጽሩት። ልዩነቱ ወሰን የለውም።

የሽክላ ዕቃው ምድራዊነት ግልጽ ስለሆነ፤ በተፈጥሮ ደካማ የሆኑ ሰዎች ለጌታ ብዙም ዋጋ እንደሌላቸው ራሳቸውን ይቆጥሩ ይሆናል። ነገር ግን በውስጥ ያለው የከበረው መዝገብ እንዲህ ዐይነቱን ዕቃ ሲያገኝ ይበልጥ አያንጸባረቅ፤ ይበልጥ ውበት የመጨመር ባሕርይ ያለው መሆኑ እውነት ሆኖ ሳለ ለዚህ ዐይነቱ አመለካከት ሰበብ ከየት ተገኘ? ወንድሞችና አጎቶች ሆይ፤ ደግሜ እናገራለሁ፤ ጠቅላላው ጥያቄ የመዝገቡ ክብር እንጂ፤ የመያዣ ዕቃው ጉድለት (እንክን) አይደለም። በአሉታዊ ጉኑ ላይ ማተኮር ጅልነት ነው፤ ትኩረታችን (ግድ የሚለን) አዎንታዊው ነው። በተፈጥሮ ፈጣን ወይም ዝግተኛ፤ ፈሪ ወይም ስሜታዊ፤ ተጠራጣሪ ያልሆነ ወይም ትግሥት አልባ የሆኑ

ክርስቲያኖችን ማግኘት እንችላለን። ሆኖም - ተአምራቱም ይህ ነው - የመስቀሉ ምልክት በሰብአዊ ተሰባሪነታቸው (ድካማቸው) ላይ ዐርፎአልና በዚህ ውስጥ ሁሉ የሚያበራና በእሸናፊነት የሚያንጸባርቅ የከበረ መዝገብ በውስጣቸው አለ። የጎይሉ ታላቅነት ከእኛ አይደለም - ከእግዚአብሔር እንጂ።

ምዕራፍ ዐምስት

የእግዚአብሔር ጽኑ መሠረት

በ2ኛ ቆሮንቶስ ውስጥ ያሉ የጳውሎስን የሕይወት ታሪክ የያዙ የተለያዩ ክፍሎች ከክርስቲያን ከጌታው ጋር የሚኖረውን ግላዊ የርምጃ ሁኔታ ያስታውሱናል፤ ይህንንም ሐዋርያው እንደ ወንጌል አገልጋይነቱ ባለው ልምምድ ውስጥ አይተነዋል። አሁን የጳውሎስን አገልግሎት ልዩ መግለጫ አድርገን ወደምንቆጥረው ባሕርይ እንመጣለን፤ ስለዚህ ለሮሜ ሰዎች ወደ ጻፈው ደብዳቤ በተለይም ወደ ኋላኛው ክፍል እንመለሳለን። የዚያ መልእክቱ 12ኛ ምዕራፍ ለእግዚአብሔር አገልግሎት ራሳችንን እንድናቀርብ በማድረግ ልመና ነው የሚጀምረው። እንዲህ ዐይነቱ መሰጠት አስካሁኑ ነጥብ ድረስ እንደ ግላዊ እምነት እና መለኮታዊ ምርጫ “ያቀረባቸው ነገሮች” ውጤት ነው። ወዲያውኑ፤ ስለ “ክርስቶስ አካል” ሲያነሣ እናገኘዋለን፤ ይህ ጭብጥ አሁን ከፊታችን ያለውን ጥናት በተሻለ ሁኔታ ያጠቃልላል። “በክርስቶስ አንድ አካል ነን” ይላል፤ “እርስ በርሳችንም እያንዳንዳችን የሌላው ብልቶች ነን።” ምን ማለቱ ነው?

ሥጋ የለበሰው ክርስቶስ ይፈጽመው ዘንድ የተቀባበት ነገር፤ ከዘላለም በፊት ጀምሮ በእግዚአብሔር ልብ ውስጥ እንደ ነበር ያብራራልናል። ይህም ‘ምስጢር’ ነው ይላል - ለዘመናት የተጠበቀ እና አሁን እግዚአብሔር ለባሪያዎቹ “በኢየሱስ ክርስቶስ መሰበከ” በኩል እንዲታወቅ ያደረገው መለኮታዊ ምስጢር እንደ ሆነ ይናገራል (ሮሜ 16፥25-26)። የዚህም መገለጥ አኛና እግዚአብሔር ስለ ደህንነት ባለን አሳብ ይኸውም ስለ መስቀሉ የመዋጀት ሥራ ባለን መረዳትና በመለኮታዊው ሙሉ መረዳት መሐል መሠረታዊ ልዩነት ያመጣብናል።

ከላይ ስለ ሮሜ ምዕራፍ 1-8 እንዳልነው፤ የክርስቶስ መስቀል ለጠቅላላው የእግዚአብሔር ሥራ አስኪል እንደሆነ እምነናል፤ እግዚአብሔር ይህንን እውነት ለልባችን ስላበራልንም እናመለካለን። ነገር ግን መስቀሉ ወደ ፍጻሜ የሚወስድ መንገድ እንደ ነበርና እንደ ሆነ እንጂ በፍጹም በራሱ ፍጻሜ እንዳልሆነ ማስታወስ አለብን። አንድንመራበት (ሊመራን) የታቀደው መለኮታዊ ፍጻሜ ጳውሎስ “የክርስቶስ አካል” የሚለው ነው። መስቀሉን ያወቅነው እግዚአብሔር መስቀሉ እንዲታወቅ በሚፈልግበት መንገድ ከሆነ ራሳችንን በአካሉ ውስጥ ማግኘታችን አይቀሬ ነው። በሌላ መንገድ ሊሆን

አይቸልም። እዚያም የሆነው በመንፈስ ካልሆነ፤ መስቀሉ ከመለወጥ ሥራው በእኛ ውስጥ የሠራው ገና ከፊት ብቻ እንደሆነ መናዘዝ ያስፈልገናል።

ደኅንነት፣ ይቅርታ፣ ጽድቅ፣ ነጻ መውጣት፣ የግል ቅድስናና ድል ነጂ ሕይወት፣ በመንፈስ መመለስ፤ እነዚህ ሁሉ የምንደሰትባቸው በጣም ከቡር የሆኑ የመዋጀት ፍሬዎች ናቸው፤ ነገር ግን በዚህ ምድር ላይ ተብታትነው አንዳሉ ስፍር ቁጥር የሌላቸው የተነጣጠሉ አካላት አይደሉም የቀረቡልን። ዋጋቸው ከዚህ እንዲልቅ የታሰበ ነው። ደኅንነት ከክርስቶስ አካል አኳያ ነው፤ ነጻ መውጣትም ከእካሉ አኳያ ነው፤ የግል ቅድስናም ከእካሉ ጋር የተያያዘ ነው። የአብርሃም ልጆች በባሕር ዳር እንዳለ አሸዋ በርካታ መሆናቸው እውነት ነው። ሆኖም፣ እግዚአብሔር፣ እንደ ክርስቲያንነታችን ራሳችንን እንደ ብዙ ሰዎች ሳይሆን እንደ አንድ ሰው እንድናይ ነው የሚፈልገው። በእውነቱ የመለኮታዊው አሳብ ግብም፣ እንደ ሰማያዊ ሰው እንጂ የትንንሽ ሰዎች ሰራዊት አይደለም።

አንድ ቀን፣ በአንድ የቻይና መንደር ወንጌል አየሰበከሁ ሳለ ለቀረበልኝ ጥያቄ፣ ይህን መልስ እድርጌ ከማቅረብ መታቀብ እንዳልቻልኩ መናዘዝ እሻለሁ። አንድ ምሁር በትኩረት ሲያዳምጥ ቆየና ከጥቂት ጊዜ በኋላ፣ “አቶ ዎችማን ኒ ምስኪን ጎጠኦተኞችን ወደ ሰማይ ለማምጣት ሃይማኖትህን አየሰበከህ ነው፤ እኔ ግን እዚያ ፈጽሞ አገባለሁ ብዬ አላስብም። በታው በጣም መጨናነቁ አይቀርም!” የሚል አስተያየት ሰጠኝ። በዚያ ሁኔታ፣ መልሴ አግባብ እንዳልሆነ፣ መለስ ብዬ ሳስበውም ከመንፈስ ቅዱስ ርዳታ በቀር አሳቡ እጅግ ርቆ እንደሚጠፋበት ይገባኛል። “ተሳስተሃል” አልኩት። “ሰማይ በፍጹም አይጨናነቅም። በመላው ሰማይ ሁለት ሰው አይደለም፤ የሕዝብ ጭንቅንቅም ሳይሆን አንድ ሰው ብቻ ነው የሚሆነው። በሰማይ የሚሆነው ብቸኛው ሰው የእግዚአብሔር እንደ ዐዲስ ሰው ነው። የእግዚአብሔር ልጅ ራሱና በእምነት በውስጡ ያሉት ናቸው የሚሆኑት። አንተንም እዚያ ነው የሚፈልግህ! በርግጥ ይህ እውነት ነው። እግዚአብሔር ሕዝቡን የሚያየው እንደ ተብታተኑ ብልቶች ሳይሆን፣ እንደ አንድ ሰማያዊ ሰው ነው፤ ክርስቶስ ራሱ፣ እኛ ደግሞ ብልቶች የሆንንበት። ይህ የሐዋርያው ጳውሎስ ግኝት ነው።

ይህ የክርስቶስ ዐዲስ መገለጥ እንዴት እንደ መጣለት አልነገረንም። በርግጥም ከእግዚአብሔር ዘንድ የጥልቅ ልምምዶችና የበርካታ የምስጢር ታሪኮች ሰው የነበረ ቢሆንም፣ “ከጌታ ያየውን ራሳይና መገለጥ” በዝምታ ማቆየቱ የሚያስደንቅ ነው። ብመካባቸው አይጠቅምም ይላል፤ ያለፍላገቱ

ከሁኔታዎች ብርቱ አስንዳጅነት የተነሣ ብቻ ነው፤ “ከዐሥራ አራት ዓመት በፊት አንድ ሰው በክርስቶስ” ስላያቸው ራሳዮች መናገር የጀመረው (2ቆሮ 12፡1-2 አመት)። ዐሥራ አራት ዓመት! አብዛኞቻችን ከእግዚአብሔር ዘንድ በቀጥታ የሆነ ነገር ብናገኝ፣ መላው አገር ያውቀው ነበር! ለሁለት ዓመት እንኳ ይዞ ማቆየት ጀብዱ ይሆናል። ጳውሎስ ግን ከዐሥራ አራት ዓመት በኋላ እንኳ ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ተጨማሪ ራሳይ እንደ ነበረ ከመግለጽ በቀር ራሳዩ ምን እንደ ነበር አልነገረንም። ነገሩ በርሱ ላይ ታላቅ አሻራ (ተጽእኖ) የተወበት መሆኑና ያየው ነገር በእገልግሎቱ ውስጥ ተግባራዊ ሆኖ መውጣቱ ጥርጥር እንደሌለው ግልጽ ነው።

መስቀሉ እና አካሉ

“አሁን ግን በክርስቶስ ኢየሱስ ሆናችሁ . . . በክርስቶስ ደም ቀርባችኋል። እርሱ ሰላማችን ነውና ሁለቱን (አይሁድን እና አሕዛብን) ያዋሐደ . . . ይህም ከሁለታቸው አንድን ዐዲስን ሰው በራሱ ይፈጥር ዘንድ . . . ሁለታቸውን በአንድ አካል ከእግዚአብሔር ጋር ያስተርቅ ዘንድ ነው” (ኤፌ. 2፡11-22 ይመ)። ይህ፤ አንድ አካል ይህ “አንድ ዐዲስ ሰው” ምንድን ነው? ብለን ራሳችንን መጠየቅ አለብን። ጳውሎስ ያየው ይህ የክርስቶስ ምስጢር ምንድን ነው?

“ከመጀመሪያው ሰው፣ ከአዳም” ያገኘውን ነገር ሁሉ ለማመልከት፣ በሮሜ 6፡6 ላይ ስለ “አሮጌው ሰዎችን” ይናገራል፤ ይህም “አሮጌው ሰው” ከክርስቶስ ጋር በመስቀል ላይ ተቸንከሮ ነው ያየው። በቆላስያስ 3፡11-12 ደግሞ ስለ ዐዲስ ሰው ሲናገር አሁን ደግሞ፣ “የግሪክ ሰው አይሁዳዊም መሆን አልተቻለም፤ ነገር ግን ክርስቶስ ሁሉ ነው፤ በሁሉም ነው” የተባለለት ነው። ለአሮጌው ሰዎችን ከክርስቶስ ጋር መስቀል ብቻ ነው የነበረበት፤ በዐዲስ ሰው ደግሞ ከእርሱ ጋር ተነሥተንና ዐርገን አብረነው ተገኝተናል። መስቀሉ በኢየሱስ ክርስቶስ ውስጥ እርስ በርስ ወደሚኖረን ኅብረት ብቸኛው መንገድ ሆኖ በአንዱና በሌላኛው መሐል ተዘርግቶአል።

“መስቀሉን” በዚህ መንገድ ሲጠቀም ምን ማለቱ እንደ ሆነ ትጠይቁኝ ይሆን? ይህ ያኔ ሕዝቡ፣ “አስወግደው” ብለው በጮሁበት ቃል ውስጥ ተጠቃልሎ ይገኛል ብዬ አስባለሁ። በሰውኛ ለመናገር፣ ስቅላት ፍጻሜ ነው። የክርስቶስ መስቀል እግዚአብሔር ከሞት ፍርድ በታች እንዲውል የወሰነውን ነገር ሁሉ ወደ ፍጻሜ እንዲያመጣ የታሰበ ነው፤ እርሱ በእኛ ምትክ የገባውና የእግዚአብሔር ፍርድ የተፈጸመው (የተሟላው) በዚህ ነውና።

ነገር ግን መስቀሉ ለእኛ ሌላም ዋጋ አለው፤ የያዕቆብ ብርታትና የተፈጥሮ ነጻነት በያበቅ እንደ ተሰበረ ሁሉ የአማኝ የራሱ ብቃትና የግል ተፈጥሮአዊ ሕይወት የሚሰበረው አዚያ ነው። እግዚአብሔር ከእያንዳንዳችን ጋር ባለው አጀንዳው ውስጥ በነፍሳችን ውስጥ ከዚያ ከሚያሰናክል ቁስል የተነሣ፤ ከዚያ በኋላ ሁሌም “አያነከስን” የምንሄድበት ቀን ይመጣል። እግዚአብሔር ይህን ድፈ አሳብ (ቲዎሪ)-ብቻ ሆኖ እንዲቀርልን በፍጹም አይፈቅድም። ይህ ለብዙ ዓመታት ለእኔም ከንድፈ አሳብነት ያልዘለለ ነገር እንደ ነበር መናዘዝ አለብኝ። በዚህ መረዳት ብቻ፤ በልምምዴ ግን አንዳች ሳላውቀው፤ “መስቀሉን፤ ስሰብከ” ቆይቻለሁ፤ ይህንን ከክርስቶስ ጋር እዚያ የሞተው እኔ ኒ ተሸንግ መሆኔን እንድ ቀን እስከረዳ ድረስ ማለት ነው። “አስወግደው!” አሉ፤ ይህንን ሲሉ በአርጌው ሰው ላይ እግዚአብሔር ያስተላለፈውን ፍርድ ሳያውቁት እያስተጋቡ ነበር። ያም ፍርድ በእኔ ላይ በእርሱ ውስጥ ተፈጸመብኝ። ይህ አስደናቂ ግኝት ልክ እንደ መጀመሪያ የደህንነት ግኝቱ ትልቅ ተጽዕኖ አሳድሮብኛል። ለድፍን ሰባት ወራት መስበክ አስከማልኝል ድረስ ጭምት (ትሑት) አድርገውኛል፤ ከዚያ በፊት ግን ስብከት ልቤ የሚነድበት ጉጉቴ ነበር።

ነገር ግን ይህን ካየን የመስቀሉ አሉታዊ አሠራር ጥብቅ ልምምድ ሆኖ፤ አዎንታዊ አሠራሩ የክርስቶስን ሰማያዊ አካል ለልባችን መግለጡ - ለዋጭነቱ ለብዙዎች አናሳ ሆኖ መረጋገጡ የሚያስደንቅ አይደለም፤ ይህ አስካሁን በሰሚ ሰሚ ብቻ በምታውቁት ስፍራ ውስጥ ራሳችሁን እንደ ማግኘት ነውና። አውነታው የሚያረጋግጠው ግን እንዴት የተለየ ነገርን ነው፤ የሰንደንን መሪ ካርታ ማንበብ ከተማዩቱን የመጎብኘት ምትክ አይደለም። የምግብ አሠራር መጽሐፍ ማንበብም ማጀት ገብቶ የመሥራት ምትክ አይሆንም። እንድን ነገር ሞከሮ ለማወቅ ዘግይተንም ሆነ ፈጥን በግላችን ስንሳተፍበት ራሳችንን አናገኛለን።

አምን፤ ሊኖሩን የተገቡ አንዳንድ መሠረታዊ ዕውቀቶች (ልምምዶች) አሉ፤ ይህ የክርስቶስን አካል፤ ሰማያዊውን ሰው “ማየት” አንዱ ነው። ምንድን ነው? አስቀድሜም አንዳልኩት፤ በመስቀሉ የትንሣኤው ጐን ላይ የምናገኛቸው ዋጋዎች ግኝት ነው። በዚያ በአዳም ውስጥ ካለው ራስ ወዳድ ከሆነው፤ “ተፈጥሮአዊ ሕይወት” መውጫ መንገድ የሆነልን፤ ያው መስቀል በክርስቶስ ውስጥ ወዳለው ወደ ዐዲስ “ዘላለማዊ ሕይወት” ተካፋይ ለመሆን የምንገባበት መንገድ ሆኖአል። ከሌሎች የሮማውያን ስቅላቶች በተለየ ሁኔታ የክርስቶስ መስቀል ፍጻሜ ብቻ አይደለም፤ ጅማራም ነው። በሞቱና በትንሣኤው

መከፋፈላችን (መነጣጠላችን)፤ በእርሱ ውስጥ ለሚኖረን የሕይወት አንድነት ስፍራ ለቀቀ።

በነጠላ (በተነጠሉ) ክርስቲያኖች እግዚአብሔር አልረካም፤ አይረካምም። ጌታን ስናምንና የእርሱ ተካፋይ ስንሆን የእርሱ አካል ብልቶች ሆነናል፤ አቤት እግዚአብሔር ይህ እውነት እንዲወድቅበን ቢያደርግ መንፈሳዊ ልምምድን ለራሴ ጥቅም ነው የምፈልገው? ሰዎች ጌታን ለመከተል ሲወስኑ የራሴን ቤተ - እምነት እንዲቀበሉ ነው የማደርገው? ነው ወይስ የእንድ ሰማያዊ ሰው ጥበብ ገብቶኝ፤ እግዚአብሔር ሰዎችን ሁሉ ወደዚህ ውስጥ ለማምጣት እንደሚፈልግ ተገንዘቤ ይሆን? ከሆነ፤ ደግንነት፤ ነጻ መውጣት፤ መንፈስ ቅዱስን መቀበልና ሌሎችም ክርስቲያናዊ ልምምዶች በዐዲስ ዕይታ ይታያሉ፤ ሁሉም ነገር ተለውጦ ይታየኛል።

አሁን የዚህን ርዕስ - ጉዳይ ጥቂት አሠራሮችን ለማዳበር እንሞክራለን። በዐዲስ ኪዳን ውስጥ ቤተ ክርስቲያን በልዩ ልዩ መንገድ ተገልጿለች። እንደ መንፈሳዊ ቤት ወይም መቅደስ (“እግዚአብሔር በመንፈሱ የሚኖርበት ማደሪያ”)፤ እንደ አካል ወይም ሰው (“የክርስቶስ አካል”፤ “እንድ ዐዲስ ሰው” እንደ ሚስት (“ለባልዋ እንደ ተሸለመች መሽራ”) እየተባለች በተለያዩ መንገዶች ተገልጿለች። ለቀጣዩ ነገር እነዚህን ተምሳሌቶች በአእምሮአችን መያዝ አለብን። በዚህ ምዕራፍ ቀሪ ክፍል ስለ ቤተ ክርስቲያን መሠረት እንገንግራለን፤ ከዚያ ደግሞ በሚቀጥሉት አራት ተከታታይ ምዕራፎች ስለ ዘላለማዊ ባሕርይዋ፤ ስለ ንብረቷ፤ ስለ አገልጋዮቿ እና አሁን ስለ ተጠራችበት ታላቅ ጥሪዋና ሥራዋ እንደሰሳለን። ከዚያም በኋላ የቤተ ክርስቲያንን ጉዳይ እንጨርስም፤ ለእግዚአብሔር የምትሰጠው ቁም ነገር እጅግ ታላቅ ነውና፤ ስለዚህ የሐዋርያው የሐንስን አገልግሎት ወደ ማየት ስንመጣ በመጨረሻ የምትወስደውን (የምትደዘውን) ትልቅ ስፍራ ማየታችን ሊቀር አይችልም።

በዚህ ዐለት ላይ

ጳውሎስ ለቆሮንቶስ ሰዎች ሲጽፍ “እግዚአብሔር ጸጋ እንደ ተሰጠኝ መጠን እንደ ብልሃተኛ የእናጺ አለቃ መሠረትን መሠረትሁ” አለ። ስለ የትኛው መሠረት ነው የሚናገረው? ለጳውሎስ የተለየ ነገር አይደለም፤ ከእርሱ ጋር የመነጮ ነገርም አይደለም። ይህ ሐዋርያቱ ሁሉ የሚጋሩት ነገር ሲሆን ለመጀመሪያው ፍቸው (ትርጓሜው)፤ ለዐጭር ጊዜም ቢሆን፤ ወደ ወንጌላቱ እና ወደ ራሱ ወደ ጌታ ኢየሱስ ቃል መመለስ አለብን። በፊልጶስ ቂሣርያ ጌታ

ኢየሱስ ሰምዎን ጴጥሮስን በእነዚህ አስደናቂ ቃላት ሲናገር አዳምጡት፤ “አንተ ጴጥሮስ ነህ፤ በዚችም ዐለት ላይ ቤተ ክርስቲያኔን እመሠርታለሁ” (ማቴ 16፡18)።

ይህን ምንባብ መረዳት አስፈላጊ ነው፤ አሁን እንደምናየው፤ ጳውሎስ በኋላ ላይ በተራው የሚጀምርበትን ነጥብ ተከክለኛ ትርጉም ይሰጠናልና። ኢየሱስ ምንድን ነው የሚያለከተው? አንተ ጴጥሮስ ነህ፤ ድንጋይ - የቤተ ክርስቲያኔ ዋና መሠረት ሆኖ ከሌሎች ጋር መገንባት ያለበት ድንጋይ (ኤፌ 2፡20፤ ራሳይ 21፡19 ይመ)፤ እናም በዚህ ዐለት ላይ አገነባለሁ። ታዲያ ቤተ ክርስቲያን ምንድን ናት? በዐለት ላይ የተመሠረተች የሕይወት ድንጋዮች ሕንፃ (መዋቅር) ናት። እዚህ ጋ ነው በጣም ግልጽ መሆን የሚያስፈልገን። በኢየሱስ መገለጥ ላይ የተመሠረተ ዕወጃ ነው።

ኢየሱስ ሰዎች ስለ እርሱ ስለሚያስቡትም ሆነ ስለሚናገሩት ነገር በፍጹም ደንታ ኖሮት የሚያውቅ የማይመስለው፤ ደቀ መዛሙርቱን በድንገት፤ “ሰዎች የሰውን ልጅ ማን እንደ ሆነ ይሉታል?” ብሎ ጠየቃቸው። ከዚያም ከሌሎች ዕይታና ግምት ፊቱን መለሰና፤ “እናንተስ እኔን ማን እንደሆነኩ ትላላችሁ?” በማለት ጨመረ። ይህም አፈጣጭ ጥያቄ፤ “አንተ ክርስቶስ የሕይወት እግዚአብሔር ልጅ ነህ” የሚለውን ታሪካዊ ዕወጃ በድንገት ከጴጥሮስ አስገኘ። ስለዚህ ቤተ ክርስቲያን በዕወጃ ላይ ነው የተመሠረተችው ብሎ “መናገር” አውነት ይሆናል፤ “መናገር” ማወጅ ነው። ሆኖም ዛሬ ዛሬ እንደምናየው፤ በጥናት ወይም በመመርመር ወይም በእኔ መረዳት ላይ የተመሠረተ ባዶ ዕወጃ አይደለም። ኢየሱስም እንዳለው፤ የጴጥሮስ ዕወጃ ከእግዚአብሔር የተሰጠ መገለጥ ነው። “በሰማየት ያለው አባቴ እንጂ ሥጋና ደም ይህን አልገለጠልህምና።” በተጨማሪም ይህ የኢየሱስ አውነተኛ ባሕርይና ትርጉም እንጂ ስለ ኢየሱስ የተለያዩ ጭብጦች አይደለም። ወንጌላቱ የሚነግሩን ምን ምን እንዳደረገ ብቻ ሳይሆን ማንነቱንና ምንነቱን ጭምር እንጂ። ማንነቱን በሚመለከት እርሱ የሕይወት እግዚአብሔር ልጅ ነው፤ አገልግሎቱንና ቢሮውን በሚመለከት ደግሞ እርሱ ክርስቶስ ነው። ይህ ሁሉ በጴጥሮስ ቃላት ውስጥ ተካትቶአል።

ይህ ሁለትዮሽ (ጥንድ) ግኝት፤ ቀደም ብለን እንዳነሳነው፤ ኋላ ላይ የጳውሎስ መነሻ ነጥብ ሆኖአል። ለምሳሌ የሮሜ መልአከት መከፈቻ ቃሎቹን እንደ ገና አንብቡ። እርሱ ሲያሳድደው የነበረው ኢየሱስ አሁን፤ “እንደ ቅድስና መንፈስ ግን ከሙታን መነሣት የተነሣ፤ በኃይል የእግዚአብሔር ልጅ ሆኖ ስለ

ተገለጠ፤ ስለ ልጁ ነው፤ እርሱም ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ነው” እያለ ያረጋግጣል (ሮሜ 1፡4)። ለየአብያተ ክርስቲያናት የሚጽፈው ሁሉ ኢየሱስን በሚመለከት በዚህ መገለጥ ላይ የተመሠተ ነው። ከዘለዓለም አስከ ዘለዓለም እርሱ የእግዚአብሔር ልጅ ነው፤ ይህ ነው ቀዳሚው ነገር። ነገር ግን የባሪያን መልክ በመያዝ፤ ክርስቶስ፤ እርሱ የተቀባው፤ የእግዚአብሔር ባሪያ፤ የሆነበት ቀን መጣ። የእግዚአብሔር ዕቅዶች ሁሉ፤ የእግዚአብሔር ተስፋዎች ሁሉ ከሞት ከተነሣው ክርስቶስ ጋር የተሳሳሩ ናቸው። እንደ እግዚአብሔር ጽኑ መሠረት የተለየውና የተቀባው እርሱ ነው።

መሠረቱ እርሱ ከሆነ ግን እኛ ደግሞ ሕያዋን ድንጋዮች ነን። ክርስቶስን መረዳት ማለት ክርስቲያኖችን፤ እና እግዚአብሔር በነርሱ በኩል ለመላለም (ዩኒቬርስ) ያለውን ዕቅድ መገንዘብ ነው። የምናውቀው ደኅንነታችንን ብቻ ከሆነና ከልጁ ጋር በተያያዘ እግዚአብሔር በእኛ ያሰበውን ዕቅድ በጨረፍታም ቢሆን ካላየን ለእግዚአብሔር ጥቂት ብቻ ነው የምንጠቅመው። የመንፈስ ቅዱስ ቅባት እንዳላቸው የሚናገሩት ሆኖም መንፈሱ ለክርስቶስም ሆነ ለብልቶቹ የተሰጠበት ዐላማ አንድና ተመሳሳይ መሆኑን የማያውቁ ስንቶች ናቸው፤ ለአንድና ለተመሳሳይ መለኮታዊ ግብ የተሰጠ (ያነጣጣረ) ነው። ይህን ማየት ማለት ከዚህ ግብ ጋር ያልተገናኘ አስከሁን ድረስ ስናደርገው የነበረውን ሥራችንን እጅግ በጣም አናሳ መሆን በድንገት ማየት ማለት ነው።

ቤተ ክርስቲያን ንጢአታቸው ይቅር የተባለችውና ወደ ሰማይ የሚሄዱ ሰዎች ስብስብ (ማህበር) እንዳልሆነች ይህ እውነት ግልጽ ይሁንልን፤ ይልቁንም የልጁን ማንነትና ሥራ ይገነዘቡ ዘንድ ዐይኖቻቸው በእግዚአብሔር የተከፈተላቸው ሰዎች ስብስብ እንጂ። ይህም ሰው ሊያየው ወይም ሊያውቀው ወይም ሊይዘው ከሚችለው በላይ - እንዲያውም ከእርሱ ጋር ለሦስት ዓመት ያህል ሳይለየት ቋሚ ባልንጀሮች በመሆን ዐብረውት ከበሉትና ከተኙት፤ ከተመላለሱትና ከኖሩት ደቀመዛሙርቱ ውጫዊ ልምምድ እንኳ የራቀ ነው። በእውነት የእነርሱ በጣም አስደሳች ነበረ፤ ቢቻል ኖሮ ለጥቂት ቀናት እንኳ ከጴጥሮስ ጋር ስፍራ የማንለዋወጥ ስንቶቻችን ነን? ነገር ግን የእነርሱ ልምምድ እንኳ ከእርሱ ጋር እንደ ቤተ ክርስቲያን አካል አንድ አላደረጋቸውም። ክርስቶስ ማን እንደ ሆነ ሁሉ ለአናንተና ለኔ ሊያደርግልን የሚችለው ከእግዚአብሔር የሚገኝ መገለጥ ብቻ ነው። ዐለቱ ክርስቶስ ነው - አዎ፤ ግን የተገለጠው ክርስቶስ እንጂ፤ ንድፈ ሀሳባዊው (የቲዎሪ) ወይም ጽኑነት (ላስተምህርአዊ) ክርስቶስ አይደለም። በክርስቲያንነት ሃያ ዓመት ማሳለፍና

በሥነ መለኮት የሕይወት ዘመን ልምድ፤ በቤተክርስቲያኑ ግንባታ ውስጥ አያካትተንም። ይህን የሚያደርገው ውስጣዊው እንጂ ውጫዊው ዕውቀት አይደለም። “እውነተኛ አምላክ ብቻ የሆነ አንተን የላከኸውንም ሊያሰሰክርስቶስን ያውቁ ዘንድ ይህች የዘላለም ሕይወት ናት” (ዮሐ 17:3)።

“ወልድንም ማን እንደ ሆነ ከእብ በቀር የሚያውቅ የለም” (ሉቃ 10:22)። ሥጋና ደም እግዚአብሔር የመሠረተውን ማንነት ሊያውቅ አይችልም። ሆኖም እርሱ መታወቅ አለበት፤ ለቤተ ክርስቲያን መሠረት ክርስቶስ ብቻ ሳይሆን የክርስቶስ መታወቅ ጭምር እንጂ። እናም ዛሬ አሳዛኝ ነገር፤ ግን በቤተክርስቲያን ውስጥ ያሉ አብዛኞች በርግጥም በርካታ ተብዬ - አብያተ ክርስቲያናት ይህ መሠረት የጎደላቸው ናቸው። ነገር ግን ፤ ሊያሰሰ ቤተ ክርስቲያን ማድረግ አለባት ብሎ ሊያሰሰ እንደተናገረው ንጽፈ ሀሳብ የገሃነምን ደጅ አይቋቋምም። ለምን እዚህ እንደሆነን ረስተነው ይሆን? የምዕራባውያንን ቤት ስጉበኝ አንዳንዴ ውብ የሽክለ ሳህኖችን እያለሁ፤ ገበታ ላይ የሚቀርቡ ሳይሆን እንደ ጌጥ ግድግዳ ላይ የሚሰቀሉ። ብዙዎች ቤተ ክርስቲያንን እንዲህ የሚያስቡአት ይመስለኛል፤ በቅርጿና በፍለጋዋ (በመዋቅሯ) ፍጹምነት ልትደነቅ እንደሚገባት ነገር። ግን አይደለም፤ የእግዚአብሔር ቤተ ክርስቲያን ለጥቅም እንጂ ለጌጥ አይደለችም። ምናልባት የጭንቅላት ዕውቀት፤ መመሪያ፤ ሥርዐት፤ ሁኔታዎች ከተመቹ የሕይወት መልክ ያስገኙ ይሆናል፤ የገሃነም ደጆች ሲመጡብን ግን ሁሉም ወዲያውኑ እውነተኛ ሁኔታችንን (ማንነታችንን) ያጋልጣሉ። በጣም ብዙዎች ሊያሰሰን አይተውታል፤ ተከትለውታል፤ አጋፍተውታል፤ ነክተውት ተፈውሰዋል፤ ግን አላወቁትም። ለተከተሉትም “በዚህ ዐለት ላይ እንነበላሁ” የሚሉ ቃላት ተነግረዋል። ልክ የጴጥሮስን ያህል ጥሩዎች እንደሆንን እንዲያውም ከእርሱ ትንሽ እንደምንሻል - እናስብ ይሆናል። እርሱ ተፈትኖ ወድቆአል። አምን፤ ግን እርሱ በውድቀቱ፤ ከሌሎች ፈጽሞ ካልወደቀት አይሻልምን? ጌታን ከዶአል - ግን ማልቀስ ችሎአል። ያውቃልና። ብዙዎች አልወደቁም፤ አያውቁምም።

በፈተና ጊዜ የሚያዋጣን፤ ከምንጩ የተገኘ ዕውቀት ነው። የቤተ ክርስቲያን አሳላት እርስ በርስ አይረዳዱ ማለቱ አይደለም፤ ነገር ግን ከሰማይ መገለጥ ከሌለ ከሰው ወደ ሰው የሚያልፈው ነገር ብቻ ጥቅሙ አናሳ ነው፤ አሳቱን አይቋቋመውም። ሰማዕት ለሚለው ቃላትን “ለአስተምህሮ የተሠሞ” የሚለው ሐሳብ እጅግ ሰጅተት ነው የምለው ለዚህ ነው፤ ለአስተምህሮ የሚሞተው ከቶ ማን ነው? ሠልጥኛለሁ የሚል ሰው መጽሐፍ ቅዱስን ከዚሁም

ጋር እምነቴ የተመሠረተበትን ታሪካዊ ሐቅ፤ እምነት የሚጣልበት አይደለም ብሎ ያረጋግጥ ይሆን ብዬ በአንድ ወቅት አሠጋ ነበር። ይህን ካደረገ ሁሉም ነገር ያልቅለታል ብዬ ዐሰብኩ፤ ግን ማመን ደግሞ አፈልጋለሁ። ይሁን እንጂ አሁን ሁሉም ሰላም ነው። ሰዎች ስፍር ቁጥር የሌለውን ከርከር ሁሉ ቢያመጡ፤ የሚያመጣው ለውጥ አይኖርም፤ ያመንኩትን ዐውቃለሁና፤ ከሰዎች የምናገኘው ዕውቀት ሊያታልለን ይችላል። ድንቅ ነው ቢባል ፍጹምነት የለውም፤ የቱንም ያህል ድንቅ ይሁን ልንረሳው እንችላለን። ነገር ግን አብ የሚያውቀውን ወልድን ለጴጥሮስ ገለጠለት። ይህ መገለጥ ክርስትና ነው።

ያለ እርሱ ቤተ ክርስቲያን የለችም። በቤተ ክርስቲያን ያለሁ እኔ ሊያሰሰ የእግዚአብሔር ልጅና ክርስቶስ እንደ ሆነ ዐውቃለሁ። ይህ የሁሉም ነገር እምብርት ነው። ለጴጥሮስ የሊያሰሰ መልስ፤ “በትክክል መልሰሃል” ሳይሆን “ይህን የገለጠልህ በሰማይ ያለው አባቴ እንጂ” የሚል ነው።

ስለዚህ ዐለቱ የቤተ ክርስቲያን ወሰኖች እስከ ምን ድረስ እንደ ሆኑ ይገልጻል። ከልብ የሆነ እንዲህ ያለ የእምነት መግለጫ ወደ እግዚአብሔር ድረስ ይደርሳል፤ እስከዚያ ድረስ ነው፤ ከዚያ አያልፍም። ይህ አጠቃላይ የእምነት መግለጫ አለመሆኑን ልብ በሉ፤ የመነጨው ከመገለጥ ነውና። ወይም ከአጠቃላይ መገለጥ አይደለም፤ ያን ሰው የሚመለከት ነው፤ ማለትም የሰውን ልጅ ከሚመለከተው የመነጨ ነው። የራሱን ማንነት ከመግለጥ በቀር እግዚአብሔርን የሚያረካው ሌላ ነገር የለም። ሊያሰሰ ብዙ ጊዜ “እኔ ነኝ” ይላል። “እንተ ነህ” ብለን ስንጠራው መስማት ይወዳል። ይህን የምናደርገው እጅግ አነስተኛ በሆነ መልኩ ነው። “እንተ ጌታ ነህ!” ሁሉም ነገር ትክክል በማይሆንበትና ሁሉም ነገር ምስቅልቅል በሚሆንበት ጊዜ አትጸልይ፤ ነገር ግን ሊያሰሰ ጌታ መሆኑን ዐውጅ። ዛሬ ዓለም በብጥብጥ ውስጥ ሳለ ተነሣና ሊያሰሰ የነገሥታት ንጉሥ፤ የጌቶችም ጌታ መሆኑን ዐውጅ። የምናውቀውን ስንናገር ሊሰማ ይወዳል። ቤተ ክርስቲያን የተመሠረተችው በመገለጥ ብቻ ሳይሆን በእምነት መግለጫም ነው፤ ይኸውም ስለ እግዚአብሔር የምናውቀውን በማወጅም ነው። ዛሬ ቤተ ክርስቲያን በዚህ ምድር ላይ የቆመች የክርስቶስ ድምጽ ናት።

ሞት የሲኦል ደጆች ጎይልና መሣሪያ መሆኑን እናይ ዘንድ እግዚአብሔር ዐይኖቻችንን ካልከፈተ በቀር፤ ይህን ማወጅ የቱን ያህል ዋጋ እንዳለው ማወቅ እንችልም። ነገር ግን ድንገት ከዚህ ቀደም ታይቶ በማይታወቅ ሁኔታ ድንጋጤ (ፍራቻ) በሚያሳድርብን ሁኔታ እምነት የማይሠራ ጸሎትም የማይሠራ መሆኑን

እንገነዘባለን፤ ከርስቶስን የማወጅ አስፈላጊነት እንማራለን፤ ይህን በማድረግም እግዚአብሔር እየተጠባበቀ ያለው ነገር ምን እንደ ሆነ እናስተውላለን፡፡ “አንተ ጌታ ነህ፤ አንተ አሸናፊ ነህ፤ አንተ ንጉሥ ነህ፡፡” ከሁሉ በላይ የሆነውና እጅግ ውጤታማ የሆነው ጸሎት፡ “ይህን አፈልጋለሁ” የሚለው ሳይሆን “አንተ ነህ” የሚለው ነው፡፡ በተሰጠን መገለጥ እንናገር፡፡ በጸሎት ስብሰባ፤ በጌታ አራት፤ በጌታ ፊት ለብቻ በመሆን፤ በተሰበሰበው ዓለም መካከል፤ ችግር ባለበት በጨለማ ወቅት፤ “አንተ ነህ” ብለህ ለማወጅ ተማር፡፡ ይህ የቤተ ክርስቲያን ድምፅ ነው፤ በምድርም ላይ የእግዚአብሔር ድምፅ ነው፤ ከሁሉም በላይ ሲኣል የሚፈራው ድምፅ ነው፡፡

ሰማያዊ ጥበብ

ሐዋርያው ጳውሎስ፤ እግዚአብሔር ዐላማውን ለማሳወቅ ደስተኛ በሆነባቸው በብዙ ሰዎች ሰልፍ መካከል ቁጥሏል፡፡ “እኔ የማድርገውን ከአብርሃም አስውራለሁን?” “የሴፍ ሕልም ዐለመ፤ ለወንድሞቹም ነገራቸው አነርሱም ... ጠሉት፡፡” “እኔ እንደማሳይህ ሁሉ (ሙሴን) ... እንዲሁ ሥሩት፡፡” “ዳዊትም፡- የሥራውን ሁሉ ምሳሌ አውቅ ዘንድ ይህ ሁሉ በእግዚአብሔር እጅ ተጽፎ መጣልኝ” አለ፡፡ “የዮና ልጅ ስምዖን ሆይ፤ በሰማያት ያለው እባቴ እንጂ ሥጋና ደም ይህን አልገለጠልህምና ብፁዕ ነህ፡፡” “ይህን ምስጢር በመገለጥ አስታወቀኝ ...፡፡” “የእግዚአብሔርን ምክር ሁሉ ነግራችኋለሁና፤ ምንም አላስቀረሁበችሁም፡፡” (ዘፍ 18፡17፤ 37፡5፤ 49፡1፤ ዘፀ 25፡9፤ 1ዘፍ 28፡19፤ ማቴ 16፡17፤ ኤፌ 3፡3፤ 6፤ ሐሥ 20፡27፡፡) ከእነዚህ ሰዎች መካከል አንዳቸውም በራሳቸው ማስተዋል ወደ እግዚአብሔር ሥራ አልመጡም፤ የእግዚአብሔር ሥራ ሁሉ የተገለጠው በክርስቶስ ባለው ዘላለማዊ ዐላማ ነውና፤ ያ ዐላማ ሊታወቅ የሚችለው ደግሞ መለኮት በሚያከናውነው መገለጥ ብቻ ነው፡፡ ለጮሌዎቹ ይህ እንዴት ያለ አስቸጋሪ ነገር ነው!

በብሉይ ኪዳን ውስጥ በምሳሌነት ከሚጠቀሱት አያሌ የእግዚአብሔር ባሪያዎች መካከል ዮሴፍ እጅግ ፍጹም ሰው ሳይሆን አይቀርም፡፡ ሆኖም መጽሐፍ ቅዱስ በእርሱ ባሕርይ ላይ ምንም ዐይነት ሕጽጽ - ባያመለክትም የእርሱ መንገድ ቀላል መንገድ አለመሆኑን እናውቃለን፡፡ የእርሱ ችግር የጀመረው መቼ ነበር? ርግጥ ነው፤ ችግሩ የመጣው ሕልሙን ተከትሎ ነው፡፡ በሕልሙ እግዚአብሔር ምን ሊያደርግ እንዳለበት አይደለም፤ የነገሮች መንደርደሪያ ሕልሙ ነበር፡፡ ሕልሞቹ መንፈሳዊ ራሳይን ይወክላሉ፡፡ በሕልሞቹ ወንድሞቹ ማየት ያልተቻላቸውን አይደለም፡፡ “ባለ ሕልም ይኸው መጣ” አሉ (ዘፍ 37፡19)፤

ጠሉትም፡፡ ነገር ግን በማየቱ እነዚህን ጭካኔ የተሞላባቸውን ተመክሮዎች መቋቋም ችሎ ነበር፤ እግዚአብሔርም በእርሱ አማካይነት ለምድራዊ ሕዝቡ ያለውን ዐላማ (ዕቅድ) መፈጸም ችሎ ነበር፡፡

ሙሴ በመጣ ጊዜ ሕዝቡ በሕዝብነት ተመሥርተው ነበር፤ ይሁን እንጂ በዚያው በግብፅ አገር ነበሩ፡፡ እግዚአብሔር እነርሱን ለማውጣት እርሱን አስነሣው፡፡ እግዚአብሔር የሕይወታቸው ማእከል ሆኖ እርሱ ከእነርሱ ጋር የሚኖረውን ግንኙነት እንዲያዩም ተደረገ፡፡ ሙሴ በተራራው ላይ ንድፍን (ምሳሌን) አየ፡፡ በዚህ ሂደት ውስጥ መለኮታዊ መገኘት (ሀልዎት) በመካከላቸው ሊሆን፤ የእስራኤል ሙሉ ሕይወትም በማደሪያው ድንኳን ዙሪያ ይኸከረከራል፡፡ ስለዚህ ሙሴ ማደሪያውን ለመገንባት ራሱን አሳልፎ የሰጠው የራሱን ሐሳብ ተከትሎ ሳይሆን የሴፍ እንዳደረገው ባየው መሠረት ነበር፡፡ ራሳይ እግዚአብሔር ምን ማድረግ እንዳለበት የእኛ ሐሳብ ሳይሆን፤ እርሱ ምን ሊያደርግ እንደ ሆነ ማየት ነውና፡፡

የእግዚአብሔር ሥራ የሚጀምረው የት ላይ ነው? በእርሱ በኩል መጀመሪያው የሚገኘው (ያለው) በዘላለማዊው ውስጥ ነው፤ በእኛ በኩል ግን የክርስቶስን መገለጥ የተቀበልንበት ያ መነሻ ነው፡፡ ከእኛ ጋር የእግዚአብሔር እውነተኛ ሥራ መጀመሪያ ራሳችንን ለእርሱ በቀደስን (በለየን) ጊዜ ሳይሆን በምናይበት ጊዜ ነው፡፡ ራሱን አሳልፎ መስጠት ከመንፈሳዊ ራሳይ መምጣት አለበት፤ የእርሱን ስፍራ ከቶ ሊወርስ አይችልም፡፡ የእግዚአብሔር ሥራ የሚጀምረው ከዚያ ላይ ነው፡፡ የእኛ ሥራ በማንኛውም ወቅት ሊጀምር ይችላል፤ በእኛ በኩል የእግዚአብሔር ሥራ እውን ሊሆን (ሊመጣ) የሚችለው ከመለኮት በተሰጠ ራሳይ ብቻ ነው፡፡

የእርሱን ግብ በክርስቶስ በኩል ማየት አለብን፡፡ ያለዚያ ማየት (ራሳይ)፤ ለእግዚአብሔር የምናቀርበው አገልግሎት የራሳችንን ሐሳብ አነሣሽነት የሚከተል ይሆናል፤ ከእግዚአብሔር ዕቅድ ጋር ሊስማማ አይችልም፡፡ ወደ ጳውሎስ ስንመጣ ለእርሱ ይህ መገለጥ ዕጥፍ መሆኑን እናስተውላለን፤ “ልጁን በእኔ ሁኔታ ሊገልጥ በወደደ ጊዜ” ይህ ውስጣዊ መገለጥ ነበር፤ ቃሉን ከወደዳችሁትም የሰማችሁ ነው (ከገላ 1፡15 ጋር ያነጻ)፡፡ “ከሰማይ የታየኝን ራሳይ እምቢ አሳልሁም፡፡” ያ ውጫዊ ራሳይ ነበር፤ ነገራዊ፤ ተጨባጭና ተግባራዊ ነበር (ሐሥ 26፡19)፡፡ የውስጡና የውጩ በአንድ ላይ ሙሉ የሆነውን ፍጹምነት እውን ያደርጋሉ፤ ይሁን እንጂ አንዱ ያለሌላው ብቃት የለውም፡፡ ዛሬ ለቤተክርስቲያንና ለእግዚአብሔር ሕዝብ አስፈላጊ የሆነውም ይኸው

ነው። የውስጥ መግለጥ ከውጫዊ ራሕይ ጋር መጓዝ አለበት፤ ይህም ጌታን በውስጥ ማወቅ ብቻ ሳይሆን፤ የእግዚአብሔርን ዘላለማዊ ዐላማ ማወቅ ነው፤ ከመሠረቱ ላይ ማቆም ብቻ ሳይሆን፤ በመሠረቱ ላይ እንዴት መገንባት እንደሚቻል ማስተዋልም ነው። እግዚአብሔር በጥቃቅን ሥራችን አይረካም፤ ይህ ተራ የቤት ሠራተኞች የሚያከናውኑት ሥራ ነው። እኛ ወዳጆች ነን፤ ወዳጆች ደግሞ ዕቅዱን ማወቅ ይኖርባቸዋል።

ጳውሎስን ራሱን አሳልፎ እንዲሰጥ ያደረገው ከሰማይ የመጣው ብርሃን ነበር። መታዘዝ የመጣው ከራሕይ ነው። ሁሉንም ነገር ለእግዚአብሔር አሳልፎ መስጠት ለእግዚአብሔር ውድ ነገር ቢሆንም፤ በደፈናው ራሱን አሳልፎ መስጠት ግን እርሱን በዘላቂነት አያገለግለውም። በመጀመሪያው ራሱን አሳልፎ በመስጠትና የእግዚአብሔርን ዕቅድ ይበልጥ በማወቅ ራሳችንን ለእግዚአብሔር አሳልፈን በምንሰጠው መካከል ልዩነት ያለ ይመስለኛል። የመጀመሪያው ድነታችንን መሠረት በማድረግ የተከናወነ ግለሰባዊ ነው፤ እግዚአብሔርም በእርሱ ላይ ብርቱ የሆነ ኅላፊነት ይወጣ ዘንድ ላያስጨንቀን ይችላል። ነገር ግን እግዚአብሔር ምን እንደሚፈልግ በገለጠ ጊዜና ምን ተፈጽሞ ለማየት እንደሚችል ሲያሳየን፤ ጉዳዩ ተከናውኖም ፈቃዳችንን ሲጠይቅና ምላሻችንን ሲቀበል፤ በመለየቱ ረገድ ከእኛ የሚጠይቀው ነገር ብርቱ ይሆናል። በዐዲሱ ግንዛቤያችን መሠረት ቃል ገብተናል፤ በገባነው ቃል መሠረትም ዐዲስ አድርጎ ይቀበለናል። ምንጊዜም እያደር ለተገለጠለት ራሕይ ጳውሎስ አምቢተኛ ባለመሆኑ እግዚአብሔር ይመስገን። በሁሉም ውስጥ እርሱ ዐልፎበታል።

ዛሬ የእግዚአብሔር ዐላማ ራሕይ የእግዚአብሔርን ሕዝብ ሁሉ ወደ አይታ ያመጣል፤ ይሁን እንጂ ይህ ለእግዚአብሔር ሕዝብ ሁሉ ነው። ይህም ከዚህ ቀደም ዘወትር እንዲህ አልነበረም። የብሉይ ኪዳን ቅዱሳን ያዩት ትልቅ ነገር የሰማያዊ ቤተ ክርስቲያን ምሳሌ ቢሆንም እንኳ፤ ያዩት ነገር የዚህ ምድር ሰዎችን የሚመለከተውን ነገር ብቻ ነበር። ያ ራሕይ የተሰጣቸው ሰዎች ደግሞ እንደ ዮሴፍና እንደ ሙሴ ያሉ የተመረጡ ሰዎች ብቻ ነበሩ። የጋራ ባሕርይ (የሁሉም ባሕርይ) አልነበረም፤ ለጥቂቱ ብቻ የተሰጠ ሰማያዊ ሀብት እንጂ። ነገር ግን ዛሬ ከዚያ የተለየ ነው። ዛሬ ሰማያዊ ራሕይ ለመላዋ ቤተ ክርስቲያን ነው። በዐዲስ ኪዳን ውስጥ እግዚአብሔር ጳውሎስንና ሌሎችን የመረጣቸው ቢሆንም ዐላማው ለእንዱ ወይም ለሁለቱ ብቻ ራሕዩ ተወስኖ እንዲቀር ሳይሆን ሁሉም እንዲያዩት ነው (ኤፌ 1፡18)። ይህ የዚህ ዘመን ልዩ ባሕርይ ነው።

አስፈላጊ በሆነ ምንባብ በኤፌሶን ምዕራፍ 3 ላይ ጳውሎስ “ለእናንተ ስለ ተሰጠኝ ... ስለ እግዚአብሔር ጸጋ መጋቢነት” ይላል። በመግለጥ ለእርሱና ለሌሎች እንዲታወቅ ስለ ተደረገው የ“ክርስቶስን ምስጢር” ይነግራቸዋል። ይህ ብዙ “ልዩ ልዩ የእግዚአብሔር ጥበብ” መንፈሳዊ ነገሮችን ለሚያከብሩት ሁሉ እግዚአብሔር በቤተ ክርስቲያኑ በኩል ይታወቅ ዘንድ ያቀደ መሆኑን ማብራራቱን ይቀጥላል (ቁ. 10-11)። ስለዚህ ለዚህ ግብ በመጀመሪያ የእርሷ ሀብት መሆን አለበት፤ በዚህ ጉዳይ ላይ የጳውሎስ ሚናም በአንድ ዐላማ ላይ የተገዛ ነው፤ ይኸውም ለሁሉ “እገልጥ ዘንድ” ያለው ነው (ቁ. 9)።

በአንድ ዐረፍተ ነገር ሲጠቃለል ለሐዋርያው የእግዚአብሔር ጸጋ የተሰጠው በእርሱ ጥረቶች በኩል ቤተ ክርስቲያን ራሕይን ታይ ዘንድ ነው። “ለሁሉም የሚለው የጳውሎስ ቃል እያንዳንዱን አማኝ የሚያካትት ቢሆንም፤ የእግዚአብሔር ሙሉ መገለጥ የግለሰብ ሀብት አይደለም። በቤተ ክርስቲያን በኩል እንዲታወቅ የሚደረገው ሊታይ የሚችለው በቤተ ክርስቲያን ብቻ ነው። የክርስቶስን ፍቅር ልክ ልናስተውል የምንችለው “ከቅዱሳን ሁሉ” ጋር ነው። “እስከ እግዚአብሔርም ፍጹም መላት” የምንደርሰው በዚህ ብቻ ነው (ኤፌ 3፡18፤ 19)።

የብርሃን ከቡርካት

የራሕይን ስፍራ የሚወስድ አንድም ነገር ባይኖርም እንኳ፤ አሁንም ችግሩ ያለው ሰዎች እንዳያዩ ከማድረጉ ላይ ነው። ሐዋርያም ከልብ የሚጸልይበት ርእሰ ጉዳይ ነበር (ኤፌ 1፡15-18)። የእግዚአብሔርን ዕቅድ ስለ መስማት ወይም በቃል ስለ ማጥናትና ይህንንም ለሌሎች ስለ መድገሙ እንኳ ችግር የለም፤ ችግሩ ያለው ምንጊዜም ከማየት ላይ ነው። ሁሉም መንፈሳዊ ሥራ የተመሠረተው ደግሞ በማየት ላይ ነው። ይሁን እንጂ እግዚአብሔር በተለየ መንገድ የተገኘውን በጸጋው ሊባርከው ይችላል፤ ይባርከዋልም። ይህ ግን ከሰንት አንድ ነውና ለአደጋ የተጋለጠ ነው። ሰዎች የእግዚአብሔርን ዐላማ ስለ መስማታቸውና በእእምሮ ስለ ማስተዋላቸው ጉዳይ ሰይጣን ግድ የሌለው ከዚህ የተነሣ ነው። ከፍተኛ ፍርሃቱ (ሥጋቱ) ያን ዐላማ አስመልክቶ ሰዎች የውስጥ ብርሃን እንዳያገኙ ነው። ውስጣዊ ብርሃን ካላቸው የዐዲስ ብርታትና ኀይል መግባት እንደሚኖራቸው ያውቃል፤ ቤተ ክርስቲያንን፤ ሥራንና ጦርነትን ሁሉንም ነገር በዐዲስ ብርሃን ያያሉ።

ራሳይ ምንድን ነው? የመለኮታዊ ብርሃን መታየት ነው። የዚያ ብርሃን መሸፈን ማለት ውድመት ነው። “ወንጌላችን የተከደነ ቢሆን እንኳ የተከደነው ለሚጠፉት ነው” (2ቆሮ 4፥3)። ነገር ግን “እግዚአብሔር ብርሃኑን በልባችን አብርቶአልና” (ዐመት) እንዲሁ ማየትም ድነት ነው። በአዳኙ ገጽታ ላይ ከብርን እንዳየን ወዲያውኑ በዚያኑ ወቅት ድነናል። አስተምህሮውን እንዲሁ ብናስተውልና ከእርሱም ጋር ብንስማማ፤ እውነት የሆነውን አላየንምና ምንም ነገር አይሆንም። ነገር ግን እርሱን በትክክል ወዲያው እንዳየነው በዚያ ወቅት ተመክሮው ይኖረናል።

ይህም በአሉታዊና በአምነታዊ መልኩ ለጎጠኦትና ለአዳኙ ለሁለቱም እውነት ነው። ከመለወጥ በፊት መዋሽት ትክክል ስላለመሆኑ አስተምህሮ ይናገራል። በቃሉ ላይ ያየታል። ቃሉ መዋሽት ጎጠኦት ነው ብሎ መናገሩንም ያውቃሉ፤ በእጅጉም ይዋሻሉ! ከዚያም አንድ ቀን ተለወጠ። ስለ መዋሽት ባገኙት አስተምህሮ ላይ ብዙ ርቀው አልሄዱም፤ ነገር ግን ሳይነገራቸው መዋሽት ትክክል እንዳልሆነ ወዲያውኑ ያያሉ። በወዲስ ደመናብ እስካሁን ድረስ ዐስሮ ከያዛቸው ልማድ በድንጋጤ ይሸማቀቃሉ። ምንድን ነው የሆነው? ብርሃን እውነተኛ ባሕርይውን (ተፈጥሮውን) ግልጽ አድርጎታል፤ የገለጠው ብርሃንም ውሸትን ይገድላል። እስካሁን ድረስ ሥነ ምግባር የነበረው አሁን ውስጣዊ ተመክሮ ሆኖአል። ተመክሮም እንደ ራሱ አንድ ድነት በውስጥ የበራውን ብርሃን እንደ ፍቶግራፍ ወዲያውኑ ይከተላል። መከለያውን እንደገለጣችሁ ሥዕሉን ታገኛላችሁ። እግዚአብሔር በቤተ ክርስቲያን ላይ ለማድረግ የሚፈልገው የእግዚአብሔር ዐላማ ራሳይም ተመሳሳይ ባሕርይ አለው፤ በውጤቱ ረገድም ከሥር ነቀልነት አነስ ያለ አይደለም። ነገር ግን ግድ መሰኘቱ ለግለሰብ ሳይሆን በክርስቶስ በኩል ያለውን ሙሉውን የእግዚአብሔር ዕቅድ የሚያካትት በመሆኑ አንድምታው ከፍ ያለ ነው። ቀደም ሲል አንዳልነው ለእግዚአብሔር ስለምንሰጠው አገልግሎት ያለንን ፅንሰ ሐሳብ ሲለውጥ ይችላል።

እስካሁን ድረስ ለእርሱ ስናከናውን የነበረውን ሥራ በግብታዊነት ለመለወጥና አሸቀንጥረንም ለመጣል እንጀምር ማለቱ አይደለም። እግዚአብሔር እንዲህስ አያድርግብን! ውጫዊ ነገሮችን መለወጥ ጥቅም የለውም። እግዚአብሔር ያልፈቀደውን ነገር ማከናወንና ማሻሻል አንችልም፤ ወይም እርሱ የሚሠራውን ሥራ ወርውሮ ለመጣል እንደፍርም። ውጫዊ በሆኑት ነገሮች ላይ ዐመፅ ስናደርግ፤ ያ ብርሃን በእኛ ውስጥ ያለውንና

ከእግዚአብሔር ያልሆነውን ይገድላል። ነገሮችን በአእምሮአችን የመያዝና ከእነርሱም ጋር የመቁራጥት ጉዳይ አይደለም። ማስተዋል የማንችላቸው አንዳንድ ነገሮች አሉ። ነገሩ የማየት ወይም ያለማየት ጉዳይ ነው። ሁሉም ነገር ከአማራጮቹ አንዱ ነው ብርሃን ወይም ጨለማ፤ ሕይወት ወይም ሞት። እንዲሁ የአስተምህሮ ጉዳይ ቢሆን ኖሮ ከአእምሮአችን አስወግደን ወዲያውኑ አንረሳው ነበር። ነገር ግን ነባራዊና ሰማያዊ ራሳይ “ልጁ በእኔ ተገልጦ” ሆኖአል፤ ሁለቱ አንድ ናቸው፤ የሚኖረውንም (መኖር ያለውን ደግሞ) ማስታወስ ወይም መርሳት አያስፈልግም። መንፈሳዊ ራሳይን መያዝ ወይም ለመጨበጥ መመከር አስፈላጊ አይደለም። እኛን ይዘናል። የእግዚአብሔርን ዕቅድ ከውስጥ ማየት ማለት በሥራም ሆነ በመንገድ ረገድ አማራጭ አለመኖር ማለት ነው። ስለዚህ የእርሱን መንገድ መከተል ወይም ሞት ነው።

ብርሃን የምንፈልግ ከሆነ ብርሃን ሊኖረን ይችላል። ብርሃን እንዲኖረን ካልፈለግን እርሱን መጋረድ አለብን። ርግጥ ነው ይህ ሊፈጸም ይችላል፤ አንድ ሰው ትንሿ ቅጠል አንድን ኮከብ ልትደብቅ ትችላለች ብሎአልና። የዘላለምን ክብር መናኛ የሆነ አንቅፋት እንዲጋርደው ልናደርገው እንችላለን። ነገር ግን ብርሃን ትንሽ ዕድል ካገኘ በትንሿ ቀዳዳ እንኳ ሳይቀር ሊገባ ይችላል። “ዓይንህ እንግዲህ ጤናማ ብትሆን ሰውነትህ ሁሉ ብሩህ ይሆናል” (ማቴ 6፥22)።

የመንፈሳዊ ራሳይ ምስጢር ለሚያስከፍለው ዋጋ ዝግጁ መሆን ነው፤ ይህም ለእግዚአብሔር ብርሃን ትሑት የሆነ የመንፈስ ግልጽነት ነው። “ዝቅ ያሉትን በፍትሕ ይመራቸዋል፤ ለትሑታንም መንገዱን ያስተምራቸዋል። እግዚአብሔር ምስጢሩን ከሚፈሩት ወዳጆቹ አይሰውርም፤ ኪዳኑንም ይገልጥላቸዋል” (መዝ 25፥9፤ 14) (አመት)። “ጌታ ሆይ፤ ብርሃንን ለመቀበል ማንኛውንም ዋጋ ለመክፈል ዝግጁ ነኝ፤ ብርሃንን አልፈራም። ማንኛውንም ጥቃቅን ሥራዬን ለአንተ ስል ፍለጋ አካሂጄ የአንተን የዐላማ ብርሃን ለማብራት ፈቃደኛ ነኝ።”

እነዚህን ጥናቶች እየተከታተልን ስንጓዝ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ከእግዚአብሔር ዐላማ የአንዳንዱ ግዙፍነት ግልጽ እንደሚሆንልን ተስፋ አደርጋለሁ። ሆኖም ይህ በቂ አይደለም። ጸሎቴ፤ ናፍቆትም ክርስቶስን በሙላቱ እናይ ዘንድ ነው። ሰዎች መልካምና ነው ብለው እንደሚያስቡት እንደ ቅዱሳን መጻሕፍት አስተምህሮ መሠረት መልካምና ቅን ቤተ ክርስቲያን ከዚህ በኋላ እንገነባ ዘንድ ፍለጋ ማድረግ በቂ አይደለም፤ ጸሎቴ ናፍቆትም ክርስቶስን በሙላቱ እናይ ዘንድ ነው። የምንጮኸበት ጉዳዮችን ብርሃን ነው። ብርሃንን

በመጋፈጥ መድፈር አለብን። “ጌታ ሆይ፤ እንደ አስጢፋኖስ የሰውን ልጅ በሰማይ እንዳይ፤ በእርሱ ብርሃንም (በጌታ ኢየሱስ) ቤተ ክርስቲያን እንዲሁም ሥራህ ምን እንደ ሆነ እንዳይ ስጠኝ። ከዚያም እንደኖርና እንደሄድ ብቻ ሳይሆን በብርሃን ውስጥ አሠራ ዘንድ ጸጋን ስጠኝ። የእግዚአብሔር ሥራ ድንቅ ገጽታ አስተምህሮ ሳይሆን ሕይወት ነው፤ ሕይወትም በእግዚአብሔር ብርሃን መገለጥ ይመጣል። ከአስተምህሮ ጀርባ ከቃላት በቀር ሌላ ነገር ላይኖር ይችላል። ከመገለጥ ጀርባም እግዚአብሔር ራሱ አለ።

ምዕራፍ ስድስት

ባለ ክብር የሆነችዋ ቤተ ክርስቲያን

ኢየሱስ የቤተ ክርስቲያኑን ርእሰ ጉዳይ ሲያስተዋውቅ በቀጥታ ወደ ዐለቱ ያመጣናል። እርሱ ራሱ፤ “የተፈተነው፤ የከበረው፤ መሠረቱ የጸናው የማዕዘን ድንጋይ” የተባለለት ነው (ኢሳ 28፥16) (አመት)። ሕይወት ያለውና በደሙ የተቤዠ እያንዳንዱ የእግዚአብሔር ልጅ በዚህ መሠረት ላይ ቆሞአል። በመሠረቱም ላይ ይገነባል። አላማንም በዚህ ላይ ፈጽሞ ድርሻ የላቸውም። ዓለም ዐቀፍ ቤተ ክርስቲያን ወይም የሰባኪዋ ቤተ ክርስቲያን መርሕ እንድና አንድ ነው። ክርስቶስ እኛ እንድንመጣ የሆነንበት፤ የተቀረጽንበትና የተገጠምንበት “የተፈተነ ድንጋይ” ነው።

ጳውሎስም ይህን መነሻ ነጥብ አድርጎ ይወስዳል፤ ሊሆን የሚችለው በርግጥ ይህ ነውና። ለቆሮንቶስ ሰዎች ከጻፋቸው በአንዱ መልእክት ላይ “የእግዚአብሔር ሕንፃ ናችሁ” በማለት ይጽፋል፤ በመቀጠልም እንዲህ ይላል፤ “እንደ ብልጎተኛ የአናጺ አለቃ መሠረትን መሠረትሁ፤ እያንዳንዱ ግን በእርሱ ላይ እንዴት እንዲያንጽ ይጠንቀቅ። ከተመሠረተው በቀር ማንም ሌላ መሠረት ሊመሠርት አይችልምና፤ እርሱም ኢየሱስ ክርስቶስ ነው።” በሌላ አባባል መሠረቱን የመምረጥ ጉዳይ ከቶ የእኛ ኅላፊነት አይደለም። እግዚአብሔር ራሱ መሠረቱን ጥሎአል፤ ማንም ሰው ሌላ መሠረት ሊጥል አይችልም፤ ማንም ሰው በሌላ ቦታ መጀመር አይችልም። ሐዋርያት ይህን ይመሰክራሉ፤ እግዚአብሔርም የእኛን ርግግጦሽ አይፈልግም፤ እርሱ ሠርቶታል፤ የሚሠራውንም ያውቃል። አንዲት ነፍስ ወደ ክርስቶስ ሳትመጣ፤ ክርስቶስም ወደ ሕይወት ሲገባ፤ ያ መሠረት ተጥሎአል። በዚህ መሠረት ላይ የእግዚአብሔር ልጅ ቆሞአል፤ በዚህም ላይ ይገነባል። ይሁን እንጂ ዋናው ጉዳይ በመሠረቱ ላይ የሚያስቀምጠው ነገር ነው።

እግዚአብሔር ጥራትን ያያል። ሥራውን ስንሠራ ምን እንደ ተጠቀምን የሚያሳስበውን ያህል እኛ ሥራውን ስለ መሥራታችን ይህን ያህል አያሳስበውም። ብዙዎች፤ “ሥራዬን ከሠራሁ፤ ያ በርግጥ በቂ ነው” ይላሉ። ራሳችንን ለሥራው አሳልፈን በመስጠት በመሠረቱ ላይ ብንገነባም፤ እነዚህ ነገሮች አስፈላጊ ቢሆኑም እግዚአብሔር ያገለገልነው ስለ መሆናችን እንዲሁ አይጠይቅም። የእርሱ ጥያቄ ከዚህ የላቀ ጥልቅ ነው። የሚጠይቀው እነዚህን ነገሮች ለማከናወን ምን ምን ነገሮችን እንደ ተጠቀምን ነው። እግዚአብሔር

የሚመለከተው የተከናወነውን ሥራ ሳይሆን፤ ሥራውን ለማከናወን የተጠቀሙባቸውን ነገሮች ነው። ከእነዚህ ነገሮች መካከል ማን ወንጌልን እንደ ሰበከ ነው፤ የዐይነት (የጥራት) ልዩነት እንዳለ ያውቃል፤ ጠንካራውንም ሠራተኛ ከአስመሳዩ ሠራተኛ በፍጥነት ይለያል። መንፈሳዊ እውነትን ከሚያዩት መካከል በአይታቸው ውስጥ ተመሳሳይ ልዩነትን ያያል። ከሚጸልዩት መካከል በአያንዳንዱ “አሜን” ጀርባ ምን እንዳለ ይለያል። ጳውሎስ ባስጠነቀቀን ጊዜ ይህን ማለቱ ነው። “ማንም ግን በዚህ መሠረት ላይ በወርቅ ቢሆን፤ በብርም፤ በከበረ ድንጋይም፤ በእንጨትም፤ በሣርም ወይም በአገዳ ቢያንጽ፤ የአያንዳንዱ ሥራ ይገለጣል፤ በእሳት ስለሚገለጥ ያ ቀን ያሳያልና፤ የአያንዳንዱም ሥራ እንዴት መሆኑን አሳቱ ይፈትነዋል” (ቁ. 12:13)።

ለማንባታ የሚያስፈልግ ነገር

ዋናው ጉዳይ ከብደት ነው። ዕንጨት፣ ድርቆሽ፣ እና አገዳ ርካሽ፣ ቀላልና፣ ጊዜያዊ ናቸው፤ ወርቅ፣ ብርና የከበሩ ድንጋዮች ሚዛን የሚደፉና ዘላለማዊ ናቸው። ከብደት ያላቸው ብረቶች፣ የመለከታዊ ባሕርይና ክብር ወርቅ፣ የቤዛ ሥራው ብር እነዚህ ሁሉ ዋጋ የሚሰጣቸው ነገሮች ናቸው። በእግዚአብሔር ፊት ዋጋ ያለው የምንሰብከው ርአስ - ጉዳይ ብቻ ሳይሆን እኛ ሆነን የምንገኘው ነው። ከፍተኛ ዋጋ ያለው በእግዚአብሔር ሥርዐት፣ በእግዚአብሔር ፈተና፣ በመንፈስ ቅዱስ የትዕግሥት ሥራ መሠረት በእኛ ላይ የተቀረጸው የክርስቶስ ባሕርይ እንጂ አስተምህሮ አይደለም። ሥራችን በዚህ ዐይነት መንገድ ሲከናወን በመጨረሻ የእሳትን ፈተና እንደሚያልፍ ርግጠኞች ልንሆን እንችላለን። ከእግዚአብሔር የሆነው ሥራ በመስቀል ላይ የተሰቀለ ሥራ ነው። “ጉልሕ ሆኖ የሚታየው ፍላጎት የት ላይ ነው? ምን ሐሳብና ዐቅም አለኝ? ምን ያህል ልሠራ እችላለሁ? አስተምህሮውን በፍጥነት እንደምን ወደ ተግባር አተረጎማለሁ?” ሳይሆን “እግዚአብሔር ወዴት ነው የሚንቀሳቀሰው? እኔ እንድፈጽመው የእርሱ ፈቃድ የቱን ያህል ነው?” በዚህ ጉዳይ ላይ የመንፈስ ቅዱስ ሐሳብ የት ላይ ነው? በእውነት የተሰቀለ ባሪያ ጥያቄዎች እነዚህ ናቸው። የእግዚአብሔርን “ሂድ”፣ የእግዚአብሔርን “ተናገር” ያስተውላል፤ እንደዚሁም “ቆይ” የምትናገረውም ይህን ያህል ነው ሂድ” የሚለውንም ያስተውላል። የራሱን ድካምና ባዶነት ልብ በማለት እጅግ ታላቅ የሆነው ትምህርቱ መንገዱን ለእግዚአብሔር አሳልፎ መስጠትና እርሱ ሲንቀሳቀስ ማየት ነው።

ችግሩ ያለው ይህን ሳናስተውል ከመቅረታችን ላይ ነው፤ በእግዚአብሔር ሥራ ውስጥ ሰው በራሱ ምንም ጥቅም የለውም። ዕንጨት፣ ድርቆሽ፣ አገዳ

(የቁረን እህል) በሰውና በሥጋ ውስጥ በዐይነትነት የሚገኘውን ያመለክታሉ። ተራ የሆነውን፣ መደዴ፣ ቀላልና ብዙ ዋጋም የማያስከፍለውን፣ እናም ጠፊ የሆነውን ያመለክታሉ። ዛሬ ሣር ምድርን በውበት ያስጌጣል፤ ነገር ግን ነገ የት አለ? የሰው አእምሮ ቅዱስ መጽሐፍን በቃል እንድንይዝ ያስችላል፤ የንግግር ችሎታም ሰውን የመሳብ ጎይል አለው፤ ውስጣዊ ስሜት ሊነዳን ይችላል፤ ስሜትም ምሪትን የሚሰጥ ይመስላል፤ ነገር ግን ወዴት ነው የሚመራው? እግዚአብሔር ከእነዚህ በላይ የሆነውን ተጨባጭ ዕሴትን ይመለከታል። ብዙዎቻችን በደንብ መስበክ እንችላለን፤ ነገር ግን ስሕተተኞች ነን። ስለ ሥጋ እንናገራለን፤ ነገር ግን አደጋውን እናውቅም፤ ስለ መንፈስ ቅዱስ እንናገራለን፤ ነገር ግን በእውነት ቢያንቀሳቅስን ኖሮ እርሱ መሆኑን ልብ እንል ይሆን? ለእግዚአብሔር የምናከናውነው ሥራ በፈቃድና በዐላማው ላይ የተደገፈ ሳይሆን በስሜታችን ላይ ነው፤ እግዚአብሔር ይቅር ይበለንና የተደገፍነው በአየሩ ሁኔታ ላይ ነው። እንደ ገለባና እንደ ቁረን እህል በነፋስ ይጠረጋል። ትክክለኛው ስሜት ከመጣ ብዙ ልናከናውን እንችላለን፤ የማይመች ሁኔታ ሲፈጠር ግን መሣሪያዎችን እንድ ሳይቀር ርግፍ አድርገን ልንተው እንችላለን። እንዲህ መሆን የለበትም፤ አንድ ቀን አሳት እንደሚያረጋግጠው፣ በስሜት የተደገፈ ሥራ ወይም በመነቃቃት ነፋስ የተደገፈ ሥራ ለእግዚአብሔር ይህን ያህል ጥቅም የለውም። ስሜት ኖረም አልኖረ እግዚአብሔር ሲያዝ ያዘዘውን ማከናወንን መማር ይኖርብናል።

እንዲህ ያሉ ፋይዳዎች (እሴቶች) ዋጋ ያስከፍላሉ። የሚያስከፍሉትን ዋጋ ለመክፈል ፈቃደኞች ያልሆኑት ወደ እነርሱ ከቶ አይመጡም። ጸጋ በነጻ ይገኛል፤ ይህ ግን በነጻ አይገኝም። ውድ ድንጋዮችን የሚገዛ ከፍተኛ ዋጋ ብቻ ነው። ብዙ ጊዜ፣ ይህ ከልክ በላይ ዋጋ የሚያስከፍል ነው፤ ብለን ለመጮኽ እንፈልጋለን። በእጁ ሥር በተማርነው ትምህርት በኩል እግዚአብሔር የፈጸማቸው ነገሮች፣ እነርሱን ለመማር ዳተኞች ብንሆንም አንኳ እነዚህ ጉልበትና ጊዜ ሊጠፋቸው የሚገቡ ነገሮች ናቸው። በዚህ መካከል ጊዜ ዋና ጉዳይ ነው። ከእግዚአብሔር አንጻር አንዳንድ ነገሮች በራሳቸው ጊዜ ይጠፋሉ፤ አሳትን መጠበቅ አስፈላጊ አይደለም። እውነተኛ ነገር ያለው ጸንቶ በሚገኘው የእግዚአብሔርን የፈተና ጊዜ በሚያልፈውም ላይ ነው። እኛን ወደ ብልጽግና ስፍራው ለማምጣት እግዚአብሔር “በእሳትና በውሃ አሳልፈሃለሁ” ባለው መሠረት በእርሱ ቸርነት በሚሰጠን በሐዘንና በችግር ውስጥ በማለፍ ውድ ድንጋዮች እዚህ ላይ ይገኛሉ። ሰው የውጭውን ገጽታ ያያል፤ እግዚአብሔር ግን የውስጡን ዋጋ ያያል። በማንኛቸውም ዐይነት ፈተናዎች ውስጥ

በማለታችሁ አትደነቁ። ከእርሱ እጅ የተገኙ አንደ መሆናቸው ለእርሱ ውድ ወደ ሆነው ሕይወት ለማምጣት ርግጠኛ መንገድ ናቸውና።

በአንድ እጅ ሰጥተው በሌላ እጅ ለሚወስዱት ጮሌዎች እግዚአብሔር ምሕረት ያድርግላቸው። ለእግዚአብሔር ሲባል የተደረገው ንግግር እንኳ ያለ ዋጋ አይከናወንም። ዕቃው ቀላል ወይም ከባድ የመሆኑ ጉዳይ ነው፤ ከብደት የነገሩን ዐይነት ያሳያልና። ሁለት ሰዎች ተመሳሳይ ቃላትን ሊጠቀሙ ይችላሉ፤ በቀላሉ የማታልፉትን ጠቃሚ ነገር ከአንዱ ታገኛላችሁ፤ ከሌላው ግን ምንም አታገኙም። ልዩነቱ ያለው በሰውየው ማንነት ላይ ነው። ምንጊዜም መንፈሳዊ ፋይዳ ባለበት ውስጥ ስታልፉ ታውቃላችሁ። ለምሳሌ እርሱን በማየት በየዕለቱ የሚኖረውን ሕይወት፤ ስለ ጌታ ምጽዐት የሚቀርበው የቱም ዐይነት ንድፈ ሀሳብ (ትወራ) አይተካውም። ከዚህ ልዩነት ማምለጫ የለም፤ ለእውነተኛው ነገር ደግሞ ትክ የለውም። ስለ መንፈሳዊ ጉዳዮች ብዙ ባንል ሳይሻል አይቀርም፤ ምክንያቱም እንዳንዶቻችን እንደምንኖረው አይደለንም።

እንግዲያስ እግዚአብሔር ስለ ቤቱ ቁሳቁሶች ግድ ስላለው አይግረማችሁ። የአልማዝ መልክ ያለው ጌጥ የተወሰነ ውበት ሊኖው ይችላል፤ እውነተኛውን ጌጥ በአንድ ወቅት ያገኘች ሴት ያን የአልማዝ መልክ ያለውን ጌጥ ጉዳዩ የምትል የትኛዋ ናት? ሐዋርያው ጳውሎስ ዋጋ የሰጠውን ነገር በግልጽ አመልክቶናል። ዐሥር ሽኩም ገለባ ከአንድ የከበረ ደንጋይ ዋጋ ከቶ ሲዳረስ አይችልም። ሥጋ ሁሉ፤ እንግዳ ደራሽ ስሜት ሁሉ፤ በዐይነትነቱ የሰው የሆነው ሁሉ ሣር ስለ ሆነ፤ መጥፋት አለበት። የክርስቶስ የሆነው ወርቁ፤ ብሩ፤ የከበሩ ደንጋዮች፤ እነዚህ ብቻ ዘላለማዊ፤ የማይበሰብሱ፤ የማይጠፉ ናቸው።

ይህ ዘላቂ የሆነው የቤተ ክርስቲያን ባሕርይ ነው የእኛን ሐሳብ መማረክ ያለበት።

በሰማያት ዘላለማዊ የሆነው

የክርስቶስ ቤተ ክርስቲያን ታላቅ ክብር የተሰጣት በሐዋርያው ጳውሎስ የኋላ ጽሑፍ፤ በተለይም በኤፌሶን መልእክት ላይ ነው። በቤትነቷ (በማደራያነቷ)፤ በአካልነቷ በክርስቶስ መሸርነቷ፤ በእግዚአብሔር ሕዝብነቷ፤ ቤተ ክርስቲያን የኤፌሶን መልእክት ልዩ ዋና ሐሳብ ናት። የአካል ጌታ የሆነው (ምዕ 2)፤ ቤቱ የተሠራበት ነገር (ምዕ 7)፤ የቤተ ክርስቲያን ዘላለማዊ ምስጢር (ምዕ 3)፤ የአካል እድገት (ምዕ 4)፤ የመሸራዋ ውድነት (ምዕ 5)፤ የእግዚአብሔር ሕዝብ ጦር ዕቃ (ምዕ 6) አሉልን፤ እነዚህ እያንዳንዳቸው

የሚታዩትም በዘላለማዊው ዐውድ ውስጥ ነው። ከእነዚህ ሦስተኛውን ተመልከተናል፤ አሁን ደግሞ ስለ ምዕራፍ 1፤ 2፤ እና ስለ ምዕራፍ 5 በመጠኑ መናገር ይኖርብናል።

ዛሬ እግዚአብሔር ምን እየሠራ ነው? የኤፌሶን መልእክት ይህን ጥያቄ ለመመለስ ይረዳናል። በመጀመሪያ ሐዋርያው ወደ ኋላ መለስ ብሎ ይመለከታል፤ “እንደ ፈቃዱ ምክር ሁሉን የሚሠራ እንደ እርሱ አሳብ፤ አስቀድመን የተወሰንን፤ በክርስቶስ ደግሞ ርስትን ተቀበልን” (1፡11)። እዚህ እግዚአብሔር ሲሠራ ያሳየናል፤ የሚሠራው ተስፋ ከተደረገ ግብ እንጻር ሳይሆን ቁልጭ ብሎ ከተቀመጠ ዐላማ አኳያ ነው። የእግዚአብሔር ዘላለማዊ ሥራ በመጀመሪያ አስቀድሞ ባለፈው ላይ ከመድረሱ የተነሣ ነው “በሚመጣው ዘመንም የሚደርሰው” (2፡7)።

ቀጥሎ ሐዋርያው ወደ ፊት ይመለከታል። እግዚአብሔር፤ “በክርስቶስ ለማድረግ እንደ ወደደ እንደ አሳቡ፤ የፈቃዱን ምስጢር አስታውቆናልና፤ በዘመን ፍጻሜ ይደረግ ዘንድ ያለው አሳብም በሰማይና በምድር ያለውን ሁሉ በክርስቶስ ለመጠቅለል ነው” በማለት ያረጋግጣልናል (1፡9፤ 10)። በዚህ በመጨረሻው ሐረግ በጊዜ ውስጥ የእግዚአብሔርን ሥራ ያጠቃልላል፤ ይገልጻልም፤ ይኸውም፤ “በሰማይና በምድር ያለውን ሁሉ በክርስቶስ ለመጠቅለል ነው።” ሁሉም ነገር ሳይካተት እንዳይቀር በመላላው ውስጥ ሁሉም ነገር ከስምረት ውጭ እንዳይሆን፤ አሁን ቅምሻቸው ያደረጉትን በራሱ ላይ እውን ሆኖ እንዲያስተውሉት ነው፤ ግቡም ይኸው ነው።

ነገር ግን በዚህ ፈንታ፤ ዛሬ የጋራ ተመክሮአችን ምንድን ነው? ምናልባት እኛ የተወሰንን ሰዎች በአንድ ላይ በእግዚአብሔር ፊት አለን፤ በመካከላችን የሚያልፈውም ከክርስቶስ የተነሣ እውን የሆነ ነው፤ ሙላት ላይ የደረሰን መስሎ ለእኛ መሰማቱም መልካም ነው። ነገር ግን ከአንድ ደረጃ ላይ ሲደረስ ከመካከላችን አንዱ ስለ ራሱ የተሻለ ማወቅ ወይም መጸለይ ያለበት፤ ጳውሎስ እንደ ጸለየው “ከሥጋ” ማለት አለበት፤ ሕይወትም ከኅብረታችን ተለይቶ ይሄዳል። የማረከንም ነገር ተቈርጦአል፤ ያ የቀመስነው ነገር አስመልጦናል። በዚህ በምድር ላይ እያለን ቢያንስ ቢያንስ በተወሰነ መልኩ መደበኛ ተመክሮ የሆነው በቤተክርስቲያናችንና በየቤታችን እንዲህ ያለው በክርስቶስ የሆነ ኅብረት እውን እንዲሆንልን ምን ያህል እንናቅቅ! ይኸውም አንድ ነገር ከእርሱ ውጭ ሳይሆን “ሁሉም በክርስቶስ ኢየሱስ” አንድ እንዲሆን ነው! ለዚህ የቱን ያህል እንናቅቅ! የቱን ያህል እንግር! ሆኖም ይህን እውን ለማድረግ የቱን

ያህል ከባድ መስሎ ይታይ! ይህን አውን ማድረግ ለእኛ የማይቻል መሆኑን መግለጽ አለብን። ይሁን እንጂ በዚህ በማይቻል ሥራ ውስጥ ድርሻ ይኖረን ዘንድ ስለ ጠራን እግዚአብሔር ይመስንን።

ይህ ተቃርኖ አይደለም። በዚህ ጉዳይ ላይ ከእግዚአብሔር ጋር ዐብራ የምትሠራው ቤተ ክርስቲያን ራሷ ናት፤ እነርሱም ሰባዊዎችና ልዩ ሠራተኞች ብቻ ሳይሆኑ እያንዳንዳችን ነን። እግዚአብሔር ይመስንን፤ አሁን የምንቀምስው አንድነት አንድ ቀን የመላለም አውነት እንደሚሆን የኤፌሶን መልእክት ያበረታተናል፤ ከእርሱ ውጭ የሚሆን አንድም ነገር አይኖርም።

በዚህ መልእክት ላይ ጳውሎስ ወደ መንግሥተ ሰማይ መለስ ብሎና አሁንም ወደ ፊት ወደ መንግሥተ ሰማይ እኛን እያመለከተ እግዚአብሔር ከፍጥረት በፊት ያደረገውንና (1፡4) ለትውልዶች ሁሉ ሊያደርግ ያለውን (2፡7) ይመለከታል፤ ሁለቱን የሚመለከተውም ከቤተ ክርስቲያን አኳያ ነው። የእግዚአብሔር ልጅ ራሱ የተገለጠው በቤተ ክርስቲያን ነው፤ ከዚህ ላይ “አካሉ” (1፡23) ተብላ የተገለጠችውም ከዚህ የተነሣ ነው። የሰው ማንነት በአካሉ እንደሚገለጽ ሁሉ ክርስቶስም በቤተ ክርስቲያን ተገልጦአል። በዚህ ዘመን፤ በመንፈሳዊ አሳቤ፤ ክርስቶስን የያዘችና የምትገልጥ ዕቃ ናት።

“ከእግዚአብሔር ጋር ለመሥራት” ሲባል ብዙ ሰዎች እግዚአብሔርን “ለማገዝ” ተጠርተዋል ማለት አይደለም። እግዚአብሔር ለማከናወን ቈርጦ የተነሣበትን ጉዳይ በእርሷ ላይ ያከናውን ዘንድ ቤተክርስቲያን ራስዋን ማመቻቸት አለባት ማለት ነው። እግዚአብሔር በእርሷ በኩል ጥበቡንና ኅይሉን ለመግለጥ የዘላለሙ ዐላማው ከሆነ ይህን ማጣት ማለት በርግጥ ሁሉንም ነገር ማጣት ማለት ነው። ክርስቶስ ኢየሱስ እውን ያደረገላትን ሳይረዳ ቢቀር ግን ማንኛውንም ነገር ዋጋ ያለው አድርጎ እንደማይቆጥረው ጳውሎስ ራሱ ያምናል (ፊል 3፡12)። “ያከናወንኩት ሥራ፤ የኖርኩለትና ጉልበቴን ያፈሰስኩለት ምንድን ነው?” በማለት ራሳችሁን ጠይቁ። በማደራሪያው ሚዛን ሥራችንን እንመዝን ዘንድ አሁንም እግዚአብሔር ጸጋውን ይስጠን። ለትንሽ ነገር መኖር የለብንም። በቃሉ ብርሃን የእግዚአብሔርን ዐላማ በልጁ ላይ ስናይ ሁሉም ነገር ታድሶአል። አሁንም እንሰብካለን፤ ነገር ግን በተለየ መልኩ እናያለን። ከዚያ በኋላ የምንሠራው አንድም ነገር ብቻውን ቁም የሚታይ አይኖርም። ሁሉም ለአንድ ነገር ነው፤ ይኸውም በአካሉ በኩል የክርስቶስ ዘላለማዊ የራስ መገለጥ ነው።

የኤፌሶን መልእክት ለእኛ የሚገልጥልን ሁለተኛው አስደናቂ ነገር ይህ ነው፤ የቤተ ክርስቲያን ሥራ ዘላለማዊ መሆኑን ብቻ ሳይሆን፤ በእግዚአብሔር ፊት በመንግሥተ ሰማይ መሆኗንም ነው። የተቀመጠችበት የበረከት ስፍራ፤ የቆመችበት (አቋቋሟ)፤ ሕይወቷ፤ አገልግሎቷ፤ የጦር መሣሪያዋ፤ ሁሉም ነገር በሰማይ እና ከሰማይ ነው (1፡3፤ 20፤2፡6፤ 3፡10፤ 4፡8-12፤ 6፡12)። ይህም እግዚአብሔር መሥራት ማለት ምን ማለት እንደ ሆነ ውጫዊ በመዋቅርና ድርጅት ረገድ ምድራዊ በሆነ መሠረት በቆመ፤ ውጫዊ ቴክኒካዊም በሆነ ክርስቲያናዊ “እንቅስቃሴ” የምንረካ ከሆነ፤ ጉዳዩን እኛ ራሳችን ልናከናውነው እንችላለን ማለት ነው። ይሁን እንጂ ከዚህ ፍጹም ልዩ የሆነ ነገርን እንድንረዳ ተደርገን ነበር። ቤተ ክርስቲያን መንፈሳዊ ናት፤ ሥራዋም መንፈሳዊ ነው። ከምድር ጋር የተሳሰረች ከቶ መሆን የለባትም። “ዳዊትም በራሱ ዘመን ... ካገለገለ በኋላ እንቀላፋ” (ሐሥ 18፡36)። ሁለቱን ሊያገለግል አልቻለም። ዛሬ ድርጅትን ወይም ጎብረተ ሰብን፤ ወይም አሠራርን (ሥርዐትን) በማቋቋም ሥራችንን ዘላቂ ለማድረግ በምንሻበት ረገድ የብሉይ ኪዳን ቅዱሳን የራሳቸውን ዘመን ካገለገሉ በኋላ ዐልፈዋል። ይህ ዋና የሕይወት መርሕ ነው። ስንዴ ተዘራ፤ ያድጋል፤ ይደርሳል፤ ከዚያም ይሰበሰባል፤ ቆይቶ ደግሞ ሙሉው አካል ከሥሩ ይታረሳል። ይህችም በምድር ላይ በዘላለማዊነት ከቶ የማትመሠረተው (ሥር የማትሰደው) ቤተ ክርስቲያን ናት። የእግዚአብሔር ሥራ ምድራዊ ሥር እስከማይኖረው፤ ምድራዊ ሽታም እስከማይኖረው ድረስ ያለው መንፈሳዊ የሆነው ነገር ነው። ሰዎች ያልፋሉ፤ ጌታ ግን ጸንቶ ይኖራል። የአማኞች መንፈሳዊ ምስክርነት ሰማያዊ እንጂ ምድራዊ መሆን የለበትም። ከቤተ ክርስቲያን ጋር ተያያዢነት ያለው ነገር ሁሉ ጊዜውን የጠበቀና ሕያው መሆን አለበት፤ አንድ ሰው የአሁኑን ጉዳይ በመፈጸም አላፊ የሆነውን ነገር እንኳ የወቅቱ አስፈላጊ ነገር ማድረግ ይችላል። ውሱንና የማይንቀሳቀስ መሆን የለበትም። እግዚአብሔር ራሱ የራሱን ሠራተኞች ይወስዳል። ሆኖም ሌሎችን ይሰጣል። የእኛ ሥራ ይጐዳል፤ የእርሱ ግን ከቶ አይጐዳም፤ እርሱን የሚነካው ነገር የለም፤ እርሱ ምን ጊዜም እግዚአብሔር ነው።

አንድ ዐዲስ ሰው

በጣም አስደናቂ የሆነ የዚህች ቤተ ክርስቲያን ሰማያዊ የባሕርይ መገለጫ የሚገኘው በሁለተኛው ምዕራፍ ላይና ጉድጓት ባለው ምንግብ በቆላስይስ መልእክት ላይ ነው። በኤፌሶን ምዕራፍ 2 ላይ ጳውሎስ በዘመኑ የነበሩት፤ በዓለም ውስጥም ሁለት ባለጋራዎች የነበሩት ማለትም አይሁድና አይሁድ

ያልሆኑት “በጌታ ቅዱስ ቤተ መቅደስ” ለመሆን እንዴት በአንድ ላይ እንደ መጡ ለማሳየት ሐሳቡን ይጀምራል። ይህን፣ ለእግዚአብሔር መኖሪያ ለመሆን “በመንፈስ” በማለት መገለጽ ያለበት ጉዳይ፣ በዛሬው ዘመን ብዙዎች ክርስቲያኖች ከሚናገሩት በሚያስገርም ሁኔታ የተለየ ነው። ዛሬ በሰፊው አሜን ተብሎ የተያዘው ከልዩ ልዩ ብሔር ወይም ዳራ ወይም ክርስቲያናዊ ቤተ እምነት የሆኑት የእግዚአብሔር ሰዎች በተስማሙበት እምነት ወይም “የእምነት መሠረት” በአንድ ላይ ቢሰባሰቡ፣ ይህ የቤተ ክርስቲያን ዐይነትኛ ጉዳይ ነው። ከሁሉም ዐይነት ወገን የሆኑት ክርስቲያኖች ምንም ዐይነት ቋንቋ ወይም ትውፊት፣ ወይም አመለካከት፣ ወይም ትስስር ይኑራቸው ቤተ ክርስቲያንን እውን ያደርጋሉ፤ ይህም ከውጭ ተሽከመው በሚያመጡት በማንኛውም ነገር ጉዳት የሚደርስበት አይደለም።

የዚህ ዐይነት አስተሳሰብ ማስተካከያ የሚገኘው በቁጥር 15 ላይ “ዐዲስ” በሚለው ቃል ላይ ነው። ይኸውም፣ “ከሁለታቸው አንድን ዐዲስን ሰው በራሱ ይፈጥር ዘንድ” በሚለው ላይ ነው። አይሁድ አማኞች እና አሕዛብ አማኞች (ወይም በወቅቱ በእስያኦርኦችን ውስጥ የሚገኘው ማንኛቸውም ዐይነት ወገን) ቤተ ክርስቲያን ናቸው ብለን እናስባለን። ይሁን እንጂ ይህን ጉዳይ አስመልክቶ መንፈስ ቅዱስ የሚለውን በደንብ እናስተውል ዘንድ ጳውሎስ ይህን ጉዳይ በቆላስዶስ 3፡11 ላይ ይበልጥ ግልጽ ያደርጋል። ዐዲሱን ሰው አስመልክቶ ዳግመኛ በመጻፍ በዚሁ ዙሪያ እንዲህ ይላል፤ “በዚያም የግሪክ ሰው፣ አይሁዳዊም የተገረዘም፣ ያልተገረዘም፣ አረማዊም፣ እስኩቴስም፣ ባሪያም፣ ጨዋ ሰውም መሆን አልተቻለም፤ ነገር ግን ክርስቶስ ሁሉ ነው፤ በሁሉም ነው።” እርሱ የሚለውን በትክክል ተረድተነው ከሆነ ይህ ማለት ክርስቲያኖች መሆን ከፈለግን ክርስቲያኖች እንጂ ሌላ ልንሆን አንችልም!

ችግር የሆነው ስለ እነዚህ ነገሮች ያለን አብዛኛው አስተሳሰባችን ከተሳሳተ መነሻ ሐሳብ ላይ የሚጀምር መሆኑ ነው። ጉዳዩን እንዲህ በጉልህ ላሳይ። ከቤተ ክርስቲያን በር ውጭ ለተራበት በትእምርትነት ምግብ እየሰጠህ እንደሆነክ አድርገህ ዐስብ። ምንም ዐይነት ሰዎች ይሁኑ ወይም ምንም ዐይነት ገጠመኝ ይኑራቸው እንዲህ ለማድረግ ግድ ያላቸው ማንኛቸውም ሰዎች መምጣት ይችላሉ፤ በትንሹም ሊወሰዱ ይችላሉ። ማንኛቸውም ዐይነትና በማናቸውም ሁኔታ የሚገኙት ሰዎች ይመጣሉ፤ በትንሹም ሊወሰዱ ይችላሉ። ማንኛቸውም ዐይነትና በማንኛቸውም ሁኔታ የሚገኙት ሰዎች ይመጣሉ፤ ይበላሉም። ለመግባት ብቃት የላቸውም እንዴት? ከገቡ ሰበሰላም በአንድ ላይ

መኖር ይችላሉን? አንድ በሚያደርጋቸው ኅብረት ውስጥ ለመሳተፍ የተሰበሰበውን ረብሽኛ (ዐመፀኛ) ልብ በማለትና የተቀበሉትንም መነሻ በማድረግ የመጀመሪያው ምላሻችሁ እምን ብላችሁ መመለስ ሊሆን ይችላል። ነገር ግን እስቲ ለአንዳችሁ ቆይ! በእጃቸው የያዙት ቆላቆስ ሁሉና በእጃቸው ላይ ያለው ሽክም ምን ይሁን? የሚነደቸው እንስሳት፣ በእጋሰስ የተጫነው የቤት ዕቃ ሁሉና ከኋላቸው ያስከተሉት ሽቀጣ ሽቀጥን? ወደ ውስጥ ሲገቡ ከእነርሱ ጋር የሚመጣውን ልብ አላላችሁትም (ችላ ብላችኋል)። በሥራ የምትጣደፍ ገበያ - የምትዋከብ ገበያ ወይም ከዚያ የባሰ መለያ ባሕርይ ሁሉ አላቸው!

አሁንም ልብ በሉ። በሩ ጠባብ ነው። መስቀል ጥላውን ጥሎበታል፤ ከዚያም ባሻገር መቃብር አለ። የምታድሉት ዳቦ ስለ የጋራ (ስለምትጋሩት) ሕይወት ከተናገረ፣ እነዚህ በትእምርትነት የሚያመለክቱት ሌላ ነገር ነው። ወደ ውስጥ ሲገባ የሚቀበሉት ነገር ያለ መሆኑን ብቻ ሳይሆን የሚተው ነገር ያለ መሆኑን ይነግሩናል። “ሁለቱን ያዋሐደ የጥል ግድግዳን በሥጋው ያፈረሰ” (ኤፌ. 2፡15)። በወደቀው ሰው ውስጥ ለኅብረት ዕንቅፋት የሆነ መወገድም ያለበት አንድ መሰበር ያለበት ነገር አለ።

ይህን ሌላውን ትእምርት እንዲሁ ልናስወግደው አንችልም። በሕይወት ኅብረት ውስጥ ይህን ሁለተኛውን ቅድመ ሁኔታ ልናመልጠው አንችልም። አገራችን፣ መልካችን ወይም ክርስቲያናዊ ቤተ እምነታችን ምንም ይሁን ምን፣ ከክርስቶስ ጋር ለተሰቀሉት ብቻ መሞት አለብን፤ በዚያ ዕረፍት የሚያገኙት አንድ ነገር ከእነርሱ እንዲለይ የፈቀዱት ብቻ ናቸው። ተፈጥሮአዊ ባሕርያት፣ ብሔራዊ ተቃናቃኞች መደባዊ ትውፊቶች፣ የግል ምርጫዎች፣ በአረጌው ሕይወትና ሥርዐት በነበሩበት መልክ በደመ ነፍስ የሙጥኝ ብለን የምንይዛቸው ነገሮችና ተሽከመን ለመጓዝ የምንኛቸው ነገሮች ሁሉ፣ ሁሉም በመስቀሉ ተወግደዋል። የእግዚአብሔር “ዐዲስ ሰው” ሙሉ በሙሉና ዐዲስ ብቻ ነው። በእነዚህ ወሰኖች (ክልሎች) ውስጥ የሚገኘው የክርስቶስ የሆነው ብቻ ነው፤ እርሱ ደግሞ ሁሉም በሁሉ ሊሆን ይገባዋል።

ከመጀመሪያው

ቀደም ሲል ከተናገርነው መረዳት እንደሚቻለው፣ የኤፌሶን መልእክት እጅግ ከፍተኛ ዐዲስ ኪዳናዊ የሆነውን የቤተ ክርስቲያን መገለጥ ለማሳየት ታጥቆ ተነሥቶአል። ይህም በዚህ መልእክት ላይ የቤተ ክርስቲያን ታሪክ በቅደም ተከተል በቀረበበት ሁኔታ ደግሞ ይታያል። ቀደም ሲል እንዳሳሰብነው

ቤተ ክርስቲያንን ከዚህ ላይ የምናያት ከኅጢአት ተቤገርታ ብቻ ሳይሆን ከፍጥረት መጀመሪያ አንሥቶ መንገዷ ምን እንደ ሆነም አንድናስተውል ሆነናል። ነገር ግን የሮሜ መልእክት ኅጢአትን የሚያስተዋውቀን በመጀመሪያው ምዕራፍ ላይ ነው። ስለ ጽድቅና ቅድስና በሰፊው ካተተ በኋላም በምዕራፍ ዐሥራ ሁለት ላይ የክርስቶስ አካልን ርእሰ-ጉዳይ ያነሣል፤ የኤፌሶን መልእክት ግን ይህንኑ ለማከናወን ወደ ታሪክ ወደ ኋላ ርቆ በመጓዝ በተለየ መንገድ ይጀምራል። በኤፌሶን መልእክት ምዕራፍ አንድ ላይ ቤተ ክርስቲያን “በክርስቶስ” የተመረጠች ሆና መቅረቧ አስገራሚ ነው፤ ከዚህ ዐረፍተ ነገር በኋላ የኅጢአት ርእሰ-ጉዳይ በጉልህ ባይመለከትም እንኳ፤ ምዕራፍ ሁለት ላይ አስከሚደርስ ድረስ በሰፊው አልተብራራም። መልእክቱ በጠቅላላ በክርስቶስ የእግዚአብሔርን ሙሉ ዐላማና እርሷን ወደዚያ ስፍራ ለማምጣት የተቤገረችን የእግዚአብሔር ጸጋ እንድ ላይ በመያዝና ሁለቱን ስፍራዎችንም ልብ በማለት የቤተ ክርስቲያንን ሙሉ ታሪክ ሊሰጠን ተነሣሥቶአል።

ይህ የቤተ ክርስቲያን አይታ ወደ ነገሮች መጀመሪያ ይመለሳል። ኅጢአት ወደ ፍጥረት ድንገት ከመግባቱ በፊት በዘፍጥረት ምዕራፍ ሁለት ላይ በእግዚአብሔር ሐሳብ ውስጥ ሔዋን በዚያ ብቅ ስትል ያያታል። ይህ ንጽጽር የቤተ ክርስቲያን አምሳል ናቸው ተብለው ከሚታሰቡት ሴቶች ሁሉ ይልቅ ሔዋንን አስገራሚና ልዩ ያደርጋታል። በአያንዳንዳቸው ላይ አንዳንድ የቤተ ክርስቲያን ገጽታ ተሥሎአል። ለሙሽራው ስትሰጥ (ርብቃ)፤ ከኢሕዝብ ስትመረጥ (አስናት)፤ በምድረ በዳ ስታልፍ (ሲፓራ)፤ በምድሪቱ ርስቷን ስትቀበል (ዓክሰን)፤ ተቤገሮ በሆነው በቅርብ የሥጋ ዘመድ ስትደገፍ (ሩት)፤ ለጌታዋ ዓማፂ ስትሆን (አቢግያ) እናያለን። ይሁን እንጂ እነዚህ ተከታታይ አምሳያዎች ማራኪዎች ቢሆኑም እንኳ፤ አንዳቸውም ቢሆኑ ሔዋን እንዳቀረበችው ዐይነት አምሳያ ማራኪዎች አይደሉም። ሁሉም ውድቀትን ተከትለው መጥተዋልና፤ ስለዚህ በቀጥታም ይሁን ቀጥታ ባልሆነ መንገድ ከእነርሱ ጋር የተያያዙ ግብረ ገባዊ ጉዳዮች አሏቸው። ነገር ግን ሔዋን ኅጢአት ከመግባቱ በፊት፤ በተባረከው ዘመን አኳያ ስትታይ፤ እግዚአብሔር ከልጁ ጋር እንዲኖራት የሚሻውን አንድነት ሁሉ በመፈጸም ረገድ በልዩ ሁኔታ የቤተ ክርስቲያን አምሳያ ሆና ትገኛለች።

¹ ቤተ ክርስቲያን ለሰው የተገለጠችው ያለ ጥርጥር ከረጅም ዘመን ቀደም ብሎ ከውድቀት በኋላ ቢሆንም እንኳ፤ በእግዚአብሔር የታወቀችው ግን ከዚህ ከሥተት በኋላ መሆኑን ልብ ማለት ያለብን ይመስለኛል።

ሔዋን እንድና ብቸኛ ነበረችና፤ ሙሉ በሙሉም ለአዳም ነበረች። “ኢየሱስም መልሶ እንዲህ አላቸው፤ ፈጣሪ በመጀመሪያ ወንድና ሴት አድርጎ እንደ ፈጠራቸው አላነበባችሁምን? እንዲሁም አለ፤ ሰው አባቱንና እናቱን ይተዋል፤ ከሚስቱም ጋራ ይጣመራል፤ ሁለቱም አንድ ሥጋ ይሆናሉ የተባለው በዚህ ምክንያት አይደለምን?” (ማቴ 19፥4:5) አመት። ከዚህ ላይ መንፈሳዊ አምሳያ የሆነው ጉዳይ፤ ኅጢአት ወደ ዓለም ከመግባቱ አስቀድሞ ለአሁኑ ደግሞ በኅጢአት ባለመነካት (ባለመበከል)፤ ለልጁ ሙሽራ ትሆን ዘንድ የእግዚአብሔርን የመጀመሪያና ዘላለማዊ ሐሳብ እጅግ ፍጹም በሆነ መንገድ ይገልጻል።

ከዚህም በላይ ሔዋን የምትወክላት ቤተ ክርስቲያን ምስሏ ሁለትዮሽ ምስል ነው፤ ይህም በኤፌሶን መልእክት ላይ ያለውን የጳውሎስን ሐሳብ ለመረዳት ሊረዳን ይችላል። በመጀመሪያ የአዳም ክፍል ሆና ተኝቶ ሳለ ከእርሱ የተወሰደች የራሱ አካል ነበረች። ከዚያም ተፈጥራና ፍጹም ሰው ሆና ወደ እርሱ እንድትመጣ በመደረግ ሙሽራው ሆነች። የተፈጠሩት ሌሎች ፍጡራን ወደ እርሱ እንዲመጡ ተደርገው ነበር፤ የመጡት ግን የእርሱ አካል ሆነው አልነበረም፤ አጋዥ፤ የትዳር አጋር ሊሆኑ አይችሉም። ይህም ሔዋንን ከሌላው ፍጥረት ሁሉ ልዩ ያደርጋታል። በዛሬው ዘመንም የክርስቶስን ቤተ ክርስቲያን ከእርጌው ፍጥረት ሁሉ ልዩ ያደርጋታል።

ኅጢአት ገብቶአል። ወድቀትም የታሪክ ሐቅ ነው። “በአንድ ሰው መተላለፍ ብዙዎች ሞተዋልና።” “እስካሁን ድረስ ፍጥረት ሁሉ በምጥ ጊዜ እንዳለው ሥቃይ በመቃተት እንደሚገኝ እናውቃለን” (ሮሜ 5፥15፤ 8፥22) (አመት)። ስለዚህ የቤዛነት ሥራ የመለኮት አስፈላጊ ሆነ። መስቀሉ የእንቅልፍንና የመንቃትን እንዲሁም በአዳም እንቅልፍ በኩል አስቀድሞ የተነገረውን የዐዲስ ፍጥረትን ምሳሌ ለማሟላት ሳይሆን ታሪክ መሆን አለበት። ውድቀት የፈጠረውንም ዐዲስ ሁኔታ መፈጸም አለበት። ኅጢአትና ሞት እርሱ እንዲቋቋማቸውና እንዲያስወገዳቸው የተገቡ ናቸው። ክርስቶስ ኢየሱስ ለመስቀል ሞት እንኳ ታዛዥ በመሆን ለእኛ ሲል እራሱን ማዋረድ አለበት። ዋጋው መከፈል፤ የሰይጣንም ጎይል መሰበር አለበት። እያንዳንዱ ኅጢአተኛ ውድ ወደ ሆነው አዳኝ መምጣት፤ በቤዛውም ደም የበደለን ሁሉ ይቅርታ ማግኘት አለበት። ስለዚህ ራሳችንን-በኅጢአት ሽለቆ ውስጥ እንዳለን የቢዛነት

² በዐዲስ ኪዳን ውስጥ የኢየሱስ ሞት እንደ አማኞች ሞት በእንቅልፍ ሁኔታ ያልተገለጸበት ምክንያት ይህ ሊሆን ይችላል።

ሽልማት ሆነን የምንገኝ መሆናችንን በትክክል ማየት አለብን። ይህ፣ ከዚህ ቀደም እንዳልነበረ፣ የሮሜ መልእክት ነው። ይሁን እንጂ ከዚህ ታሪክ በኋላ አንኳ፣ የኤፌሶን መልእክት ሙሉ በሙሉ ከክርስቶስ፣ እናም ሙሉ በሙሉም ለክርስቶስ ሆነን እኛን በርሱ ዘላለማዊ ዐላማ ውስጥ ለማየት እግዚአብሔር የመረጠ መሆኑን ያስተውላል።

የመለኮታዊ ተስፋ ተአምር ይህ ነው፤ የውድቀት አደጋ ያደናቅፋል እንጂ ሲያከሸፍ አይችልም። አዳም ኅጢአት ሠርቶአል፤ ከእግዚአብሔር ጸጋ በቀር፣ በሥጋ ያለ ሰው-አዎን፣ የተቤዝው ሰው አንኳ- በተደጋጋሚ ኅጢአት የመሥራት ዐቅም አለው፤ ኅጢአትም ይሠራል። ነገር ግን በዐዲስ መወለድ ኅጢአት የማይደርስበት የክርስቶስ የሆነው፣ በእርሱ ውስጥ ተተክሎአል፤ በዚሁ እንዲኖርም ታዘአል። በመስቀሉ የተለቀቀው፣ ለአካሉ አባላት (ለእርሱ አባላት) የተሰጠው የራሱ የክርስቶስ ሕይወት ይህን ለመፈጸም ጎይል ይሰጣቸዋል። በመስቀሉ በእነርሱ ላይ ያለው የኅጢአት የበላይነት ተሰብርሏል፤ በትንሣኤው ዐዲስነት ይመላለሳሉ (ሮሜ 6:4:6)። ሌላ ትክ የለም። እግዚአብሔር የሚጠይቀውን የሚያሟላ ይህ ብቻ ነው።

ይጋሩትም ዘንድ እስፈላጊ ነው፤ በመለኮታዊው ዕቅድ ዓለም ውስጥ አያሌ የተለያዩ ዕቃዎች የሉም፤ ያለው አንድ የሕይወት ምንጭ ብቻ ነው። እግዚአብሔር ብዙ ሰዎችን ሳይሆን ሔዋንን ፈጠረ። እኔ በበኩሌ፣ ያለ ክርስቶስ ሕይወት የለኝም፤ አካሉ ከሆነችው ያለ ቤተ ክርስቲያን፣ የያዝኩትን ሕይወት መኖር እንደሚገባው የምኖርበት ችሎታ የለኝም።

ነገር ግን አሁን ሕይወት ያለኝ ብቻ ሳልሆን ሕይወት ሰጪ የሆነው ራሱ ከእኔ ጋር አለ። ለጊዜው በኤፌሶን ምዕራፍ 5 የመጨረሻው ክፍል ላይ ወደሚገኘው እንመለስ። በቁ 25-30 ባለው ምንባብ ላይ መሸራትንና አካሉን እነዚህን ሁለቱን ለይተን ማየት የምንችል ይመስለኛል። በቁጥር 25-27 ላይ የፍቅርን የመጀመሪያ ሕግ እናገኛለን፤ “ባሎች ሆይ፤ እናንተም ሚስቶቻችሁን ወደዱ” (አመት)። በሁለት ነገሮችም ላይ የተመሠረተ ነው፤ እነርሱም በኅላፊ ጊዜያት ግስ የተገለጸው ክርስቶስ ስለ እርሷ መሞቱና በወደፊት ጊዜያት ግስ የተገለጸው ደግሞ ክርስቶስ ለእርሷ ያለው ዐላማ ናቸው። ይህ ዘላለማዊ አመለካከት ነው። እንደ ገናም በቁጥር 28-30 ላይ የፍቅርን ሁለተኛ ሕግ እናገኛለን፤ “ባሎችም ... ሚስቶቻቸውን እንደ ዝሥጋቸው መውደድ ይገባቸዋል” (አመት)፤ ይህም በአንድ ነገር ላይ የተመሠረተ

ነው። ይኸውም በአሁን ጊዜያት ግስ የተገለጸው በዐይነተኛነቱ ለራሱ ለአካሉ የሆነው የክርስቶስ ፍቅር ነው። ይህ የኋለኛው የዛሬው ዘመን አመለካከት ነው። የመጀመሪያው ምንባብ ክርስቶስንና ቤተ ክርስቲያንን የየግል ህልውና ያላቸው እድረን ነጣጥሎ ያያል፤ ሕይወት ሰጪ ሆኖ፣ እርሷም የእርሱ መሸራሪያ ሆና፣ ከእርሱ ጋር እንድትገናኝና እንድትሆን ግድ ይሰኛል። ሁለተኛው ምንባብ ክርስቶስንና ቤተ ክርስቲያኑን የየግል ሕልውና ሳይኖራቸው በመንፈሳዊ ረገድ እንድትሆን ያያል፤ እንድትሰማሉ የእርሱ አካል ሆና በአሁኑ ሕይወቷ ስላለው እንድትገኙ ያስባል። እንደ ከሆነው ከእርሱ ሁለት ተገኝተዋል፤ ወደፊትም ሁለት ከመሆን እንደ ገና እንድትሆናሉ። ይህ የቤተ ክርስቲያን ምስጢር ነው፤ ከክርስቶስ የሆነው ሁሉ ወደ እርሱ ይመለሳል።

በአሁኑ ጊዜ የክርስቶስ ሥራ እርሷን (ቤተ ክርስቲያንን) ማፍቀር፣ መንከባከብ ሲሆን፣ ከበሽታና ከእንክን (ነቀፋ) መጠበቅና መከላልም ነው፤ ስለዚህ ለእርሷ ይጠነቀቅላታል፤ ምክንያቱም እንደ ራሱ ይወዳታል፤ በአክብሮት ለመናገር ያህልም፣ ቤተ ክርስቲያን ክርስቶስ ናት! እንዴት ይመግባታል? እንዴትስ ይጠብቃታል? “በቃሉ አማካይነት በውሃ አጥቦ በማንጸት” (ቁ. 26)። በዚህ ቁጥር ላይ “ቃሉ” ታላቁና ነባራዊ የሆነው የዘላለማዊው የእግዚአብሔር ቃል ‘ሎጎስ’ አይደለም፤ ነገር ግን እነሰ ያለው፤ ይበልጥ ግላዊ የሆነውና ስሜት ዐዘል የሆነው የተነገረው ‘ሬማ’ የሚለው ቃል ነው። “እኔ የነገርኋችሁ ቃል (ረአማታ) መንፈስም ነው፤ ሕይወትም ነው” (ዮሐ 6:63)። ሬማ ምን ጊዜም ለእኛ የሚያመለክተው በጣም ግላዊና የልብ የሆነውን ነው። ማርያምም “እነሆ፤ እኔ የጌታ ባሪያ ነኝ፤ እንደ ቃልህ ይሁንልኝ” አለች። “ጌታ ሆይ፤ ቃል በገባኸው መሠረት አሁን ባሪያህን በሰላም አሰናብተው ... “የእግዚአብሔር ቃል ወደ ዘካርያስ ልጅ ወደ ዮሐንስ በምድረ በዳ መጣ።” “እቤቱ ሌሊቱን ሁሉ እድረን ስንደከም ምንም አልያዝንም፤ ነገር ግን በቃልህ መረቦቼን አጥላለሁ።” “እዚህ የለም፤ ነገር ግን ተነሥቶአል፤ ገና በገሊላ ሳለ ለእናንተ እንደተናገረ ዐስቡ፤ ... ቃሎቼንም ዐስቡ።” “መንፈስ ቅዱስ ለእነርሱ ወረደላቸው። ... በመንፈስ ቅዱስ ትጠመቃላችሁ ያለውም የጌታ ቃል ትዝ አለኝ።” (ሉቃ 1:38፤ 2:29፤ (አመት)፤ 3:2፤ 5:5፤ 24:6-8፤ ሐሥ 11:15፤ 16)።

ለተፈጸመው የእግዚአብሔር ዕቅድ የቤተ ክርስቲያን ምላሽ እንዴት መሆን አለበት? “ከቃሉ ጋር በውሃ” ይኸውም የተነሣው ሕይወት ውሃ፣ ከራሱ ጋር በማንጸጸር፣ እኛን በመፈተሽና በማጋለጥ፣ መወገድ ያለበትንም ሁሉ በማስወገድ፣ ቃሉ በተገለጠው ላይ እየተፈጸመ ነቀፋን (ጉድፍን) ሁሉ አያነጸ

ያድሰናል። አንዳንድ ጊዜ ቃሉ በመጀመሪያ መጥቶ ከዚያም ሕይወት ይከተላል፤ ውጤቱ ግን ያው አንድ ነው። “ወዲያውም ዶር ለሁለተኛ ጊዜ ጮኸ። ጴጥሮስም ... የኢየሱስ ቃል ትዝ አለው፤ ከዚያም ስቅስቅ ብሎ አለቀሰ” (ማር 14፥72) (አመት)። የእግዚአብሔር ቃል የመማሪያ ጎደል የሌለበት ቤተ ክርስቲያን ቤተ ክርስቲያን አይደለችም። ነገር ግን ቃሉ የመንጸትና የመታደስ መሣሪያ ነው። ይህን ብቻ ልብ ብንል፤ ሥራውም እንዲሠራ ብንፈቅድ፤ ላይሳካልን ቢችልም፤ ብዙ ሳንቆይ የፈጸምን ስለ መሆናችን ትዝ ይለናል።

እግዚአብሔር የተመሰገነ ይሁን፤ አካል የሆነችው፤ ባሕርይዋን ሕይወቷ ከሆነው ከእርሱ ሙሉ በሙሉ በመውሰድ፤ አጋር ሙሽራው ለመሆን የምትዘጋጅበት ቀን ይመጣል። አካሉ ሆኖ ሙሉ በሙሉ ከእርሱ ሙላት ስለ ደረሰች (4፥13)፤ በመጨረሻ “ጉድፍ ወይም የፊት መጨማደድ የሌለባት ...ክብርት ቤተ ክርስቲያን” ሆኖ ወደ እርሱ ትቀርባለች (5፥27)። ከእርሱ የተነሣ እንደ እርሱ ቅዱስ ስለ ሆነች ለእርሱ ቅድስት ትሆናለች። ክብሩን ገልጿለች። የኅጢአት ጠበሳ፤ ያለ ዕድሜ ጫና፤ ጊዜ ምንም ሳይባክንባት፤ ያለ ምንም ዐይነት እንክን፤ ያለ ጉድፍ፤ ቅድስት ሆኖ ወደ እርሱ ትቀርባለች። ክርስቶስ ቢቃሉ አማካይነት ሰይጣን ወይም ኢጋንንት፤ ሰዎች ወይም መላእክት ... በእርሷ ላይ ከስ እንዲያመጡ አንዳች ሥፍራ አልተወላቸውም። በእርሷ፤ አሁን፤ ሁሉም ዐዲስ ነው፤ ሁሉም የእግዚአብሔር ነው። ይህ የተባረከ ውጤቷ ከሆነ፤ ታዲያ እኛ ዛሬ እግዚአብሔር ቃሉን ለእኛ የሚናገርበት አድርገን መያዝ የለብንምን?

ምዕራፍ ሰባት

በፍቅር መገንባት

ከሰማያዊ ሚስጢር አሁን ወደ ምድራዊ መገለጫ እንመለሳለን። አካል የሆነችውን ቤተ ክርስቲያን ከጌታዋ ጋር ባላት ግንኙነት ካየን በኋላ አሁን ደግሞ በሰዋዊ ግንኙነቷ አንጻር እንመለከታለን። አባላት እርስ በርስ እንዴት መሥራት አለባቸው? ብለን የምንጠይቅበት ጊዜ መጥቶአል።

ኢየሱስና ሕዝቡ እንዲሁም አባላቱ እካል የመሆናቸው ሐሳብ፤ ከሐዋርያት ሁሉ ለመጀመሪያ ጊዜ የተገለጠው ለጳውሎስ ይመስላል። በርግጥም ይህ የግሉ የቤተ ክርስቲያን እይታ ነው። ይህም ከመለወጡና ከመጠራቱ፤ ጌታም ለእርሱ ለመጀመሪያ ጊዜ ከተናገረው ቃል ጋር የተያያዘ ነው። “እንተ የምታሳድደኝ ኢየሱስ ነኝ” (ሐሥ 9፥5) በሚለው። ያመኑትን ማሳደድ ኢየሱስን ማሳደድ ነው። ደቀመዛሙርቱን መጉዳት እርሱን መጉዳት ነው። ስለዚህ እነዚህ ቃላት ስለ ቤተ ክርስቲያን ምስጢር ሰጳውሎስ ሊገለጥ ያለውን ታላቅ መገለጥ ያውጃሉ። ስለ ጌታ ዐዲስ ነገር ነገሩት፤ እስከዚያ ዕለት ድረስ በምድር ላይ እያለ ኢርቱዕ በሆነ መልክ ከተናገረው ያለሰፈውን ነግረውታል።

ነገር ግን ጌታ ይህን ጉዳይ ለጳውሎስ ከዚያ ላይ አልተወውም። ሰማያዊ ምስጢር ሆኖ ሳይገለጥለት እንዲቀር አላደረገም። ቀጥሎ የመጣው ትእዛዝ ከዚህ መገለጥ ተግባራዊ ውጤት በኋላ መጣ። “ተነሥተህ ወደ ከተማዬ ተግባር ታደርግ ዘንድ የሚያስፈልግህን ይነግሩሃል።” ይነግሩሃል። ከእነርሱ በተቃራኒ ቆሞ የነበረባቸው ደቀ መዛሙርት ካላገዙት በቀር ጳውሎስ ምንም ማድረግ አይችልም፤ እንዳች ነገር ከቶ ሊያውቅ አይችልም። ሕያው በሆነችው ቤተ ክርስቲያን በኩል ካልሆነ በቀር፤ ጳውሎስ ምን ማድረግ አንዳለበት ጌታ ራሱ አይነግረውም። ለግለሰብ ጥሪና ተልእኮ እገዛውን አይሰጥም። ግላዊነት ኅጢአት ነውና፤ በክርስቶስ አካል ላይ ጉዳት ያደርሳል።

ስለዚህ ጳውሎስ ደማስቆ ደረሰ፤ በዚያም ትዕግሥት የሚያስጨርስ መጠባበቅ ደረሰበት። በመጀመሪያ ማንም ሰው አልመጣም። ከሦስት ቀን የጨለማ ቆይታ በኋላ አንድ ሰው ደረሰ፤ ያም ሆኖ እንኳ። “ደቀ መዛሙር” እንጂ ሌላ አልነበረም። ከዚህ ሉቃስ ካመለከተው ቀላል ሹመት፤ ማለትም ሐናንያ ሕይወቱን የሰጠና የተከበረ ጠባይ የነበረው ሰው ከመሆኑ በቀር “ይህን የቤተ ክርስቲያን ታላቅ ሐዋርያ” እንዲሆን የተለየውን ሰው ለመርዳት ልዩ